

Esmâ Özdemir

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.11.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Esmâ Özdemir

Eserleri:

22 Temmuz Bestesi

yaz geceleri balkonda
sımsıcak
gözlerine karşı gözlerim
ay ışığında, yollarda
düşlerim kayıyor
yıldızların kuyruğunda, uzaklara...

çok uzaklarda, ışık selleri arasında
memleketimin derelerine akıyor özlemlerim
çoğalıyor bir anda;
ne güzel günlerdi onlar;
ne güzeldi, çocukluğum
şırıl şırıl umutlarım! ..

kim aldırırdı yoksulluğa, urbasızlığa!
ayağında, naylon pabuç
aklın, havalarda...

hayallerin vardı, kocaman
hayallerin; dağlardan büyük!
bir masal ülkesiydi köyün
ve, masallardan güzeldi düşlerin!

bilirdin; coşkularının altında akardı bütün ırmaklar
bilirdin; sen yürürsen yeşerirdi topraklar
diktiğin fidanlar boyunu aşardı
minicik ellerinle
büyüttüğün kuzular, oğlaklar gibi, yine!

istesen, dokunabilirdin göğe;
henüz kızgınlaşmadan gizlenseydin
şafaktan önce, yüksekçe bir tepeye
istesen, güneşi bile tutardın ellerinle!
vaktinde geçmiş olsaydın
ebemkuşağının altından
bir sini börekle
istesen, çoktan oğlan olabilirdin;
söylemeseydi ninen
kızların daha şanslı olduklarını onlardan
ve, kelebek dönünde, rengarenk
dolaştıklarını kırlarda
şarkı söyleyerek..!
hatta, istesen
aşık bile olabilirdin o yaşta;
haziranda çıkınca yücelere
yaylalarında...

ah işte, onüçünde olmadı da
bile bile sanki, bugünü bekledin!
daha önce, sanki hiç aşık olmadın;
böyle, salya-sümük
çocuklar gibi, umursamaz...

çocuklar gibi şımarık, işte!
ya da ilk, o değdi ellerine
ilk, onun gözleri dokundu sana
ilk, o ağlattı seni
öyle mi?

gönlüm...
işlenmemiş mücevher gibi şimdi! ;
öyle şaşkın
öyle acemi
öyle perişan ki!

sıcak yaz geceleri, balkonda
ay ışığında, gözlerine karşı
gözlerim, dalıyor uzaklara...

uyutmuyor, sabaha kadar
sevgilim inan
sivrisinek vızıltısında
sana bestelediğim aşklar!

(İstanbul; 22 Temmuz 2007 Pazar)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Acı

Kim bana acı verebilir
Acıdan mı ibaret yoksa
Yaşamın kendisi?

Kim bana acı verebilir ki
Hayat mı, soluduğum nefes mi
Dünyanın dönmesi mi
Ömrümüzün bitmesi mi
Yürüdüğüm yollar mı
Çıkmadığım dağlar mı
Dalmadığım deryalar
Geçmediğim boğazlar mı
Kim?

Akmadığın denizin
Irmağı olabilir misin?
Açmadığın dağın çiçeği?
Dökmediğin yaşın
Çekmediğin Kışın
Tutmadığın elin
Sahibi olabilir misin?

Kim bana acı verebilir
Acı deryasında
Kirpikleriyle tutunmaya çalışan
Gözbebeklerinden başka?
Kim bana böyle
Baştan ayağa acıdan
Kim bana böyle candan bakabilir?

Kim bana acı verebilir
Her göz açıp kapayışında
Çığlık çığlığa, hangi yürek
Böyle ruhuma akabilir?

Kim bana acı verebilir
Yaşamın kendisi
Silme acıdan mı ibaret?
Şu aldığım nefes
Baktığım gökyüzü
Çiğnediğim toprak
Dokunduğum yaprak
Bütün canlılar ve
Bütünüyle bir hayat..?

Ya şu pervasız dönen dünya?
O da mı çekmiş acılardan içine
Ah etmiş mi
İnlemiş mi
Peki felek dedikleri
Vurdumduymaz kör talih?
O hiç ağlamaz

Ağlayana bakmaz mı?

Yoksa, biz mi yarattık herşeyi
Bu koca evreni?
Basket topu gibi
Parmağında çeviren
Biz miydik sanki
Bizler mi?

Biz miydik elemleri üzerine yükleyen
Yoksa
Elemler mi bizi içine çekti?

Hangi yürek yanmaz bir göz ateşte
Hangi can tutuşmaz
Etrafında sımsıcak gülüşlerle?
Kim bana acı verebilir
Hangi dünya, hangi yıldızlar
Mücevherler gibi
İşlenmiş pırıl pırıl
Nemli gözlerin kadar?

İstanbul; 9 Kasım 2010

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Açık Mezar

kendim kazdım mezarını
yıkadım ellerimle, kıldurdım namazını
tabii senin haberin yok!
çok ağıtlar yaktım ardından
çok ağladım ama
helal de ettim hakkımı.
sakin bir köşede
en serin toprağı seçtim;
en temiz, en yumuşak yerinden
yavaşça üzerini örttüm.

kırkını çoktan okuttum
devam ediyorum
ellisinden, atmışından...
geçenlerde, açtırdım üstünü;
baktım, burnun düşmüş
gözlerinin yerinde sadece
zavallı iki boşluk...
etlerin erimiş, bir tuhaf...
bir tuhaf oldum işte!
koku vardı, çok ağır ve
üstünü kaplayan karasinekler
aniden havalandı
hem de bir öbek..
o vakit ürperdim;
gözlerim karardı; olduğum yerde
hafifçe sallandım.
kursağım ağzıma gelmiş gibiydi
sanırım başım dönüyordu ve titriyordum
kendimi tutmasam düşebilirdim.
aman Allahım
korkuyor muydum ne? ...
dayanamadım, kaçtım...
kaçtım...

off be güzelim, off bee!
çenen de düşerse sonra
ben ne yaparım?
...

ah aşkım.. ölümlü aşkım!
kimse alınmasın üstüne
bozulmasın, rica ederim;
bu benim ölüm
bu benim aşkım!

(İstanbul; 4 Şubat 2005 Cuma)

Esmâ Özdemir

Adım Adım Gelecek

eşiğe varana kadar
beşikte olduğun günleri de hatırla...
yürüdüğü yolları unutma
minik adımlarının..!

şimdi, büyüdü adımların;
yüreğinin menzili var!
gayrı, sıfır yaşında olsa da gerçek
ne çıkar!
zaman, yürüdükçe ve durmadıkça sen
yollar toz toprak ezilecek;
adım adım... ve gelecek
ayaklarımın altından süzülerek gelecek...

(İstanbul; 22 Haziran 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Ağır

Ağır geliyor inan, yaşamak bana ağır!
Dilim dolaşık, gözlerim boyalı, kulağım sağır;
Üç maymunu bulursan yanıma çağır!
Rahatlatamaz beni
Ne Polyanna, ne Midasın Kulakları Öyküsü
Ne de Marko Paşa Dostum; hayır...!
Gelmeyin üstüme böyle fenalıklar n'olur!
Aşağı tükürsen sakal, yukarısı bıyık olur!

Öyleyse, canım sen de
Çık çatıya
Avazın çıktığı kadar bağır!

(İstanbul; 13 Ocak 1995 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Ağulum

Ağu gözlerinde merhem saklama
Acılı çehrenden cennet yollama
Hançer dillerinden şerbet akıtma
Kandırma gönlümü; arzular seni!

Menekşe mavisi çalan gözlerin
Kardelen beyazı içen dişlerin
Nevruzumdan allı morlu leblerin
Kondurup suretin aldatma beni!

Memleket havası kokan tenine
Zühre yıldızı doğan yüzüne
Bülbül çeşmesinden tatlı sesine
Kanatlı kuş edip uçurma beni!

İçerime ateş koydun; köz oldu
Bir ses verdin; bin sedalar söyledi
Özdemir ne idi, ne hale geldi
Kendini unuttu, gittin gideli..!

(İstanbul; 12 Haziran 1999)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Aksilik

saatimin kordonu kopmuş
kontör yükleme süresi telefonumun
dün akşam dolmuş
bir de pi.si.min
faresi bozulmuş;
içi pislik dolmuşmuş...

çay içerken
ağı eğilmiş de
çay kaşığının
şekeri karıştıramadım.
belki ararsın, diye
bekledim ama
yine de aramadın

kafeye gittim ben de
internet kafeye
canım...
canım sıkıldı
öylesine
bi'seyler karaladım

bunları...ama
bunların hiçbirini sana
okursun, diye
yazmadım...

zaten, okusan da
okumasan da
fark etmez;
çünkü
anlayamazdın...

Esmâ Özdemir

İstanbul; 25 Eylül 2008 Perşembe

Esmâ Özdemir

Alabalık

bu gece, doldum; taştım
yeniden
mavi denizlere uzandım.
bir bardak suda
kıyametlerde yandım.
gaddarlara, insafsızlara
acımasız
sert dalgalarda uyandım.

tatlı sularda oynaşan
bir alabalığa kandım.
derinliklerde yüzerken
zümrüt, yosun ağlarına takıldım.
alabalık, kurtar beni
kalbimden yakalandım!

terkedeceğim bu bedeni
bu anlamsız cesetten kurtulacağım!
canımı canına katacağım
bu mundar hayat
gayrı, yetmez mi!

ve
hayata şöyle bir bakacağım yeniden
gayesiz, bayat kokan insanlara
kahkahalarla güleceğim!

okyanuslar kadar mavi
sular gibi serin
gökyüzü kadar berrak
denizler kadar coşkun
balıklar kadar canlı
yosunlar kadar tutkun
hayallerde
ölümsüz yaşayacak ruhum!

(İstanbul; 9 Nisan 1998 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Altın Sarısı Umutlar

Yak, bütün gemileri akşamdan;
Gün, daha gecenin koynundan çıkmadan!
Yık, ne varsa geçmişten artakalan;
Bak, nasıl doğacak güneş ufuktan!

Aç bağırını ve koş ardına bakmadan;
Bırak göğsünü serin yayla rüzgârlarına...
Bırak, dolsun ciğerlerin
Tut nefesini, enginlere varana kadar...!

Gel, sırma toplayalım seninle su başlarından;
Saklayalım bir çıkında sevgili gelene kadar!
Gel, sevda çekelim, ellik- orak biçerek- tarlalardan;
Dizelim, sinemize altın sarısı umutları -deste deste-;
Bak, nasıl doğacak güneş o zaman!

(İstanbul; 11 Ekim 2003 Cumartesi)

Esma Özdemir

Esma Özdemir

Ana Rahmi Cennetinde

Öksüzüm, sabîyim, bir başına
Sensizim...
Sızlıyor canım
Sızlıyor
İstanbul'un ve Dünyanın
Ve dahi bütün denizlerin
Orta yerindeyim...

Yalnızım Annem
Yapayalnızım...
Daha ne olsun tomurcuğum!
Yürek atışım
Kalbim...
Sensizim, kimsesizim
Sessiz...

Büyüdükçe eksilmişim
Eksildikçe
Bir yumruya dönüşmüşüm! ...
Yoksun artık
Yanımda yoksun!

Sesin kulaklarımda
İsmin dilimde
Bakışın, gözlerimin ta içinde...
Ben sendeyim Anne Bülbülüm!
Sen neredesin...
Şimdi, hangi uzak alemde?

Küçülmüşüm bak, büyüdükçe!
İsterim, yeniden kıvrılmak
Sarılmak ve
Uyumak, bebekler gibi
Koynunda uyumak! ..

Beslenmek
Şenin kanınla, canınla
Özsuyunla...
Yeniden doğmak, Seninle
Ana rahminde! ...

Kucakla beni
Üşüyorum Anne! ..

Yoğur beni yeniden
O sonsuz sevginle! ..

Sen, bu fânî dünyadayken Anne
Sanırdım...
Sanırdım ki babalardır
Evin temeli, direği...
Kardeşlerdir çatısı, sıvası..

Bacılardır ocağı, bacası, çırası...
Ve küçük çocuklardır
O evin neşe kaynağı..!

Meğer..
Meğer ki Senmişsin, Canım
Bütün o yuvanın temeli...
Çatısı, bacası, direği
Senmişsin!
Ocağı Senmişsin, Gülüm...
Tüten Ocağı!
Ve bütün ailemizin pür neşesi...
Varlığımızın tamamı
Senmişsin Sultanım!

Kibarım, goncam
Bahardalım...
Ah benim hükümdarım
Devletlim, en sevgilim
Senmişsin!

Ah benim dişice aslanım!
Annelerin annesi
Yiğitler yiğidi, kraliçem
Şahım, Süleymanım
Cananım, neredesin?

Pembe yanaklı, ak gerdanlı
Şeftali çiçeğim!
Sen mi öldün sanki, Sen mi
Canım Anneciğim
Birtaneciğim!

Hayır Sultanım!
Selvi Ağacım
Sarı Gelinim
Bülbül avazlım, hayır!
Ben öldüm, ben...
En küçük kuzun
Esmâ Kızın, ben!

Sen varsın
Hep yaşıyorsun
Bende, bizde
Ailemizde...
Her daim de var olacaksın
Güldanem
Kalbimizin içinde, özümüzde
Öylece!
Bir çekirdek, bir tohum olarak
Yaşayacaksın ilelebet
Göğsümüzün çitinde!

Peki, ben
Nerede kalacağım Anne?
Nasıl yaşayacağım
Öksüz, çaresiz ve
Boynu bükük
Ben böyle?

Ah Anam, garip Anam
Anneciğim!
Kadersizim! Gülüm...
Sen, beni sakla içinde ne olur
İlk günkü gibi sakla yine!
Dokuz ay değil
Ta ki kıyamete!
Sakla beni öyle
Ne olur
Dokuz evladın gibi!

Aklım sensin, fikrimde sen
Ruhumu kaplıyor sonsuz hasretin
Canım, cananım
Gözbebeğim sensin, birtanem
Annem! :
Çok özlüyorum seni çok!
Ne olur, al beni koynuna yine;
Sarıl bana sımsıcak kollarınla!

Yaşayayım hep seninle
Ana rahmi cennetinde!

İstanbul; 12 Temmuz 2018

Esmâ Özdemir

Anadolu

Anadolu; ana dolu, yiğit dolu, mert dolu...!
Şehire göçünce bir Anadolulu;
Anaları ağlar oldu, ağı dolu...!

Yiğitleri (nan) ekmeğe kul oldu
Karnı doymayınca çakal, kurt oldu.
Hırsız oldu, arsız oldu, suç oldu...
Namuslu yaşamak hayli güç oldu!

Cebi para dolunca bey'fendi, adam oldu
Ev aldı, araba aldı, kadın aldı
Bankada hesabı, belinde silahı
Bir de metresi vardı;
Şehir adamının şerefi parayla kurtuldu!

Anadolu Yiğitleri varoşlarda kayboldu
Şehirlerin şahına Anadolu mat oldu.

Hâl bu ki Anadolu Anaları
Hep namuslu yiğitler doğurdular...
Namusun paraya teslim olduğunu
Hiçbir zaman anlamadılar!

(İstanbul; 14 Mayıs 1999 Cuma)

Esmâ Özdemir

Anneme

Memleket kokulu Annem benim
Gözleri kehribar, yüreği ilkbahar Annem!
Dili şerbet, gönlü bal-bereket
Elleri süt, peynir; bağı ekmek kokulu Annem
Nasır tutmuş avuçları ve parmakları
İbadet Annem!

Saçları gümüş yıldızı, yüzü cennet bahçesi
Dudakları sevgi, boynu kuğu
Yanağı, pembe gül goncası
Sesinde cıvıltılı kuşlar ve derelerin
Coşkulu şırıltısı...

Kalbinde merhamet, gönlü muhabbet
Kolları, ipekten dokunmuş silme şefkat..!
Emektar, cefakâr, hürmetkâr Annem!
Adaletli, insanlıklı, yürekli Annem!

Kartal kanatlı, şahin bakışlı
Koynu sekiz Kuzulu, Anaç Sultanım!
Almuslum, Tokatlım, Anadolulum,
Cümle annelerin iftihar kaynağısın!
Sen, Selvinaz Sultan,
Çünkü, benim Annemsin!

Esma Özdemir
İstanbul; 22.07.2015

Esma Özdemir

Ardına Bakmadan

gidiyorum...
ardına bakmadan!
gidişlerim, kendimle sınırlı
kendiyile insan!

gidiyorum...
puslu sokaklarda, bir ıslık kadar yalnız çığlıklarım!
köşe başlarında, karanlık yüzlü yavru kediler;
ayakları ıslak, tüyleri yağ-yağmur içinde
gözleri ışıltıyor açlıktan;
terkedilmişler!

kurban bayramı yaklaşıyor;
dışarıda, amansız bir yağmur yağıyor!
sokaklara atılmış yalnız birkaç yürek
ve, zavallı kediler;
gözleri kan ağlıyor...!

dışarıda, sessiz sedasız bir kar yağıyor...
kış, beyaz tüyleriyle sinsice sokaklara dökülüyor...
hayvanlar ulumada!
hayvanlar, ayazda nasibini bekliyor;
hayvanlar, aç!
sokaklara atılan yalnız, kedi ve yürekler...
yüzüne bile bakmıyor itler!
itler, leş bekliyor!

kurban bayramı yaklaşıyor;
sokaklar; sefalet içinde, sarılmış
caddeler, açlıktan ölüyor!
aydınlık; bir lambadan ibaret!
kedi patilerinde pıt pıt
yalnızlık, kol geziyor!

kurban bayramı yaklaşıyor;
sokaklara atılmış birsürü kelle, paça ve yalınayaklar...
hayvanlar köşe başlarında aç bekliyor;
bakalım, kim kimin kismetini yiyecek
kim, ne götürecektir?
bak, bir yavru daha boğazlandı
annesi nerede acep?
dili ağzında kaldı, yazık!
gözlerinde yağ...
caddeler kan ağlıyor!

biliyorum, sokaklar yalnızlık dolu...
gidiyorum, tutulmuş köşe başlarında
akşam...
yollar, çıkmazlarda bitiyor
caddeler, kan içinde; ölüm kokuyor...

biliyorum, hayat

en az, sizin kadar tehlikeli;
sizin kadar güvenilir -en çok-
gidiyorum, yalnız sokaklarda
korku ve cesaret toplayarak gözlerime...

varsın, yağsın delice yağmurlar başıma;
kirpiklerimden öte!
kış, saçlarıma bere...
ardına bakmadan gidiyorum;
adresim, sevgi üstüne...

bu kış çok çetin geçecek!

(İstanbul; 17 Aralık 2005 C.tesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Arı Kovanının Suskunluğu

Arı kovanına uzaktan bakılınca
Sessizliğin ortasında öylece duran
Sadece bir kovan görürsünüz.
Küçük ya da büyük, farketmez;
Geceyarısında, kurulu bir kovan...

Bir de
O kovanın bulunduğu bir bahçe vardır;
Çimenlik, yemyeşil
Çiçekler içinde, vızır vızır bir bahçe...
Adımlarınız ilerledikçe
Şesler de çoğalır gitgide
Öyle ki
Kulaklarınızı sağır edercesine...
Kendinizi coşkun akan bir derenin
Ya da yüksek bir şelalenin
Gürültüsü içinde buluverir
Hatta yitirirsiniz...

İşte şimdi, tam da sizi
Ayaklarınızın getirdiği yerdesiniz;
İstanbul'da, bir öğlen vakti
İnsanlar arasında;
Örneğin Bağdat Caddesi'nde
Bakırköy'de, Taksim'de
Ya da Karaköy Vapur İskelesi'nde
Kalabalık içinde
Yürüyorsunuz! ...

Arı kovanı suskunluğuna ulaşması içinse
Gece yarısını beklemelisiniz ki
Saat on ikiden sonra
Bir insan sesi duyabilmek uğruna
Siz, hangi bahçeye girerdiniz? ...

Ama, mutlaka bir ses duymak istiyorsanız
O zaman;
Sene 1983'te meselâ
Yüzevler- Altayçeşme'de
Yani Maltepe'de
Geceyarısı
Karanlık... penceresinde
Onüçünde bir kız çocuğunun
Sessiz çığlıklarını duyabilirdiniz;
İstanbul'un dev kalabalığı içinde...

(İstanbul; 25 Mart 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Aslında

Her gece, karanlık değildir aslında
Her siyah tamamen kara...!
Her beyazın bir meyli vardır siyaha.
Bütün renkler birbirine kardeştir doğada.
Renks galasındaki tüm renkleri
Görebilmektir marifet, bir bakışta!

Farkında olmaktır yaşamak biraz da
İçimizdeki gün görmemiş ay sularının...
Sesini duyabilmek tüm suskun çığlıkların
Ak köpüklü, sahipsiz kıyılarda...

(İstanbul; 14 Mayıs 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Aşıkâr

Göl, bir kere taşmayagörsün;
Akar gider, akabildiği yere kadar!
İnsanoğlunun dertler boyunu aşmayagörsün
Taşar gider, taşabildiği yere kadar...

Bardak ta insan misali; ağızına kadar dolar;
Görünür, berrak su.
Taşınca, kan olur yerlere dökülen...
Varsın, dökülsün yere
Tertemiz bardağı kirletmek yerine...!
Hem, dökülmesin desek de
Dert koyacak yer mi kaldı bu zavallı yürekte!
Biraz da dünya utansın kendi kirlerinden
Gözüyle görsün de...!

Aşikâr ol, korkun yoksa kendinden!
Eminsen tertemiz yüreğinden...
Leke kondurma,
Ebediyen dünya kirinden
Ve, yakala mutluluğu
Tutabildiğin yerden!

(Üsküdar; 12 Haziran1990)

Esmâ Özdemir

Aşına

Tutma ellerimi, el değmiş bana
Ben, senin diktiğin fidan değilim
Aşılı gözümdeñ düşer yemişler
Sürgün dallarımı eğme sevdiğim

Sen arıfsın, benim kadrim bilensin
Sen şebnemsin, yaprağıma sinensin
Sen firkatsin, ciğerimi delensin
Zemzem ol kanıma karış sevdiğim

Sümbül olup mavi boncuk dizildim
Boy verip deryanda ölçüp biçildim
Sevgi bir tohumsa ben de desteydim
Kumsala sevdanı ektim sevdiğim

(İstanbul; 18 Aralık 2003 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Ateş Çiçekleri

Zaman, kristal parçalara ayırıyor
Yüreğimi şimdi
Parmaklarım kırılıyor
Sarı çiğdem filizi gibi
Avuçlarıma dökülüyor umutlarım;
Kırılgan ve çaresiz
Buz gibi soğuk!

Gözlerin yanıyor
Zifiri karanlık ayaz gecelerde
Yüreğimde!
Ateş gibi titriyorum
Mum gibi eriyorum
Gözbebeklerinde.
Kül gibi tükeniyor
Tükeniyorum nefesinde!

Pervanelere dönüyorum üzerinde;
Döndükçe yanıyor
Yandıkça, dönüyorum ateş çiçeklerine
Bitiyorum filiz filiz ellerinde
Bitiyorum!

Her bakışında ölüyorum
Her dokunuşunda yeniden diriliyorum
Senin için boyanıyorum renklere Sevgilim;
Zümrüt-ü Anka oluyorum!

Çölde ne ay, ne mehtap
Çölde ne su, ne serap
Çölde kum, çölde soğuk
Çölde ıssız bir gece...
Masal kuşları şarkı söylüyor
Şimdi, yalnız ikimize!

Sonra, gün doğuyor
Yağmur damlaları düşüyor
Üzerime birdenbire
Saçlarım, yeşile dönüyor
Pırlanta ışıkları saçıyorlar yeryüzüne!
Mavi gökyüzü uyanıyor
Bir kıvılcım düşüyor küllerimize
Çırpınıyor, çırpınıyorum
Bütün gücümle
Ve, yeniden doğuyorum efsanemize!

Gökkuşağının yedi rengiyle
Süslüyorum kanatlarımı
Kollarımı açıp Kaf Dağının ardından
Sana doğru uçuyorum.

Bütün efsanelerini yüklenip sırtıma sevdanın

Dünyanın bütün aşklarını...
Anlıyor musun?
Sevda kıvılcımları çakarak gözbebeklerimde
Süzülüp, delerek fırtına rüzgârlarını semanın
Koynumda Ateş Çiçekleriyle
Yine Sana geliyorum.

İstanbul; 31 Ağustos 20011 Perşembe

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Avularımnda Olmanı İsterdim

Avularımnda olmanı isterdim;
uçmayı öğrenen bir kırlangıç yavrusu gibi
özgürlük telaşında
kanat seslerine karışmış
kaynayan yürek atışlarınınla...

Avularımnda olmanı isterdim;
bir avuç su gibi
almak isterdim
perdeleyip parmak aralarımı
bir ördek hüneriyle
tutmak isterdim, bir ömür
bir damla dökmeden seni
ve, bir damla içmeden zerreni!
öylece koklamak isterdim,
yalnızca, öper gibi
dudaklarıma götürüp
ıslatmak isterdim
Çatlayan hücrelerimi.
ve, zaten ben seni bir su gibi sevdim;
avularımnda ağlayan yeşil nehirler gibi!
uzayıp, ırmak ırmak
dökülen yaşım gibi.

Oysa...
oysa bir ekmek gibi sevmek isterdim seni!
alnımın acı teriyle kazanıp
sonra, ak soframa koymak isterdim.
banıp, tuzlu gözyaşımın üstüne
katık olasın, diye seni
bal-kaymak niyetine
başköşeme... baştacı gibi...
almak isterdim seni
ekmeğim- aşım gibi
helalim gibi, azizim
aşkım gibi...

(İstanbul; 6 Ekim 2003 P.tesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Avuntu

Küçük küçük notlar
Alırdım hayattan
Koyardım, aklımın cebine
Sonra, dizedim
Kuralına göre
Geçinirdim
Akıl parası, diye...

Küçük küçük hisler
Biriktirirdim önce
Sonra saklardım
Gönül defterimde...

Akılla hissi birleştirir
Şiir dizedim imgelerimde
Avunurdum.
Avunurum...
Avun...

İstanbul; 11 Kasım 2010

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Bakamıyorum

karanlık basıyor gözlerimi
karanlık... zindan! ;
kapatıyorum...

düş değil bu gördüğüm;
cerenler ovaya iniyor...!
göğsümde toynak izleri
bakıyorum;
bakıyorlar, mahzun mahzun!
kirpikleri kuşatıyor kalbimi...
alamıyorum!
cerenler pınarıma geliyor sevdiğim!
su istiyorlar;
dayanamıyorum; ağlıyorum...

gözlerin geliyor gözlerime;
gecelere bakamıyorum!

(İstanbul; 13 Aralık 2004 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Bataklık

Gözlerin humuslu
Gözlerin toprak
Gözlerin bataklık
Gözlerin sımsıcak!

Gözlerin kil
Gözlerin toprak
Gözlerin yapış yapış
Gözlerin yuryumuşak!

Gözlerin nemli
Gözlerin ıslak
Gözlerin tenimde
Gözlerin çırılçıplak!

(İstanbul; 18 Şubat 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Bekle

'Gözlerini yummak için
Seni umursamadan yanından geçeceğim
zamanı bekle..! '

...
Ağulu bir ok gibi kıvrılıp sinemde
Ebedi, kirpiğin aralı kalsın!

Bekle, ağaçlar baharda yıkansın!
Suya, güneşe, çiçeğe doysun.
Yemiş yüklü dallarını bırak
eteklerine salsın.

Gayrı, şarkı söylesin kuşlar
Bırak, börtü-böcek dibinde avunsun.
Bekle, koyunlar kuzulasın
Göçerler yaylaya çıksın
Taylar obaya sürülsün, bekle
Çiçek kokularıyla rüzgâr
Bırak, bağrını öpsün!

Kazımak istedim acı köklerini tırnaklarımla
kollarımdan anıların;
O an, mıknatıs oldu parmaklarım,
Yapıştı tüylerime, koparamadım!

Bekle, gün insan gözlerime
kızıl otursun.
Bekle, yansın yüreğim;
ciğerim kavrulsun.

Açılsın papatya özentisi ellerim
ellerine kavuşsun.
Karışsın yer-gök birbirine;
damarlarım yaz,
kanım Ağustos olsun.

Bütün mevsimleri eritip avucumda
dudaklarında içeceğim zamanı;
bekle..!

-Ya, bir kuşluk vakti;
uykuda sabah...
Ya, Ayın Ondördünde;
En Mavi Noktasında gecenin...
Ya da, şafak sökmeden yıldızlarını
birer birer
üzerinden
bütün zamanların aşarak
kollarımı açıp
koşarak
Sana geleceğim

Bekle..!

...

Sızıp esmer yüzlü bir sevdanın koynunda
bırak da için için toprağım yansın.
Alev alsın, yedi renkli Vebal Ağacım
Mağşerin sireni çalana kadar
saçlarım boynunda asılı kalsın.

Esmâ Özdemir

25 Haziran 2006 Çarşamba
21:39

Esmâ Özdemir

Bekleyiş

Aşklar vurur başıma
İflahımı keser özlemler

Arzular, çoğalır içimde
Sana uzanır ellerim;
Parmaklarım yumulur
Yumruk olur, sıkılır
Balyoz gibi iner göğsüme
İner, inletir bağrımı
Bağirdika bağiririm
Feryatlar kâr'etmez
Zavallı gönlüme.

Vururum kendimi yerlere
Toprak ses vermez sesime
Haykırırım göklere
Dolaşır ruhum semada
Kuşlar derman değil
Bilirim, derdime.

İçime gömerim hıçkırıklarımı
Söylenirim kendi kendime
İsminin üç heceli nakaratı
Yankılanır, kalbimin duvarlarında.

Neyleyim adını sevdiğim
Dokunamam ki ismine!
Okşamaz heceler ruhumu
Ağlatır, inletir, kahreder yalnız!

Anılar...bizim anılarımız...
Yalnızlık... benim yalnızlığım.
Umutlu, umutsuz, ama
Bitmeyen, amansız bekleyişim...

(Turhal; 18 Kasım 1999)

Esmâ Özdemir

Ben Kimseyi Silmedim Hayatımdan

Ben, kimseyi silmedim hayatımdan
Silineceğimi bilsem de bir kalemde.
Hiçbirinizin değerini parayla ölçmedim.

Siz ki benim en sevgililerim
Size inanmaktan hiç vazgeçmedim
Siz, benim en büyük servetlerim...

Ben, kimseyi silmedim hayatımdan
Ve silemem düşünmeden bir kalemde.

Hiçbirinizi değişemem kimseye
Atmadıkça ve bırakmadıkça siz
Hiçbirinizden kopamam.

Ben oldukça, içinizde bir ses
Eteğınızde bir yaprak, gölgenizde bir filiz
Siz de olacaksınız benim gibi, elbet!

Hiçbirinizin değerine paha biçilemez, şüphesiz
Siz ki benim anam-babam, ailemsiniz.

Ben kimseyi silmedim defterimden
Ve, silemem kurşun gibi bir kalemde!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 9 Kasım 2007 Cuma)

Esmâ Özdemir

Ben Yine Gülümü Seveyim

Eğle gönlünü eğlendiğin yurdunda
Söyle türkünü sana aşına dostlarına
Konuş kitabından, dinine imanına!
Ben, yine gülümü seveyim;
Sen, sevgini kır çiçeklerine sakla!

Sen aşk ol, sevda ol, sevgi ol;
Ben gam, ben keder, ben acı olayım.
Sen kutlu, mutlu ve umutlu ol;
Ben, yine gülümü seveyim, yapayalnız;
Sen, hevesini kır çiçeklerine sakla!

Sen beyaz, sen ak, sen tertemiz ol!
Ben günah, ben ceza, ben kir olayım!
Sen, elini şehvetle hayalimde yıka
Ben yine gülümü seveyim;
Sen, aşkını tertemiz kır çiçeklerine sakla!

(İstanbul; 10 Eylül 2003 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Beyaz ve Zilli

Beyaz...
Saflığın, temizliğin rengi.
Yalan...
Gerçeğin tam aksi.
Beyaz yalan...
Sahteciliğin
Yumuşak derili, ak boyalı
Kılıfına uygun
Çarktan yeni çıkma
Bileyli ve ucu sivri
Işığı yanar dönerli
Masum, küçük ve sevimli
Bir bıçağın
Bağrıma basılmış hali...

Ya, az kalsın unuttuyordum!
Bizim kızlarımız mı
Bu kadar cahil
Yoksa, erkeklerimiz mi
Böylesi hünerli?
Her parmağı ayrı bir yetenek
On parmağı ise
On ayrı marifetli
Diyecektim...?
Ne yapayım
Sormadan edemedim!

Devir değişti galiba
Erkeklerimizin
Yalnız değil, parmakları ve elleri
Dilleri de yetenekli
Dilleri de marifetli.
Una bulanmış
Bembeyaz olmuş tüyleri
Vallahî, ne desem şimdi
Maşallah
Şakıyor, saka gibi
Bülbül gibi ötüyor
Elleri ve dilleri.
Karışmış birbirine
Çalar, her tarafından ayrı bir zilleri...

(İstanbul; 9 Ekim 2003 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Bilemezsin

Gönül neler arzu eder
Alamazsın, alamazsın
Kanatlanır yücelerde
Enginlere konamazsın!

Hem aşk ister, hem de sevgi
Bir dengini bulamazsın
Hem para der, hem mutluluk
Aza razı gelemezsin!

Ömür bir kuş, uçar gider
Ellerinde tutamazsın
Yaş, kemale erdiğinde
Kimseye küs kalamazsın!

Affedersin. dost- düşmanı
Hesap-kitap yapamazsın
Ahirettir gayrı yolun
Arkana hiç bakamazsın!

Gönül barış, dostluk ister
Herkesle kardeşlik ister
Bütün dünya gülsün ister
Kimler gülmüş, bilemezsin!

Esmâ Özdemir

İstanbul, 17 Kasım 2016 Perşembe

Esmâ Özdemir

Biliyorum

Dünyanın nasıl döndüğünü biliyorum
Bir dünya etse de bilmediklerim
Herkesin ayrı bir dünyası var; biliyorum...

Her dünyanın da ayrı bir kalbi vardır;
Bütün kalpler birbirinden farklı atar;
Biliyorum...

Uzun bir yolun başındayım; sonunu görüyorum!
Ne bir dümenim var; ne de bir gemim
Denizler bana göre değil; biliyorum!

Karanlık bir ormandayım; yürüyorum
Pusulam kalbim...
Etrafımda bilcümle yaratılmışlar
Ve, insanlar var; biliyorum!
Şesleri giderek yaklaşıyor;
İnsanları, nabız atışlarından biliyorum!

(İstanbul; 23 Ağustos 2004 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Bilseydim

bilseydim, direği yok dñnyanın...
rűzgār çıkmıř tepesinde
çatısı yok;
kűresi dönmez!

bilseydim evrende
farklı üç noktadan bir düzlem geçer
iki nokta arsından; bir çizgi...
ve, yıkılır; açısı olmayan bütün kuleler!

herşey göz çizgisinde başlar
göz çizgisinde biter!

bilseydim; hasılı bir ressamdır dñnyayı çizen!
ve bütün surları diken...
hatta, Çin Seddi'ni, Asma Bahçeleri'ni Babilin!
firçasında, yükselir birden
silgisinde, alçalır kaleler...!

bilseydim, resim ıslak daha
manzara tamam, değil!
derleyip bağrından has bahçelerin
bilseydim, kurumadan
asar mıydım burçlarına yadigâr çiçeklerini! ..

bilseydim, dñnya bir çizgiden ibaret
Galileo yalan söyler...!

(İstanbul; 11 Aralık 2004 Cumartesi)

Esmā Özdemir

Esmā Özdemir

Bilseydin

Sen üzüldüğünde
Bilseydin;
Bir ağaç eğecek dalını;
Dökecek yeşilini, alını.
Bir güvercin vurulacak;
Bir serçe sapana kaptıracak kanadını...
Bir papatya üşüyecek;
Açmayacak, 'seviyor'la biten
Son yaprağını...!

Sen üzüldüğünde
Bir kızın, uykusunda saçları ağaracak;
Yaşlanacak umutları...
Gözünü açtığında
İlk, seni arayacak;
Elleri, dudakları...
Ve, yanacak!
Bilseydin
Yine de üzülür müydün? ...

Üzülme ne olur
Yüreği aşk-ı ferman
Gözleri derman
Kalbime merhem sevgili;
Ne olur, üzülme!

(İstanbul; 22 Kasım 2004 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Bir Kaşık Umut

Nasrettin Hoca'ya özenip, çıktık Akşehir Yolu'na
Sütümüz bol, mayamız haş, dilimiz kuvvetli iken
Çalalım, dedik bir yoğurt biz de tüm açları doyura

Hocaya niyet, bize kısmet, kabul etti duamızı Hüdâ
Tuttu bir göl dolusu yoğurt, yendi yutuldu bir anda
Kalmadı geriye artık ne bir göl, ne maya, ne de yoğurt
Tükendi, yılar yılı edilen onca dua ve mucize umut!
Kaşık sesleri geliyor, dünya bir kaşık umut...!

Esmâ Özdemir

Bir Mavi Aydınlık

Yalnızlığa gömülü gecelerimde
Bir mavi aydınlık dolar içime
Karamsarlığa tutsak yüreğimde
Bir mavi hürriyet açar kapılarını...

Mavi hayaller süsler düşlerimi;
Gündüzler mavi, geceler mavi...
Ağaçlar, çiçekler, yosun ve yaprak
Yeşilin maviye dönüştüğü bir mavi...

Bir mavi ferahlık, uzun ve derin
Gökyüzü, yıldızlar, deniz ve gece...
Hâreler dalgalanır, med-cezir başlar
Yıldızlar kaynaşır yakamozlarla...

Sonsuz bir aydınlık, bir mavi umman...
Küçük bir yelken açılır ufuklara
Bizim kaptan, koyulur büyük umutlara
Umudu mavi, gözleri dalar aşklara...

İstanbul,17 Ocak 1997

Esmâ Özdemir

Bitti

bir y¼rek atımı mesafede
yaşayan ey sevgili!
iki dudak arası yola
git gülüşümle de
gel, sağlık ile!
kaptırma gönlünü
akreple yelkovanın
aldanıp da dans edişine
bir daha bana deme
tik-tak, tik-tak; Aşkı
pi-li-miz
bit-ti! ...

(İstanbul; 14 Ekim 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Bittin

Sen gönlümde açılan beyaz yelkenli
Sen, mavi ummanlarda görkemli...
Sen... eşsiz; sen... uçsuz bucaksız
Sen... benim derdim, tasam, davam
Sen, benim dört başı mamur
Ay yüzlü sevdamdın şüphesiz.

Sen, dumanlı dağlarda sivrilen doruğum
Sen... düz ovada süzülen nazlı ırmağım
Ocağımda pişirdiğim sütlü kaymağım
Sen, peteğimde sağmadığım balımdın.

Ey sevda yüklü yangı çiçeği!
Aşıklar aşığı güzel sevgili...
Bulansan da tepeden tırnağa
Altın tozuyla yıkansan da
Olmayacaksın bir daha, asla
Ve, bilmelisin ki
Benim için
Bit-tin!

(İstanbul; 27 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Bu Mektup İstanbul'a...

Aslında, kahvedir gözlerinin rengi
Gündüzleri
Saçları gibi hafif
Kestaneye çalınır koyusundan...

Bıraksan, dalga dalga her gece
Maviye döner uslanmadan!
Ve her gece
Gözleri, mavi akar Boğazdan...

Baksan, içinde İstanbul;
İstanbul, pırıl pırıl yanar o zaman...

Aşıklar sevgilisi; Boğaziçi!
Sevdalılar şehri, İstanbul!
İstanbul; göçebe memleketi!
Bıraksan, telve telve yüreğim
Dökülür, paramparça varoşlardan...

İstanbul; taşı-toprağı hasret örülü
Taşı-toprağı gurbet İstanbul, ah!
Taşı-toprağı, duvar gibi yalnızlık...
'Taşı-toprağı altından' sanılan, yalan!

İstanbul, dediğin nedir ki şurada gülüm;
Yıldızı kadar olmasa bile geceleyin
Boğazda kaynaşan
Nimet dursun ki gözüme
Arkasındayım sözümün;
Taşı toprağı açlık be canım
Taşı- toprağı yoksul ağlayan!

İşte, sözüm ona o İstanbul'dur
Hayali, altından sanılan
Taşı- toprağı insan!
Kavgası, avuç içinde bir tutam ekmek olan
Bak işte, martılarla iskeleye konan!

Ve yine, aynı 'Bizim Köylüler'... burada!
Boynu bükük, kırık dökük... bak!
Sönük yıldızlar gibi kayan
'Bizim Anadolu'dan...

Bağrında, onca insanın kederi, gamı...
Ve yine, saklı umutlarıyla
İstanbul, denizler içinde yalnız
Mavi gözlü bir kadın!

Bir kadın işte, şimdi
O halde;
Duy ki, İstanbul içinde..!

Kestane tadında, kahve kokusunda
Sarıldı özlemler, ak kağıtlara...
Gizlendi eski yalnızlık
Şişe içinde...

Eğildi bir kadın Boğazda
Biraktı mavi gözyaşlarını suya
Ve söyledi, o zaman içindeki hasletini!
Seslendi usulca, bir gelin gibi:
-Duyarlı kalplere yollandı, dedi
-Bu mektup, İstanbul'a...

Esmâ Özdemir

İstanbul; 12 Eylül 2008 Cuma

Esmâ Özdemir

Buldum

kaybetmişken sonsuzlukta
gün yüzlü ümitlerimi
uyandım bir sabah ansızın
gözlerinde uyandım.

düşlerimi koynunda
kendimi sende buldum

haydi
geri ver şimdi gençliğimi!

(İstanbul; 25 Temmuz 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Bunalıyorum

Açılın kapılar; bunalıyorum!
Işıksız dünyada kalamıyorum
Dökülsün duvarlar, çöksün binalar
Nefes alamadan veremiyorum

Dumanlı dağların karı başımda
Çökmüş üzerime kalkamıyorum
Ne bir dostum varmış, ne de yârenim
Hıçkırıklar boğazımda atamıyorum

Etrafta insanlar eğlenir, güler
Gülmeyi özleyiyor; gülemiyorum
Tıkanır nefesim, titrer ellerim
Açılmak istiyor; açamıyorum

Yalnızlık, içimde sancılar oldu
Eşim-arkadaşım nerede kaldı?
Kalbimi isyanlar ateşe verdi
Canıma candaş bulamıyorum

Umutlar azaldı, günler karardı
Güller açılmadan soldu sarardı
Benim baht-ı karam ne hale geldi?
Ölmek istiyorum; ölemiyorum!

(Ümraniye; 28 Ekim 1994 Cuma)

Esmâ Özdemir

Cadılar Bayramı

Kırk yıllık maskelerini çıkarmışlar
Küflü sandukalardan
Cadılar
Bayram yapıyorlar...
Bak şu Allah'ın işine
Vermişler kalıpları elime
Bana da klişe yazdırıyorlar!
Gülsem mi, ağlasam mı, bilmem
Bilmiyorum... gülümsüyorum...

Şimdi tan zamanı balam; uyan!
Bak, gürül gürül bir yağmur yağıyor!
Çıkıyor boyaları
Yağmur vurdukça
Simsiyah
Yüzleri aydınlanıyor.

Artık görebiliyorum; onlar ağlamıyorlar
Renkleri açıldıkça
Soluyorlar bir bir
Kayboluyorlar..

(İstanbul; 5 Ekim 2004 Salı)

Esma ÖZDEMİR

Esma Özdemir

Çağrı

Bak, sönüyor ateş!
Geliyor rüzgârlar üstüme üstüme...
Hışım gibi yağıyor yine yağmur
Tozumu dumanımı kattılar birbirine
Bu son çağrıdır yeşillim, uyan!
Bak, düşüyor ağaçtan yapraklar
Bak, yeniliyorum mevsimine!

(İstanbul; 1 Kasım 2003 Cumartesi)

Esmâ Özdemir

Çakıl Taşları

Hiç unutamadığım anımdır
Evin arkasındaki korulukta
Derenin kenarında yıkandığım
O gün!

Pelit ağaçlarının altında
Oturmuşum bir zibeğe;
Annemin elinde bakır taşı,
Döküyor tepemden aşağı
Sıcak soğuk karışık
Deri kazanında kaynattığı
Şarıl-şurul suları...

Ayaklarım ıslanıyor
Çimenlikler üstünde, yumuşak
Dans ediyor parmaklarım neşeyle...
Sonra;
-Haydi kızım, kalk ayağa!
Çenelerim vuruyor birbirine
Bahar soğuşunda.
Giyiniyorum üstümü titreye titreye.

Ağabim, tam şu köşeden geliyor okuldan
Bak işte, koltuk altında çantası!
Burası, hayallerimin en sakın
İssız ve
En eşsiz köşesi...şüphesiz!

Kravatlı, lacivert forması ile
Çıkacak yine aynı yerden;
Gel bacım, diyecek bana
O gün gibi
Acıktım, eve gidelim!
Tut elimden, bırakma sakın!
Dur, koşma, düşeceksin...
Sesleri gelir hâla
Kesik kesik
Bugün gibi kulağıma!

Kayalıklara çarparak bölünen
O derenin şırıltılarına karışmış
Gözlerimde
Pırıl pırıl bir kızın
Çakıl taşlarında bıraktığı
Kanayan, mini mini ayak sesleri...

(İstanbul; 13 Ekim 2003 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Çalca'nın Ardında Saklı Dünek Yaylası

haziran onbeş deyince yayla çağıdır
kız onbeşine değince gelinlik çağı
bizim oralarda adet böyleydi
neyleyim eskiden...

Çamdalı'nın ardında boy verir yüce dağları
Çalca'nın ardında saklıdır Dünek Yaylası...

evet, Çalca Tepesi'nde gizlidir hayatı
köylümün yüz yıllık hasreti, geçmişi, anıları...

ay ışığında koyulurlardı yollara
öküzü, merkebi, koyunu, kuzusuyla
çoluğu, çocuğu, horozu tavuğuyla
şafak sökmeden erden çıkılırdı yaylaya.

dik yokuşlar geçilir, çeşmelerden içilir
ulu ağaçların altında dua edilir
çam ağaçlarının seranadı eşliğinde
hep beraber usul usul
bir gece daha rüzgarda sabah edilir
gün ağarırken ancak varılır doruğa
tozlu yollar bitirilir
patikalar aşılırdı ağır ağır..

bir yer vardır ki
tam oraya gelince işte
kopar kıyamet!;

bir yandan bacalaran tüter dumanlar
bir yandan anneler, çocuklarına bağırırlar
bir yandan eşekler, bir yandan atlar...
bir yandan, dağ yolundan odun taşır
zayıf, avurtları geçmiş yaşlı kadınlar!
bir yandan, ellerinde bakracıyla yoğurtlar
bir yandan köylerine döner gelinlik kızlar.

bir yandan süt kokusu gelir
bir yandan yayığından yağı üstünde
topak topak mis kokulu ayranı...
bir yandan öter horozlar
bir yandan salıncaktan beşiklerde
ninni dinler çocuklar.

bir yandan srmalar, sarar kokusuyla obayı
bir yandan yayla çiçeği
gösterir endamını sapsarı.
bir yandan çam kokuları, Kardeşim!
bir yandan, meşeler, ardıçlar
bir yandan kekik kokuları
doldurur havayı...

bir yanda çobanlar çalar kavalı
bir yanda gümbür gümbür
kalbim
açılır mutluluktan kanatları
sarhoş olur; uçar
o an
aşkla kucaklar dünyayı...

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 25 Kasım 2007 Pazar)

Esmâ Özdemir

Çam Dalları

Çam dallarında karlar
Öbek öbek
Saçımda aklar var.

Dökülür tane tane karlar
Dökülür önüme aklar
Buz tutar kalbim
Saçaklarından
Birer birer kırılırlar
Güvendiğim dallar

Çam dallarında aklar
Saçımda karlar var
Bana yılları anlatırlar...

(İstanbul; 6 Ocak 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Çekilme

Çektim kalbimden
elimi taşa koydum
Bir dalga tuzuyla yaladı
tırnaklarım kurudu

Çektim tenimden
deryayı güne sundum
Kanımı göğe akşam
yanaklarım pul puldu

Çektim içimden
nefesimi sana verdim
Damarlarımı söktüm bütün
ciğerlerim parça parçaydı

Çektim kendimden
kendimi ele verdim
saçlarımı ateşe yüzümle
yer kabuğu yanmıştı...

(İstanbul; 8 Mart 2005 Salı)

Esmâ Özdemir

Dağ Aslanı

Dağın arkasında vardır bir aslan
Yuvası kovuktan, yatağı ottan
Gözleri şahandır, pençesi oktan
Ulu ormanların kralı aslan
Nerde çakal, nerde kurt, nerede sırtlan!

Gönül yaylasında gezinir aslan
Yüreği çelikten, sevdası volkan
Bedeni platin, kanı civadan
Bir gözü düşmanda, birisi dostta
Kellesi koltukta gider bir aslan.

İşte meydan, işte devran, işte pehlivan
İşte levent, işte yiğit, işte kahraman!
Tozanlı Deresi'nden Dünek Dağı'na
Seninle yürüyor bu koca kervan
Heybetli, gururlu, cengâver aslan!

Yüce dağ başında yatar bir aslan
Hazırı yemeyip helale koşan
Ekmeğini emeğiyle kazanan
Adı onur, adı sevgi, adı can olan
Her merdin gönlünde yatar bir aslan!

Yüce dağ başında vurulur aslan!
İçerim kan ağlar, gözlerim yastan
İN gel, dost bağrımın köşküne yaslan!
Avcıya kaptırma postunu aslan!
Ses ver, ciğerimin paresi aslan!

(İstanbul; 24 Haziran1999 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Daha Çok

Daha çok şey var içimde
Çok şey var daha yazacak
Daha çok gözyaşlarım akacak
Daha çok sevecek seni bu yürek
Daha çok ağlayacağım ardından
Çok özleyeceğim seni
Çok! ...
Ve bekleyeceğim
Ansızın
Sütten kesilen bir çocuğun
Beklediği gibi seni!

İstanbul; 31 Ağustos 20011 Çarşamba

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Davetsiz Misafir

Uykusuz gecelerimde çalmadan içeri girersin kapımı
Bu teklifsiz davranışlar eski günlerin bir alışkanlığı mı?
Bütün bir gece düşüncelerimi işgal etmeye hakkın var mı
Yoksa, kendine acındıracak başka kimse bulamadın mı?

Aç mısın, hasta mısın, çıplak mısın
Benden başka seni düşünecek kalmadı mı?
Gülünce dudağımda, kızınca gözümün ucunda ne işin var
Öpücüklerimde, dokunuşumda, duygularımda
Aradığını hâla bulamadın mı?
Neden çekip gitmiyorsun ait olduğun yere
Hatırlamalı mıyım sanki seni yeni birini her sevdiğimde?

Oynamakla yorulmadın mı duygularımla?
Benden başka üzeceğin kimse kalmadı mı
Koca dünyada? ! ...

(İstanbul; 28 Nisan 1991 Pazar)

Esmâ Özdemir

Dokununca

Umuda açılan her pencere
Yayılr bedenine çepeçevre
Düşlediğin sevgi gelir dizine
Emek ister, yürek ister
Sıcacık akıverir kalbine...
Cana can, kana derman ister
Verirsin, cömertçe
Gözyaşlarını üstüne serpe serpe...

Sonra durup, bir yoklarsın kendini
Rüyalarının gerçeğine güvenin gelince
Tam, 'yakaladım' derken
Can damarından
Tutku olur, hasret olur
Dokununca, hayal olur
İnandığın bütün tatlı gerçekler...

Gözümün önünde
Kaybolur
Acımasızca
Birer birer
Yalancı sevgiler...

(İstanbul; 7 Şubat 1995 Salı)

Esmâ Özdemir

Durduğumuz Vakit

herkes kendi dünyasında yalnız!
yalnızlık; aynı yalnızlık...
aynı yerden düğümleir boğazına arzuları
hevesi aynı yerden kırılır.
umutsuzluk; susuz bir yaz mevsimi
yağmur ve ertesi...
hazan yapraklarından dökülen damlalara asılı
umut; sonbahar...

ve, bütün bunlara rağmen
devam eder yoluna insanlar;
aynı yüzlere çarpacağını bile bile
kırılan aynalar!

lakin
devam etmelidir de zaten, değil mi?

durduğumuz vakit yaşam...
sürer mi ki, sahi
biz şimdi ölelim mi?

(İstanbul; 29 Temmuz 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Düş-e Sevda

Düş-s(e) koynundaki
ne fark eder;
Adı (Sevda) ya da değil..!

Yaşanmış-yaşanmamışlıklar
ardından ağlayan
gözü yaşlı hep biri var;

erkek veya

kadın -'Kurban'...
kadın; -'Fettan'
kadın; -'Kuyruk Bulayan'
kadın; -'Aldatan'
ağlatan; -' Kadın'...

_____herzaman 'orospusu' değildir aşkın!

(İstanbul; 23 Aralık 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Düşler

Bazı düşler vardır, okyanuslara yelken açarlar
Bazı ağaçlar vardır, uçurumlarda yaşarlar
Bazı bitkiler vardır, yamaçlara tutkundurlar
Bazı dağlar vardır, dumansız kalamazlar
Bazı sevgiler vardır, bir gönüle sığmazlar
Bazı çiçekler vardır, sevildikçe açarlar
Bazı çiçekler vardır, yalnız sevdiklerine kokarlar.

(İstanbul; 16.08.2002)

Esmâ Özdemir

Düştüğüm Yere Bakar

Düştüğüm yere bakarmış yâr
Düştüğüm yerde bekler gözleri
Dost başa düşman ayağâ misali
Yükseklerde bırakmıştım oysa
Düşlerimdeki sevgiliyi.

(İstanbul; 1 Kasım 2003)

Esmâ Özdemir

Ebrûlu Şiir

Yüreğim bir vadi, gözlerin ırmak
Yağmurda köpüren saçlarıma ak

Yüreğim bir dehliz, gözlerin deniz
Ay suda yüzerken dalgalar sessiz

Yüreğim bir gölet, gözlerin yaprak
Kırpığın esince üstüme bırak

Yüreğim bir hale, gözlerin ateş
Ufkunu sarmadan açmazmış güneş

Yüreğimde yağmur, gözlerinde su
Gamzenden süzülen nehirler tuzlu

Yüreğim bir ebru, gözlerin nakış
Bir dokun inceden, renklere karış

(İstanbul; 5 Ekim 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

E-Mail

Mektup geldi mailime
Kopyaladım wordüme
Yazıcıdan döktürdüm
Alıp gittim evime.

Mektubumu çıkardım
Uzandım koltuğuma
Okuyup öptüm önce
Sonra bastım göğsüme.

Bu gece yatağıma
Bir parça kağıtla yattım
İçimdeki sıkıntıları
Çöp kutusuna attım.

(İstanbul; 24 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Erdemin Güncesinden

Bugün
erdemlerimi uyuttum
___mavi cingilli beşikte...
___ninniler söyledim
___uydum ninnilerime.

Islak kirpikleriyle
salladım yüreğimi
___enginlere...
___biraktım göğsümü
___enginlere, düzlere, uzaklara
___daha uzaklara...

Çok uzaklara
yolladım
rüzgârımın acılarını

Suskun göllere attım;
acıdı sular,
rüzgâr,
sustular...

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 29 Haziran 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Erik Ağaçları

Ben çocuktum
Nergisler açardı bahçemizde
Mevsim bahardı
Elma ağaçlarımız vardı
Şeftali ağaçlarımız
Erik ağaçları
.....her yerde...
Minik bir rüzgâr esse
Bütün dünya
Tozpembe...

Ben çocuktum o zamanlar
"Burnum uzardı yalan söyleyince"
Okula gitme vakti gelince
Küçük bir dereden geçerdik önce
Ve, hergün aynı yerde
Eteklerinde bir deste çiçekle
Beni beklerlerdi adeta
Aynı saatte...

Siyah bir forma giyerdik ya
Bembeyaz olurduk
Erik ağaçlarının altından geçince.

Ben çocuktum o zamanlar
Erik ağaçlarının altında oynardım
Annem bilmezdi
Bir sürü gelin tacım vardı
Bahar dallarından yaptığım...

...
...

Beyaz tüller içinde birgün
Gelin olmayı özlerse
Telli duvaklı gönlün
Erik ağaçlarının altından yürü...
...bahar gelince
Sevineceksin...

(İstanbul; 24 Ekim 2004 Pazar)

Esma ÖZDEMİR

Esma Özdemir

Evim Evim Güzel Evim

Güzel bir yaşantın yoksa
Güzel bir evin olsun
Beyaz çamaşırlara asılı
Mandal gibi sıkı düşlerin...

Tapusu olmasın, ne çıkar?
O güzel evin
Kiracısı olursun.
Bahçesi yoksa üzülme
Nasıl olsa vardır
Balkonda yetişecek
Saksı saksı çiçeklerin.

Pencerelerinde
Beyaz panjurları yoksa
Beyaz tül perdelerin olsun.
Koltukların olmasın da
Bir küçük kanepesi olsun.
Karyolan, yoksa hazır yatağın...
Vardır başını koyacağın küçük
Bir yastık ve döşeyin.

Bir evin olsun
İster kira,
İsterse gecekondu...
İster köhne bir yapı
İsterse acar yeni olsun;
Yeter ki
Tek başına
En güzel hayalleri kurabileceğin
Küçük, mutlu bir köşen olsun.

Nerede, nasıl,
Ne şekilde yaşadığının
Ne önemi var ki!
Tepeni örtecek bir çatın,
Gönlünde yemyeşil umutların,
Koynunda sakladığın
Altın kaplı düşlerin,
Ağzında incili sözlerin,
Ve kalbinin içinde,
Ruhunun derinliklerinde,
Herkesten sakındığın,
Ve, günden güne
Büyütüp beslediğin,
Kendine ve
Sevdiklerine yetecek kadar
Büyük
Huzurun olsun.
Bil ki, o zaman
Dünyanın en mutlu,
En rahat insanısın

Sevgili dostum!

(İstanbul; 11 Temmuz 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

Evlerimiz

Evlerimiz; elbiselerimiz
Hünerli evlerimiz...
Kusurlarımızı örten giysilerimiz
Bizi güzel kılan evlerimiz
Bizi insan gösteren modacımız...

Evlerimiz; hapishanelerimiz
Suçlarımızı, hatalarımızı gizleyen
Bizi aklayan evlerimiz.

Evlerimiz, huzurevlerimiz
O, en çok içinde rahat ettiğimiz
Gelir gelmez sere serpe yayıldığıımız
Sade, gösterişten uzak olsa da
En güzel ev,
Kendi evlerimiz.

Evlerimiz, ailemiz
Annemiz, babamız, kardeşimiz.
Bizi büyüten, besleyen, birleştiren
Bizi adam edip, topluma kazandıran
Var mıdır, baba ocağı gibi
Dost evlerimiz? !

Evlerimiz; kabirlerimiz...
Meğer, mezarmış evlerimiz!
Sokaklar, çöplükler, araziler dost!
Bunca kusuru örten evlerimiz
Gün gelir de, çökermiş başımıza
Darmadağın edermiş bizi..!

Kusurlarımızla beraber
Dökermiş sokağa
Çırılçıplak, perişan
Âtarmış ortaya
Deprem... bahane! ...

(İstanbul; 17 Eylül1999 Cuma; 15: 50)

Esmâ Özdemir

Felsefeye İlk Adım

Elimde koca bir geyik başı
Gözümde salakların yaşı
Burnum yere sürte sürte
Felsefeye ilk adımımı attım
Bu gece...

Eğer, bir kusurum olursa
Affedin dostlarım!
Ne de olsa özenti benimkisi
Ve de
Acemilik işte...

Ama, yine de sağolun!
Çünkü bu medeni cesaret
Şizin sayenizde...

(İstanbul; 15 Ağustos 2003-20:03)

Esmâ Özdemir

Fırtına

bu gece dinmedi fırtına;
sabaha kadar
ıslık çaldı camlarımda!
karanlık kâbusa
bulutlar baykuşa döndü;
gezindi durdu damlarımda!
deniz püskürttü adeta gözlerini;
saçaklarımdan oluk oluk yaşlar boşandı!

bu gece, yoksul mahalleleri su bastı;
uykusunda gafil avlandı gecekondular
bir daha uyanamadı!
telef oldu çocuklar, dolmuşlarda
okul yollarında...
bu gece, can verdi masumlar
katik oldular, afiyetle
zalimin ekmeğine!

tarih sayfalarından yırtarak kendini
sanki, büyük iskender kılıcını çekti!
bir günün beyliği de beyliktendir, der gibi...
bütün haşmetiyle, doğa
yine bu gece hükmünü sürdürdü!

bu gece, gariban semtleri su bastı!
yoksul sokaklarda insanlar öldü
sahipsiz...!

imarı, iskanı, projesi
hükümeti, belediyesi
sorumlusu, sorumsuzu
körü, sağırı, dilsizi
efendisi, beyi, laf ebesi..!
yolu, yokuşu, deresi
köprüsü, bulvarı, caddesi
doğusu, batısı, güneyi
yurdumun eski ve yeni bütün yöneticisi!
çarpık anlayışın mimarı, mühendisi! ...
altyapısız bütün temellerle
birlikte
çöktüler
ne yazık ki
bir gecelik felakette!
...

bu gece yağmur yağdı
susmadı sabaha kadar
dolaştı durdu damlarımda...

bu gece, bütün yataklar ıslaktı
yalnız, düşler ağladı!

(İstanbul; 28 Aralık 2007 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Gafil Arayış

Seni gafilce bir duyguyla seviyorum!
Gözlerim sensiz dünyalara kapalı;
Kendi çukurunun derinliklerinde
Seni arıyor...

Aklım, hergün senin hamurunla
Yeniden yoğruluyor
Beynim, senin düşüncenle yıkanıyor tekrar.
Bir umut, bir arayış, her sabah
Yeniden filizleniyor.
Fakat, ayrılık düşmanı
Usanmadan koparıyor fidanımın dallarını
Birer birer...
Karanlığın içine sürüklüyor
Parça parça umutlarımı.
Çaresizlik ateşiyle
Acımadan kavuruyor duygularımı.
Bense, karanlığın ötesinde
Bir aydınlık için koşuyorum
Durmadan.
Toplamak için, yeniden
Geriye kalanları.
Her gece aynı kâbus
Sürüyor sabaha kadar...

Serin bir ışık, sessizce akıyor yüreğime
Yalnızlığın ateşiyle sarılıyor bedenim
Kömürleşmiş kalbimden son bir inilti;
İlk senin adın!
Sigarama takıyorum adını
Masamın üstünde duran.
Ellerim yavaşça sana uzanıyor
Titreyen parmaklarımın
Arasına alıyorum seni heyecanla
Sigaramı yakıyor nefesindeki ateş
Kıvrım kıvrım yükseliyor göğ
Sigaramın dumanında arzularımız
Seni içime çekiyorum
Derin bir arzuyla
Dudaklarımın arasından.
Aklar çekiyorum, alevler çıkıyor ağızımdan
Seni, yudum yudum içiyor
Bitiriyorum ellerimde.
Ciğerlerimin tüm gözeneklerine sindirip
İçimi dolduruyorum sevginle.
Oradan kalbime, damarlarıma ve
Nihayet yayılıyor
Bütün bedenime cemre.

Şimdi, beynimin içinde, bedenimde, kalbimde
Seni yaşıyor sadece, seni görüyor gözlerim.
Kalplerimiz tutuşurken birlikte

Cayır cayır yanıyor bedenim bu ateşte.
Ruhumuz yükselirken coşkuyla göklere
Ben seninle buluşmanın
Hazzını tadıyorum içimde...

(İstanbul; 16 Ocak 1991 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Gam Etme Ey Gönül

Ay paresi, can paresi, nur paresi
Kar tanesi, kor tanesi, çiğ tanesi
Gül perisi, su perisi, iyilik perisi
Bahtın açık, yolun aydınlık olsun!

İçinde, sevgiyle sarılmış
Kızıl yapraklar;
Sonbahar yolcularına
Selamım olsun!

Onlar, cümle sevdalılarının
Akıl defteri;
Dağlar taşlar, tozlu yollar
Ve ırmaklar
Göçmen kuşların mavi ufuklarda
Rehberi olsun!

Mevlâ sırdaşın, dağlar kardeşin
Hazreti Hızır, yoldaşın olsun!

Gam etme, ey gönül!
Umut, solmayan çiçektir;
İki Cihanda da yeşeren
Cennet Bahçelerinin olsun!

Cömertlik, en yüce makamdır!
Eli açık, yüreği ferah
Gönlü aydınlık
Güzel insanlar kuşatsın
Yollarımızı!

Allah'ım,
Bir uçtan bir uca sevgi
Muhabbet
Baştan sona mutluluk
Baştan başa iyilik
Ve her dem güzellik
Her dem insanlık
Nihayet, her dem
Umut sarsın Dünyayı!

Kalbi temiz insanların
Allah'ım
Duaları kabul olsun!

Esma Özdemir

İstanbul; 23 Mayıs 2019

Esma Özdemir

Gazel

ömrüm, bir gazel gibi akar önümden
sonbaharda
feryat figan, sel gibi...
eser dört bir yandan deli fırtına
yağmur tarar saçlarını
uzun uzun gecede
yedi metre bez dolanır sırtıma
melekler yasa durur
ağaçlar titrer hummayla
umutlar sırra kadem basar
göçerler turnalarla
Kaf Dağı'nın ardına
bir kapı açılır ahir zamandan
kucaklar ebedi
sarılır kollarıma..

hey hat
ne çare
ömrümden bir gazel...
bir gazel daha eklenir
sonbaharda...

karışır, rüzgâra
havaya, toprağa...
karışır yağmura, bulutlara
karışır sele, tufana...
sürüklenir, dalsız budaksız
sürüklenir, kolsuz kanatsız, öylece...
sürüklenir, umarsız
benzi soluk hatıralara...

(İstanbul; 28 Aralık 2007 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Gecenin Fenerleri

Denizin feneri, yakamozlar...
Karanın fenerleri, ateşböcekleri
Mehtapsız gecelerde
Gönlümün feneri ise gözlerindir;
Ayrılık, ne kelime!

Anlamsız korkular taşırken yüreğimde
Gözlerin, silme yıldız kesmiş bu gece yine
Bak, ufuktaki tepeler eflatuna boyandı
Haşret ne kelime, özlemek ne!
Sağ yanım seni g'özler;
Sol yanım seni arar, sensizlik içinde...

Özledim tarifsiz...
Yüreğim tarifsiz imgeler dolu; özledim!
Bozbulanık akarsa damarlarım yine
Görürsün, şafak sökerken gözlerimi
Kızılca kıyamet içinde gürleyen derelerde...

Yeter ki sen ağlama yalnız bir köşede!
Al, mendil olsun yüreğim; dök içine
Sil gözlerini, yağmurlar dinsin
Aç gözlerini, dünyaya ışık gelsin
Sen gül, güller ayaklarına serilsin
Bu can sana kurban, kalbim seninle...

(İstanbul; 18 Ekim 2007 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Geçit Başı

kendine zaman ver
tanı insanları...
nasıl olsa küçüğüm
gün gelir
ak ense, kara ense
belli eder kendini
bir geçit başında.
anlarsın sen de
o zaman
bal kabağıyla
asma kabağının farkını...

(İstanbul; 12 Ocak 2004 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Geldi

Geçti ahiri ömrüm
Seneler söze geldi
Eridi tüm iklimler
Mevsimler güze geldi

Aktı figan dereler
Dağlar sesine geldi
Çözüldü prangalar
Duvarlar dile geldi

Başkaldırdı menekşe
Güneşi 'bile geldi
Ağladı sayrı kuşlar
Bülbülü güle geldi

Sızladı tüm ırmaklar
Deryalar yola geldi
Ah eyledi bulutlar
Yağmurlar sele geldi

Koptular bir tufanda
Nuh Nebî göze geldi
Döküldü yaprak yaprak
Umutlar dize geldi

Esmâ Özdemir

İstanbul; 17 Ekim 2006 Salı
23:32

*bile gelmek: birlikte, beraber gelmek

Esmâ Özdemir

Gelmeyeceksin

Biliyorum bir daha gelmeyeceksin
Kalbimi elinde dermeyeceksin
Gözümü yollara kervan eyledim
Sararmış yüzüme gülmeyeceksin.

Usulca soyunup girsem düşünene
Yaralı kanadım sarmayacaksın
Sığınsam bir liman dudaklarına
Seni öptüğümü bilmeyeceksin.

Hasretin defteri dürülmez ise
Baharım yeşile bürünmez ise
Nisan yağmurları dökülmez ise
Kuru bir çalıyı sevmeyeceksin.

(İstanbul; 21 Ocak 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Gençlik Türküsü

Otuziki otuziki yaşındayım
Daha hayatın başındayım
Diye, söyleyemeden kendi türkümü
yaş otuzüç olmuş da haberim olmamış!

Varsın olsun yaş otuziki, otuzüç, otuzbeş...
Ben değilim ki Cahit Sıtkı, derd'edeyim yılları
Yaş dönümümüz geldi; hoş geldi sefa geldi!
Yaşım otuzikiyi geçti, gitti; güle güle, güle güle!

Bak güzelim aynalara, seyret kendini
Seyret bütün güzelliğini!
Korkma, sen asla çirkinleşmezsin
Kalbini bozmadıkça ve sevgiden uzaklaşmadıkça!

Şimdi, yeniden söylüyorum
Otuzu deviren genç kızlara türkümüzü;
Haydi kızlar, başlayın, sesiniz çıksın
Var mı paşa gönlümüzün kahyası!

Günah benim, keyif benim, dert benim
Hayat benim, ömür benim, yaş benim
Şakin ağlama ardımdan garip gençliğim
İğneyi ipliği başına iş eden benim!

Sevda benim, gönül benim aşk benim
Yürek benim, umut benim, düş benim
Gözlerimden akan billur gibi yaş benim
Sinesinde deste deste gülistan benim

Haydi kızlar söylemeye başlayın
Umutsuz gönüllere cesaret aşılaysın!
Otuziki otuziki yaşındayım
Daha hayatın başındayım! ...

(İstanbul; 13 Ağustos 2003 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Gerçek

Hayat, bir çatı
Sen ise, o çatının altında
Bir temel direk olmalısın
Dünya evinde.
Ve yaşamak, direnmektir
Unutma!
Direndiğin kadar varsın
Bu kısa hayatta...

Bana göre hayat, bir rüya
Yaşamak, gülümsemektir
Sevgi ise tek gerçektir;
Sevildiğin kadar uzun yaşarsın
Sevgili hayatta. :)

(İstanbul; 19 Şubat 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Geri Bana Ver

Gel kardeşim seninle bizim ellere gidek;
Dumanlı dağlarımı geri bana ver!
Özgürlüğü, sevgileri üleşek;
Yüce yaylalarımı geri bana ver!

Puslu gözlerimi doruklara bırak;
Mavi gökyüzümü geri bana ver!
Okşamsı elimizle bir çiçeğe dokunak;
Lale, sümbül, menekşemi geri bana ver!

Cıldıroluk'u elele çıkak
Çökek'e varınca biraz oturak
Duaların Düz'ü gülerek geçek
Çalca'nın Ardındaki Yaylamı geri bana ver!

Şu obada apak bir çadır kurak
Buralarda üç ay kadar oturak
Çam kökünden akılğanlar toplayak
Baygın kokar ormanımı geri bana ver!

Şu dağın başında bir kurban kesek
Karadeniz'le ufukta hasret giderek
Tekeli Yaylası'na selam gönderek
Dünek Baba, toprağımı geri bana ver!

Özdemir Kardeşim, özüm sözümdür;
Gurbet ele göçmek alın yazımdır
Bu beni coşturan gönül sazımdır
Çocukluk yıllarımı geri bana ver!

(İstanbul; 15 Haziran 1994)

Esmâ Özdemir

Gökyüzü Düşleri

bir yağmur yağsa
silse gözyaşlarımı
.....silse
_____tüm dünyayı

ikimiz kalsak...

bir güneş doğsa
açsa bağırimi
içinde sen olsan
.....açsa
çiçek çiçek umutlarımı.

bir rüzgâr çıksa
dağıtsa saçlarıma kokularını...

bir gök gürelese
.....aniden
savursa bulutları
birbirine katsa...

bir şimşek çaksa
semanın kalbinden
bağışlasa bana
helâl aşkıımı...

(İstanbul; 30 Mayıs 2005)

Esmâ Özdemir

Gölgeler

gölgesi kadar büyür insan en çok
gölgesi kadar kısalır.
gölgesi kadar çoğalır dünyada
gölgesi kadar artar, azalır
gölgelerse sadece ışıkta yaşarlar
her insanın ancak gölgesi kadar hükmü vardır.

bir su damlasıdır aslında
insan doğarken
billur gibi aktır
ve ürkek bir kuşa benzer bu can, tendeki...
bazen de insan kendi gölgesine sığınır.

insan, bir resimdir aslında
beyaz perdede
gerçek yoktur asla -elle tutulur-
ancak, gerçeğin aksi vardır!

bir ikinci vakti
bir ağacın yaprakları arasında şimdi
kıpır kıpır
ışığın gölgede dansını seyret!
düşünsene bir de
yaşadıklarımız...
sadece ışık ve gölge oyunundan ibaret!

beyaz bir yoldur aslında
insan hayatı;
kundaktan kefene...
perdeden tuale...
ve sonra meyleder delice;
ışıktan gölgeye...
gündüzden geceye...
dirimden ölüme...
ölümünden ebediyete...

dünya hoş...
vaatkâr, güleçyüzlü, şen
yirmisinde doyumsuz, cazibeli hep
sana göz kırpan o
çapkın oğlan değil mi?
peki, sen mi onueledin gözlerinde
azar azar
yoksa, o mu senieledi kalbur gibi?

dünya, bir sahnedir
yanar, ışıklar içinde!
insan, dans eder durmadan
kendi gölgesiyle...

ve nihayet, ışık söner
perde kapanır

karanlık düşmanıdır!

her insanın dünyada
ancak
gölgesi kadar hükmü vardır!

Esmâ ÖZDEMİR

(İstanbul; 21 Ekim 2008 Salı-21:04)

Esmâ Özdemir

Gönül

Gönül demişler buna
Neşesi kimi çeker, belli mi olur!
Ne zaman ağlar, ne zaman güler
Ne zaman mutlu olur, neyle avunur
Ne zaman dinlenir, ne zaman havalanır
Ne zaman, hangi dala konar, kim bilir?

Kimden haz eder, kimden sıkılır
Kiminle gün akşam olur
Hangi sazda, hangi barda eğlenir?
Hangi sabahçı kahvesinde demlenir?
Gönül bu; neşesini sadece kendisi bilir!

Ne zaman kurulur tahtına
Ne zaman açar sır kapılarını ardına
Kimi kabul eder yüce huzuruna
Kimi reddeder almadan umuruna?

Bazen en yakın arkadaşındır gönül
Bazen püsküllüce belan başındaki
Bazen nazlı, minik bir bebek gibi
Bazen de, suya düşen umutsuz yaprak gibi...

Gönül bu arkadaşım, gönül
İnsanın başına ne işler açacağı belli mi olur! ...

(İstanbul; 31 Ekim 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

Gözlerin

Bir ömür yeter bana
Senin ışık gözlerin
Bir şarkı söyler bana
Senin pınar gözlerin

Bir rüya gelir bana
Senin hare gözlerin
Bir dünya verir bana
Senin umut gözlerin

Birden çiçekler açar
Bahar olur gözlerin
Birden toprak tutuşur
Yaza döner gözlerin

Bir tohum düşer suya
Filizlenir gözlerin
Birden nilüfer olur
Erişilmez gözlerin

Bazen geceye döner
Hayal olur gözlerin
Birden yıldızlar doğar
Sevda olur gözlerin.

(İstanbul; 19 Ağustos 2002, P.tesi)

Esmâ Özdemir

Gurur

Yollar aşılır; yıllar tükenir
Sevgi aşınır; yürek tükenir
Dostlar yaralanır; vefa tükenir
Tükenen her sonun bir ilki vardır;
Bütün ilkler gururla başlar
Gururla tükenir...

Biten her güzelliğin sonunda
Yalnızlık ölüm gibidir.
Yalnızlık içinde inan
Gurur can simididir.

Ölüm, Hak'tan; ve
Mutlak boynumuzun borcu...
Lakin insan
Ne, yalnızlık içinde boğulmalı
Ne de ömrünce
Boynunda can simidi taşımalıdır.

Sevebildiğince
Gülgüzeli Arkadaşım-
sevmeli...sevmeli...sevmelidir!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 18 Mayıs 2004)

Esmâ Özdemir

Gül Sen

gül sen, güller gibi baharda açan...
seslensen, bahar dallarında ötüşen kuşlarla
konsan, kelebeklerle bir olup renk renk yapraklarıma
tünesen, petek petek çoğalsan bağrımda ballarınla
donatsan ruhumu baştan başa sarsan kollarınla...

Esmâ Özdemir

Güle Güle

Bir kucak gülle
En sıcak günde
Tatlı bir dille
Girdin gönlüme.

Bir gülüşünle
Bir sevişinle
Bir bakışınla
Doldun kalbime.

Koynumda saklı
Bir kucak gülle
Bir buselik yola
Gel, sağlık ile de
Git, güle güle!

(İstanbul; 14 Ekim 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Güneşten Önce Doğmak

İki ayağı üstünde durduğu anda başlar
bir köy çocuğunun yaşam mücadelesi...
ne kadar gürbüz doğsa, öyle güçlü yaşarlar
ve, diktikleri ağaçtan kısadır ömürleri...

sözüm o ki, insanın emek üreten nesli;
şafaktan er uyanır, güneşten önce doğar
ufkunu erden ağartır, saçları gibi...

ve, tavlasındaki atlara benzer
sahibinin de kaderi;
"gemi azıya alıp", -doludizgin-
kendini taşıyamayanları taşımakla geçmiştir
sirtında, hayatının en güzel günleri...

bilen bilir, bilmeyen hiç bilmez belki;
bir köylü, erken doğar; çabuk yaşlanır.
velhasıl, emektar elleri kesilince işten
son bulur köylünün de hakikati
uçurum başlarına atılan sahipsiz atlar gibi...

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 30 Kasım 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Güvercin

ne zaman gelse gözümün önüne
senin bir bakışın;
düşer yüreğim derinden derine
has bahçeler içine
gezinir durur üçgen ayaklarım
çirpınır pembe pembe...
tüy tüy dökülür ardımdan
kar beyazı kanatlarım...

uçamadığım gelir aklıma,
keşfedemediğim gökyüzüne gider
yoksun umutlarım...

bir güvercin edasıyla
süzülmek vardı ya şöyle
nazlı nazlı kanat gerip üstüne
sindirip mis kokuları ciğerlerine
havalanmalıydı gönlüm yeniden
kuşbakışı yücelere...

teleklerinden altın ışıklar saçarak
bir gün batımı resmi gibi
süsleyip hayalimde
ufkunun sürmeli çizgisinden
dalmak vardı içeri
zümrüt yeşili gözlerinden
sessizce...

(İstanbul; 28 Kasım 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Hakikat

İnsan gider... gider...
Arar, bulur, sorar
İnsan, sorgular...
Yaşamı, ölümü, gerçeği
Kendini...
Ve, en çok kendinde bulur gerçeği!
Ve yine, tanrısında bulur çoğu zaman insan kendini!

Bedenine bakar
Aklına bakar
Fikrini yoklar
İnsan, en çok da
Aslında, kendi ruhuna tapar!

Beden olmasaydı şayet
Ruh neye yarardı?
Ruh olmadan
Kuru beden nereye? ...

Birşey var ki sadece
İnanmışım şu an tek bir şey var artık!
Öğrendim ki
Hayallerimizden başka gerçek yoktur, hayatta!

Hayallerin bittiği yerde, hayat da biter
Hakikatte!
Gerçek de!

Sen de..!

Öyleyse, nereye gider insan
Hayalleri bittiği zaman
Nerede?...

Esmâ Özdemir

İstanbul; 25 Eylül 2008 Perşembe

Esmâ Özdemir

Hasat

Dünya eğer bir tarlaysa uçsuz bucaksız
Tek başına olmasa da, ekici benim
Dünya eğer bir umutsa aşıyla üretilen
Kaşıkçı değilim, aşıcı benim

Dünya bir gölse gönlü besleyen
İçici değilim, besici benim
Dünya bir su ise deryalar boyu
Balçığı değilim, gözesi benim.

Eğer doğru ise ehlinin sözü
Yabancı değilim, kandaşı benim
Eğer oynaklıksa dilin kusuru
Eğrisi değilim, kemiği benim

Eğer Körebeyse oyunun adı
Yazarı değilim, oyuncu benim
İlle de lazımsa gözüne bir bağ
Bağı ben değilim, kendi ellerin

Bir kovan arı ise dostluğun adı
Erkeği değilim, anası benim
Eğer tükenmişse peteğin balı
Yiyici değilim, arıcı benim

Bir sırça saraysa gönlün yuvası
Yıkıcı değilim, yapıcı benim
Eğer kırılmışsa bir gülün dalı
Kırıcı değilim, kırılan benim...

(İstanbul; 22 Ağustos 2003)

Esmâ Özdemir

Herkes Sevdiği İşi Yapıyor Aslında

Herkes sevdiği işi yapıyor aslında
Sanat seven, sanat yapıyor
Kitap seven kitap alıyor

Müzik seven müzisyen oluyor
Dinleyici yok hesapta...
İsteyen roman yazıyor
İsteyen şiir, isteyen öykü...
Okuyucu, yok hesapta!

Peki, sizce neden bu serzeniş şimdi?
Herkes sevdiği işi yapıyor
İsteyen, tuğla taşıyor
İsteyen çuval, sırtında...
İsteyen çocuk yapıyor bir anda
Çocuğun hayatı yok hesapta!
Herkes aşkını yaşıyor
Değil mi, aslında?

Söyle dostum Tanrı aşkına söyle!
Okura seslenen bir eser
Sanattan sayılır mı
Senin kitabında?

Aslında
Yazmak ayrı bir meziyet
Okumak, başka!
Sanat, nasıl bir emeğin sonucuysa
Okumak da emek ister
Düşünmek de
Yazmak da...

İş ki, iki gözüm
Asıl iş
Görmekte
Anlamakta...

(İstanbul; 14 Kasım 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Herşey İnsan İçin

Dünyanın kurgusu böyle kurulmuş
Varsa yoksa insan muhabbet ve aşk
Mevlâ kullarını böyle yaratmış
Çırasız gönülde iman doğmazmış

Hiçbir şey tek değil Allah'tan mâda
Herkesin bir çifti var bu dünyada
Kadınlı erkekli kurdu kuşuyla
Her canlıya nasip etmiş bir yuva.

Eksiği fazlası azı çoğuyla
Kendinden çıkmalı her kişi yola
Ölümü dirimi ve sevdasıyla
Kendine varmalı insan sonunda.

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 20Ekim 2003 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Heybe

Genliğe adım attığım ilk gün
Annem bir heybe verdi elime, hediye...
Sıkı sıkıya astı omzuma.
Dedi ki; sakın bunu ıkarma!
İyilik görürsen dostlarından Şayet
n gözüne sakla
Kötülük bulursan onlardan
Arka gözüne at!
Kimse zemez seni
Bu hayatta o zaman
Unutma e mi?
Peki anne, neden hep dostlar? ! ...
Hiç insanı düşmanı zemez mi?
zemez, dedi annem...
Çünkü, adı üstünde
DüŐmanını tanırırsın.
Kötülüğe hazırken
Nasıl zleceksin ki?
Ama dostlar, candostlar...
Canevinden yakalar
Heybesiz anlarında
Yerden yere çalarlar...

(İstanbul; 17 Ekim 2003 Cuma)

Esmā zdemir

Hicran

Gayrı, susmak zamanıdır...

Bülbül konmaz gönlün kırık teline
Daralmıştır odalarda an;
Duvarlar ses vermez boğuk sesine.

Gözyaşı içinde ağlarken hicran
İki dudak arasında
Bir tek söze bağlanmıştır hayat!
Diller, kilit olmuştur; ne yazık
Gözler, örtülü kabristan...!
Ten soğumuştur.

Sevgi yaşıyordur
Fakat
Sevgili ölmüştür...

(İstanbul; 1 Aralık 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Hoşgeldin

sen ağladın; melekler güldü o zaman
dünya sevince boğuldu
müjdesiyle varlığının...

beyaz bezlere sarıldın
yıkandın
apaktın
temizdin annenin sütü gibi
masumdun, günahsızdın...
yenice doğan dünyaya
emziği ağzında bebek olsan da
gözlerinde taşıdığın cennetin ışığıyla
cesaretinle, umudunla, aklınla
yine de nihayetinde sen
bütün saflığıyla
helalinden
insanoğlu insandın!

haydi gülümse hayata
şimdi sana
kavgalarından uzak
bir yaşam borçlu dünya!
şimdi sana
hoş geldin, demek gerek;
hoş geldin aramıza
hoş geldin, güzel bebek!

(İstanbul; 8 Kasım 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Hüzün, Kardelen ve Umutlar

Bir keder dalgası sardı gönlümü
Neden böyle hüzün kaplar içimi
Kime söyleyeyim ben bu derdimi
Düğümleir yaşlar gözümde, çözülemem ki! ...

Sabahlar soğuktur, akşamlar ayaz
Doğmadı içimde ne bahar, ne yaz
Ağlasam günlerce ben avaz avaz
İçimdeki acıyı dindiremem ki!

Kardelenler açarken geldin dünyaya
Soğuk, ayaz, tipi, vız gelir sana
Sen ki; doğaya başkaldıran güzel;
Acıların, umudun, direncin zaferisin!

Senin de kalbinde açmışsa bir kardelen
Tertemiz, umutlu ve de ihtiraslı,
Emin ol ki, sen de yeneceksin
Bu, doğanın sana aykırı kurallarını
Ve, göreceksin birgün o eşsiz güneşi! ...

(İstanbul; 31 Mart 1994)

Esmâ Özdemir

İçimdeki Şiir

Kalbimi kemiren sızı
Sesimdeki buğulu giz
Dilimi dalayan ısırğan
Göğsümde yükselen ay
Gözümde açılan deniz
Ruhumda çirpınan kuş
Hayalimde yeşeren can
Göster kendini haydi
Hokkamda biriken kan
İçimdeki şiir
Çık ortaya!

(İstanbul; 5 Aralık 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

İçimden

Dün akşam şiir yazmıştım sana içimden
Kuş tüyünden yumuşak yastık türünden
Kan uyku derinliğinde sıcak ülkelerimden
Getirmiştım sözcükleri, en tatlı dilimden
Sabah oldu, gün ağardı, uçuştular yerli yerinden
Ağdılar gökyüzüne kar beyaz tepelerden
Yağdılar üstümüze tül gibi dizelerden...

(İstanbul; 31 Ekim 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

İhanet

eğer isterse insan
yaşarken de görebilir

fakat
bu tamamen bir şans ya da
büsbütün şanssızlık da olabilir...

öyle bir zaman gelir ki
bütün maskeler düşer

inanmazsınız ama
göğün bile perdesi iner yere

davullar delinir ortasından
tokmak utanır olur halinden

sağır sultan işitmeye başlar
can gözü açılır ağmanın

balonlarla beraber bütün
sahte gülüşler de söner

şatafatlı bütün ışıklar gibi
herşey öyle yalın
öyle çıplaktır ki
midemiz kalkar
bu denli çıplaklıktan...

sanırsınız koptu kıyamet
mahşer yeri ortalık

ve bir bakarsınız ki
en yakınınızdaki
canınız, ciğeriniz, sevgiliniz...
o işte, o; en insan bildiğiniz
o; en güvendiğiniz
o olmadan asla, dediğiniz
göğsünüzün çitinde beslediğiniz
o işte, o..!

bir bakmışsınız
kaf dağının ardındaki dev gibi
açmıştır sivri uçlu pençesini ve
hatta o çirkin yüzün ortasındaki
kocaman salyalı dişlerini
uzatmıştır üzerinize ya
sadece, bir zayıf noktanızı bekliyordur
boş bulunduğunuz ilk anda
yutmaya hazırdır sizi...

o canavar ki gezinir
nefesi ensenizde...

isterseniz
yaşarken de görebilirsiniz
ama
gördüğünüzün ne kadarına sevinir
ne kadarına üzülür
ne kadarına şükredersiniz
bilemem!

belki de
canavara yenilmektense
kendi kendinize
yenilmeyi tercih edersiniz;
hayatı bitirirsiniz...

ya da sadece
en sahte ama en güzel
en tatlı gülüşüyle
yaşama bir şans daha verirsiniz...

tükürmeye değmez suratlar vardır
ummadığınız bir yerde beliriverir karşınızda
hani o, dost bilip de yanıldığınız...
düşman, ne ağır bir kelime!
telâffuzu bile zor; düşman...

düşman bir yüze bakmak gibi
tükürmek de iğrenç gelirse sana
arkana bakmadan yola devam et!

ille de bir yere tükürmek istersen
ne denize, ne de kara taşlara
toprağa tükür gülüm
toprak... her şeyi kabul eder!

dost...
dost kadar sıcak bir kelime var mı?

Esmâ Özdemir

İki Billur Akıntı

Nasıl oldu, bilmiyorum
Gözlerindeki mananın
Derinliklerinde buluverdim kendimi
Bir an.
İki billur akıntı
Sürükledi beni
Coşkun dalgalar arasına.
Çırpınıp dururken hayalle gerçek arasında,
Adeta, sonsuzluktan gelen bir esinti
Fırtınaya dönüştü.
Ve, aldı götürdü beni
Mercan kayalıkların olduğu yere.
Orada anladım
Derinliklerdeki mananın
Erişilmezliğini.
Orada yaşadım
Doyasıya
Hazların en güzelini.
Ve, gördüm ki sonunda;
Bu güzellikler diyarında
Manaların sihirli gücü,
Yoketti bütün maddeleri
Sahte güzellikleri.
Kaybettim kendimi
Derin manaların,
Sonsuzluğun eşliğinde
Yavaş yavaş.
İki akıntının kolları arasında
Mutluluğa eriştim

(İstanbul- Mart 1988)

Esmâ Özdemir

İkitelli Sanayi Dağları

İkitelli'nin
Ne dağı dağ, ne tepesi tepe
Ne bakarsın uzun boylu
Ufkuna kısık gözlerle
Ne dayarsın sırtını bellerine
Dizlerin kesilince
Ne de yeşersin bir bahar
Bozkırında çimenler...
Ne de deresinde atıklar yerine
Balıklar yüze! ...

Esmâ Özdemir

İnci Taneleri...

Ah, işte insan!
Kendi ateşiyle kavrulan...
Kendine kızan, kendine küsen
Kendini anlamayan...

'Keskin sirke küpüne zarar'
Ya, başkasına?
-Ama, en çok kendine...!
Bazen bir salyangoz
Bazen, bir kaplumbağa
Bazen, dipsiz kuyular gibi...
Kendinden kaçan, kendinden korkan
Kendinden kopan insan...
Bütün sözler, kendisi için
Kendi başına...

Peki ya, kendine dost
Kendine barışık insanlar...?
Kendine acıyan, kendini düşünen
Kendi özüne değer veren
Kendine saygılı
Kendine olumlu gelişen
Tüm yapıcı kişilikler...

Bir de, kendine iyi
Başkasına acımayan var
O da, bencil mi?

Ben kimim
Ben neyim ki bu alemde?
Ceviz kabuğunda ummana açılan
Küçük bir inci tanesinden başka!

(İstanbul, 11 Ekim 1998)

Esmâ Özdemir

İnci Tanem

Ne yağmurlar biriktirmiştım
Göllerimde
Ne ırmaklar, senin için!
Ne iklimler getirmiştım peş peşe
Ne rüzgârlar, beyaz bulutlar eşliğinde!

Ne tayfunlar estirmiştım uğruna
Hatırla! Ne meltemler
Akşam serinliğinde..
Ne hayaller büyütmüştük
Düşün, seninle
Dizlere kadar çamurlu
Güz bahçelerinde...

Ağlamamıştım yine de
Ağlatmamıştın beni böyle!

Siyah bulutlar giyinerek üstüne
Fırtınalar içinde kapılıp da sellere
Hiç bu kadar taşmamıştın
Derelerimde!

Keskin ayaz dilin, kırağı yüzünle
Yakmasaydın keşke
Yağmasaydın çise çise
Tomurcuk güllerime!
Hiç düşmeseydin keşke
Birden bire bitmeseydin ya
Bu mevsimde gözümde!

Aşk zerrem, gönül aşım
Gözyaşım!
Bahar dalım, çiçek tozum
Ruh özüm!
Can param, ciğer param
Birtanem!
Ben, ummazdım ama
Hiç bunu senden!
Oysa, ne sevdalar biriktirmiştım!
Beklemezdim, aniden neden
Çiğ tanem
Neden düştün gözümde?

Her türlü sevmiştim seni
Her türlü ama, her türlü..!
İnsan gibi, çocuk gibi, akıllı
Deli gibi...
Hayvan gibi, kedi gibi
İt gibi...
Kapındaki kölen
Zincirli mahkum gibi..!

El açmış, eteğine kapanmış
Garip kul gibi...
Yar gibi, yoldaş gibi
Dost gibi...
Atının terkisine atıp
Bohçasıyla kaçırdığın kız gibi!

Herşey gibi sevmiştim seni
Herşeyden çok!
Her türlü...

Ve yine şimdi
Renk renk açmış bir bahar dalı gibi
Ve hiç solmayacakmış gibi
Seviyorum seni!
Baharda coşan ağaçlar gibi...
Ya da, seninle doğmuş
Bir güneş gibi seviyorum;
Hiç ölmeyecekmiş gibi
Sevdim...
Ve seveceğim, diyorum
Anlıyor musun?

Biliyorsun, sevdiğim
Bunu ben istemedim senden!
Yüreктаşım, arkadaşım, sevdalım
Ama neden, kar tanem
Neden şimdi ayrıldık
Neden?

Aşk gibi seviyorum seni!
Esmâ gibi seviyorum...İsmim gibi...
Ateş gibi, su gibi, sevda gibi...
Ademe tutkun Havva gibi!

İnsan gibi seviyorum seni
Anladın mı?
İnsanın insanca sevdası gibi...
Yetmezmi canların canı
Yetmez mi?

Tutamadım diye, etme gayrı
Dur artık gözyaşım, dur
Ne olur, akma gayrı
Terkedip gitme beni
İnci tanem, sakın düşme gözümünden!

Esmâ Özdemir

(İstanbul, 5 Kasım 2007 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

İntihar Yürüyüşü

Bir yerde kalırsın bazen
Yaşamakla ölmek arası, bir yerde!
Ya bir uçurum
Ya da bir yokuştan aşağı...

Ne farkedersin?

-Taksim düşer yolun!

Ömür törpüsünde topukların
Bırakırsın ayak parmak uçlarını
Bir iskemleye tekme vurur gibi...
Kendi iskemlene!

Taksim Meydanından aşağı
Boynunda bir ipe sallanır gibi..!

Adrenalin tutkusuyla sırf;
Özgürlüğe inat
Korkuya inat
Ölüme inat
Yaşama inat!

Keçiden cesaretli kuzum
Patikalarda
Keçiden inat!

İşte böyle
İnersin, Tarlabaşından aşağı
Bakarsın
Herşey haykırır sana;
Küçük evler, küçük insanlar
Daracık sokaklar!
Hep, aynı şarkıyı söyler ama
Aynı şekilde bağırır.
Bir kadın tırmanmış
Küçük penceresine evinin...
Cam siler
Bir işçi kadın, belli ki
Kocaman elleriyle...
Büyük bir dikkatle
Büyümüş gözlerle
Sükûnet içinde ama
Sabahın köründe!
Ciddiyetle
Sevgiyle!

Sonra yürürsün, yürürsün
Yoluna fareler çıkar.
Ve, karınca yüzlü insanlar!
Çalışkan insanlar
İşçiler..!

Sanki, hep bir ağızdan
Bize doğru haykırırlar!
Derler ki
-Çalışan eller kazanır!

Ve kazanan her insan, aslında
Paradan ziyade
Kendi özgürlüğünü kazanır!

Onun için, bu sokaklar
Baştan başa hürriyet !
Ve sen de işçiysen şayet
Aynı havayı kokla, haydi
Aynı havayı keşvet!

Kokla ki, yoksul sokaklarda
Sınırsız sevgiler...
Ve
Sonsuz hürriyet saklı!

İstanbul; 5 Aralık 2008
23:48

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

İpek Bakışlı Adam

ruhumun beyaz gölgesi
gönül şahım
düşlerimdeki kahraman;
nerdesin?

belki gelirsin diye
yüreğimde örseleyip
güneşi demledim gözlerimde bu akşam;
gördün mü?

koynumda gül kokulu imgeler besledim
şiiirler serdim yollarına... senin için
umut topladım hazan bahçelerinden...

ıslatıp gözyaşlarımla
sevda biriktirdim yapraklarımda
yağmurlara bakarak...

şimdi,
sızıyorken yüreğim için için
sana doğru akıyorken
ey, gözleri nakışlım!
okşasana kirpiklerinle
alsana;
dokusana!

kırdım kafesini kendi ellerimle
açtım, bütün kapılarını kalbimin
heyecan içinde seni bekliyorum
İpek Bakışlı Adam

haydi, dokunsana!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 17 Ekim 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

İyiniyet Perisi

kutlu zamanlardan biriydi;
elinde bir deste umut yine
aylardan Ramazan...

yıllar sonra
bir iftar vakti
ilk defa, sizin için
ağızındaki mühürü çözdü,
ilk defa orucunu bozdu...

barış çiçekleriyle gelmişti oysa
İyiniyet Perisini öldürdünüz;
gayrı size
kinim de yoktur
affım da...

(İstanbul; 7 Ekim 2005 Cuma)

Esmâ Özdemir

Kabahat

benim de günahlarım var
sizin gibi, sizler kadar
sevaplarımdan öte...

doğmadan öldürdüğüm
bebe'lerim var gözelerimde;
bağrıma koyamadığım,
doyamadığım
öksüz çocuklarım var
anneler gibi...

benim de, sizin gibi...
kıyımlarım var;
affedemediğim kendimi...

...

yalnız bir meşe gibi
sisler arasında
dağ başlarında
bıraktığım; kurda - kuşa
yem diye, yabanıl oğlaklara
vardır herkes gibi, benim de
en büyük kazancım
en büyük kabahatim
sahip çıkamadığım
filizi kırık sevgilerim...

susmuyor dereler
ne olur
ç'ağlama sevdiğim!

(İstanbul; 22 Aralık 2005 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Kahkaha

bir kahkaha atarsın çılgın, delice
kalbin burkalsa da gülersin işte!
eski elbiselerini çıkarır gibi
heyecanla üstünden
farketmez, yenisini giymesen de
sadece, kurtulmak istersin
mazinin yükünden...

tatlı nağmelerle çoşarsın birden
yüreğin yansa da o an derinden
acılarınla alay edercesine gülersin...

isyan çoğlıklarını atmak için
toplasan da nefesini
içli bir kahkahayla bırakırsın kendini...

(Fethiye; 30 Aralık 1989 Cumartesi)

Esmâ Özdemir

Kalemler Melek Şimdi

İsmail'e inen Koç'tan beri
kurbanlar melerdi
o sebeple
bütün kuzular birer melekti...
ve, sürüye sayılmak
bugünkü gibi, ayıp değildi.
ne de kurtlar, böylesine sürüye çoban!

Eğ başını haydi
koy eşiğe de
kurban ol yeter ki!
bağlasınlar gözlerini
bir bayram sabahı, okunsun duamız
kırmızı-beyaz kurdelelerle süslensin
okşansın başımız, sevinelim
bayram çocukları gibi...
aferin desinler
aferin! kurban ol yeter ki...!
kim paralarsa paralasın sana ne, etini!
ne koyun olmak ayıp
ne sürüye sayılmak
ne de, melemek şimdi...

Şimdi...
tükenmiş mürekkep
tükenmiş fitiller;
ışık tutmaz geceler.
kör kuyulara bağlanmış
çekilmiş damarlarımız
cesetimizde can kalmamış!
damlamaz ak kağıtlara
akmaz kanımız... ki
nasıl yazsın Kaderine Küskün Kalemler? !
hokkamız kırık-mış...
kelimeler yorgun
noktalar eğilmiş virgüle;
başı önde gezer Nükteler...

kalemler, en masum
kalemler, günahsız bir bebek
ve hatta
özünü sorgulayabilen tüm...
Kalemler, melek şimdi..!

(İstanbul; 28 Nisan 2004 Çarşamba)

Esma Özdemir

Esma Özdemir

Kalsın Burada

of kardeşim!
sen de gelirsin benim gibi
geçersin bu yollardan

öyle bir yere gelirsin ki
otuzyediy yaş gibi...
bir bakarsın ardına; geçmiş çok uzak!
geleceğe bakarsın;
bakarsın, sislidir; görünmez tepeler!
yollar bitmezdir
yollar uzundur...
öyle uzundur ki
bilirsin, yetmezdir
ömrün, yetişmezdir.

herşey uzundur;
her yol uzun, ince, eğri...
sen, herşeyden kısasıdır
hayat, bir dev gibi bakar sana tepeden;
sen, cücesindir
yetmezsin..!

belki, çok şey vardır şimdi yazacak
çok şey ki, kelimeler yığın yığın...
düğüm düğümdür boğazında
herşeyde bir zehir vardır
herşeyde bir acı...!
dilinde, damağında
ve, hatta hatıralarında, dimağında...
herşey kıvrım kıvrımdır
heveslerin, kursağında...
ama, kalsın şimdilik
kalsın, herşey burada!

belki, ölmezsek yine görüşürüz
gözlerimizde, belli belirsiz birkaç damla...
yine görüşürüz belki
umutla ya da
çaresiz, kırgınlıkla...
fakat, şimdilik herşey
böylece kalsın burada!

dayanmak zor gelirse sana da
kalakalmak birgün
düşmek bu noktaya
ağır gelirse dostum
o vakit, ne olur
sen sen ol, sakın
bir an olsun, arkana dönüp bakma!
sen, ayaklarının dibine bak
bak, ne kadar çamura battığına!
yürüyebiliyormusun, ona bak

yürürken çiçeklere bak
bulut yoksa, gökyüzüne bak!
karnın açsa, doyor;
bir cana kıymadan ama!

topla yüreğinde güzellikleri;
git, sığın, en yakın bir limana!
ne vakit biteceğini düşünme yolun
sen, sadece bugünde yaşa!

(İstanbul; 16 Ağustos 2007 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Kalsın Burada 2

henüz, tükenmedi sözlerim;
henüz, tükenmedi bu yürek...!

sevgin kalmışsa eğer
zaten, bir resmim kalır elinde
koca dünyada
bir de, yarım gülüşümdür
çınlayan, kulaklarında!
canlanır, belli belirsiz silik hayalim
sızlar kemiklerim, andıkça
ismim eğreti durur gayri
dudaklarında...

yine de kalsın herşey
bugün gibi
kalsın burada!

bir bakarsın herkese
günlük güneşliktir dünya!
günlük güneşlik hayat...

herkes birbiriyle dosttur
kardeştir, arkadaşdır.
herkes birbirine yarenlik eder
herkes birbiriyle şakalaşır.
herkes birbirini sever görünür
herkes birbiriyle fingirdeşir.
herkes güler, oynar, eğleşir
herkes birbirine eştir.

kimi, sevgilidir; sevişir
kimi, evlidir; eştir
kimi öpüşür, koklaşır, güreşir
kimi iştendir, alışveriştedir
kimi, hayat gibi kendini pahalıya satan
ikiyizlü, gaddar fahişedir!

kimi puşt, ibne geçinir
kimi bedavadan...
kimi psikopat geçinir
kimi, zavallı bir kabadayı işte!

bir bakarsın, sana gelince
zenginlerden cimridir hayat;
hep almak ister de gözbebeğini
vermeye gelince, kıvırır
ispanyol çingenesi gibi!

bir bakarsın, o an
silinir dünya gözünde;

aslında, koysan dünyanın çarkına

bir tükürüklük yoldur hayat;
bilirsin...
fakat
şimdilik, herşey böylece
kalsın burada...!

Esmâ Özdemir

(tuhh! dediğin yerde biter..)

(İstanbul; 17 Eylül 2007 P.tesi)

Esmâ Özdemir

Kara Üzüm Tanesi

sevdiğimin gözleri
kara üzüm tanesi...

büyür, çoğalır gitgide içimde
yetişir, kopar dalından
salkım saçak
salınır ninni gibi
salınır, eser ılgıt ılgıt
asılır durur gözbebeklerime...

dayanamam pırıltısına
kamaşır gözlerim
sıklarım aniden kapaklarından
süzülür kirpiklerimden
tane tane
ezilir, yoğrulur
düşer, inci gibi
birer birer yanaklarımdan...
dolar, damla damla
birikir, kan kırmızı
alev renginde
ağızımda...

esrik bir koku yayılır damarlarıma
gün geçer, ay geçer
yıl geçer, yıllanır
bir yudum şarap olur
dudaklarımda
-yaşanmamış bir aşk tadında!

(İstanbul; 1 Ağustos 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

Kardan Kadın

İnsanoğlu doğar, büyür, yaşlanır
İnsan sever, sevilir, ağlar, güler, evlenir
Kadın erkek bir olunca dünya şenlenir
İnsan, murdar olmaz sevdikçe ölmez, dirilir

Sevgi yoksa, mahşer yeridir dünya, insan bir anlık...
Eti yüktür adama, kemiği ayrı bir yük
Midesi ağzına yüktür, dili boğazına yük
Dünya ağır bir yüktür sırtında, kalbi aklına yük

An gelir, taşıyamaz olur insan kendini
An gelir, taşıyamaz insan dertleri...
Benzini bitmiş otoyolda kalan araba gibi...
Bir an gelir insan, çok görür dünyaya iskeletini...

Bir gün olur, kazımak istersin kemiğinden etini
Bir gün olur, soğumak istersin, yavaş yavaş, batan gün gibi...
Ya da kaymak istersin, göz aralığında bir yıldız gibi...
Yahut, erimek istersin damla damla, saçtaki buz gibi...

Bir gün, kayar herşey elinden, ömrün gibi, su gibi...
Birgün uzaklaşır tüm sevgiler, göçüp giden kuş gibi...
Bir gün yuvarlanır dünya, döne döne büyür, çığ gibi
Yıkılana dek başında öyle büyür, öyle büyür ki, kocaman yalan gibi...

Dünya benimle doğmuş, büyümüş sanki
Benim kadar masum bazen, ancak benim kadar hin...
Sanki, ilk beni görmüş, beni tanımış bilmiş de ilk beni sevmiş
Bazen, toplamış da yılları üst üste evimin bahçesinde, üşenmeden
Yalanlardan, otuzyediy yaşında, el değmedik, gün görmedik
Bana kömür gözlü, havuç burunlu, kardan kadın yapmış!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 22 Ocak 2008 Salı)

Esmâ Özdemir

Kendi Kendince

Önce, kendine sormak herşeyi
Kendinde bulabilmek mutluluğu
Evvla kendinde aramak iyiliği
Canavarlaşmış en kötü duyguları bile...

Aklını kendi hizmetine sunabilmek...
Ve, kendi kıymetini bilebilirsen
Yaşadığın sürece
Çözülür inan düğüm düğüm
Binlerce mesele
Kendi kendince...

(İstanbul; 13 Ocak 1995 Cuma)

Esmâ Özdemir

Kış

gençliğim...
sonbaharda dökülen yapraklar gibi
ayak altında...
tükeniyorum, dönüşü olmayan
sapsarı yolculuklarda
eriyorum, korkunç bir fırtınada
kayboluyorum, hayatın girdabında
ses ver sevda kuşum, el'amanıma;
hain kış yaklaşmakta!

(İstanbul; 9 Nisan1998 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Kış Geldi

Kış geldi...
Kurtlar sıraya dizildi
Fakat
Ne sürü var ortalıkta
Ne zağar
Ne de yalancı çoban!

Kış geldi
Kurtlar obaya indi...
Kırılıyorlar bir bir
Çaresiz...
Görmüyor musun
Ölüyorlar açlıktan!

Ama, yem yok kardeşim
Ne yapsınlar!
Yağma yok!
Yok öyle, üç kuruşa
Beş köfte..!
İlahlar istedi, diye
Yok, ne yazık ki
Bundan böyle yok
Ucuza kelle!

Yazdım isminizi
Şimdi
Şeyredin kendinizi
Hasımların listesinde!

Bekleyin bakalım sıranızı
Dünyanın önünden öte
Sonu daha çok!
Göreceğiz hep birlikte;
Bekleyin bakalım, n'olacak?
Bekleyin şimdi siz
Acemi kurtlar!

Ah kurtlar, zavallı kurtlar!
Aç kurtlar..!

(İstanbul; 5 Aralık 2007 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Kıvırcık Ali'ye Son Türkü

Bir su gibi akıp gittin aramızdan habersiz
Kırıldın bir fidan gibi dalından genç yaşında
Döküldü göz göz umutların, saçıldı arkandan
Düştün çiçeklerinle apansız ayaz toprağa...

Bir bulut gibi doldun taşın erkenden
Kara topraklara yağdın zamansız
Turna kanatlarına sardın hüznü hasretini
Göçmen kuşlar gibi uçup gittin aramızdan.

Türküler çalıyor sazında name name
Türküler sızıyor gönlümün bam telinde
Türküler tutuşuyor bugün Kıvırcık Ali, diye
Türküler ağlıyor anne, duy ki gökyüzünde!

Susmuyor yer-gök nedense, toprak ağlıyor
Susmuyor Yeşil Irmak'ın Kolları ve Kelkit Çayı
Susmuyor Tokat, Turhal ve Almus Barajı
Susmuyor Avcılar, İstanbul ve Marmara! ...

Susmuyor yüreğim; bir nehir gibi taşıyor yine
Ey Toprağımın en taze, en güzel sesi; Kıvırcık Ali!
Duy ki
Türkülerle akıyor gözyaşlarım Kara Denize! ...

İstanbul; 12 Ocak 2011 Çarşamba

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Kızıl Bir Güldür Şairin Kalemı

Hokkası gözyaşıdır şairin
Bulutlardan alır ilhamını
Öyle ki, coşar her yağmurda
Köpük köpük çoğalır nehirler boyu
Yeni denizler yaratır

Kızıl bir güldür şairin kalemı
Goncası okşar gönlünü
Mazlumun yüzünü güldürür
Dikeni, yakar zalimi
Şeytanı gözünden vurur.

Yüreği yumuşaktır şairin toprak gibi
Yeni iklimler, yeni coğrafyalar yaratır
Öyle ki, her gece, dalga dalga
Ay-Yıldızlar açar gönlünde
Şair Vatandır!

Suskun bir göldür yurdumda şairler
Öyle ki, yeni çağlayanlar yaratır
Söylemek başkaldırıdır devlet-i âliyye çünkü
Düşünce en büyük suçtur
İnsan birine bakarken
İlk önce kendini görür.

Dar ağacına asılmıştır dizeler
Tarih boyu...
Mısralar boğulmuştur
Ağu içmiştir bal niyetine ozanlar
Şiirler vurulmuştur.

İnler, Aşık Veysel gece-gündüz sazında
İnler Yunus, Karac'oğlan
İnler, Pir Sultan, Sivas-Banazdan...
'Ferman padişahın, dağlar bizimdir'
İnler, türkü türkü Dadaloğlum
Kükreler at üstünde
İnmez dağlardan!

Gayrı yoktur Nesimiler, Pir Sultanlar
Ne, Nazımın Hikmeti vardır şimdi şiirlerde
Ne de İstanbul Boğaziçi'nde
Bir Garip Orhan Veli...
Cehalet hazmedemedi O'nu
'Küfür' diye taşla tutmak istediler
Datça'ya sığınamadan gitti
Can Yücel'in Lirik Şiiri!

De ki ey Düşünür
Şivri uçlu bir mızraktır şairin kalemı
Öyle ki, bir hamlede, ne krallar devirir
Eğilemez Tanrı'dan başkasının önünde

Şair olan şair anadan doğma hürdür

Ölür de fikri uğruna ama
Dalkavukluk yazmaz şairin kitabında!
Boyun eğmez çünkü şair, önderdir
Şair filozoftur, şair bilgedir
Ö, savaş meydanında yalnız bir cengâverdir!

Solgun bir güldür ülkemde şairler
Düşünce hükümlüdür
Öyle ki yılanlar sarmıştır yapraklarını
Kitaplar ağzından mühürlüdür
Şiirim lâl olmuş söyler;
Okuyucu, bülbüldür!

Zümrüt-ü Anka'dır yeryüzünde şairler
Öyle ki vuruldukça, yeniden dirilirler
De ki, ölemez düşünce yaşadıkça şairler
Bir damla yaş ile filizlenirler
İlkbaharda açan çiçekler gibidirler..!

Esmâ Özdemir

23 Mart 2009 Pazartesi
İstanbul

Esmâ Özdemir

Korkak

korkaksın sen korkak!
yaşayamazsın
korkulara sığınarak!

korkaksın sen
korkarak
eskimiş bir sevdadan artakalan
dudakların patlak!

korkaksın sen
korkuların kendinden uzak!

maşher yeri gözlerinde bir ışık
yüzün yok aynada
yüzün yok,
sevdaya doyasıya bakacak!

kıyametin ortasında ellerim; bak!
korkum yok,
tut; yoksa, ecel gelip alacak!

(İstanbul; 22 Aralık 2005)

Esmâ Özdemir

Korku

Derin vadiler açılır gözlerinde
Yanar döner kendi etrafında
Işığı silme korkudan...

Büyür gitgide bir volkan gibi
Uçurumlar yükselir içinde
Delinir boşböğrün ansızın.

Kırılmıştır cesaretin bir kere!
Büklüm büklüm
Bükülmüştür parmakların...

Saçların pörsümüŝ
Dudakların düşmüş dizine...

Ve bir de
Aksilik bu ya
Yaşlanmışsındır;

O an işitmez kulakların!

İstanbul; 5 Aralık 2008

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Köprü

Kurumuş bir çayın üstünde
Kurulu bir köprünün orta yerinde
Dün ile yarınımın
Bugünündeyim...

Kilometre taşım gibi diktim seni karşıma
Hayatım
Ölmek ya da kalmak arasında
Gözlerinden geçmiş
Akmayan sulara bakmaktayım:
Sen, köprüden geçirdiğin
Sellerin peşindesin
Ben, köprüye yağan
Yağmurun düşündeyim...

Tükendi fitilim
Bir kez ilmeği attım boynuma
Çekildi iplerim.
Bir ceset gibi düşersem
Nemli avuçlarına
Ruhunu teslim etmiş bir sevda kuşundan
Ne olur sevgilim, korkma!

Düşün ki, ölmedim; ellerindeyim
Düşün ki, uzandım yanına
Kesik bir dal gibi boylu boyunca
Yemyeşil yapraklarımla
Düşün ki, seninleyim
Hışırtılar içinde düştüm koynuna.

Belki bir yaylanın çimenindeyim
Belki bir geminin dümenindeyim
Belki bir fidanım, yüreğimdeyim
Belki zirvem sensin, eteğimdeyim
Belki nilüferim, göletindeyim
Kan-ter içindeyim, nefesindeyim

Yüzümde ışımadan gözlerin
Sabahı görmeyeceğim...

(İstanbul; 16 Ocak 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Kral ıplak; Yeni Versiyon

Benim bütün suçum, eski bir klişè;
Tanıdık bir yüz, bildik bir hikaye...
Mesele, şimdiki zamanda bir kral
Hem çıplak, hem yüzsüz, hem de sapık
Haydi muhafızlar, yakalayın beni!

Biliyorum, çare değil güvendiğim
En derin kuyular bile derdime.
Zira, her dertlinin bağırdığı kuyular
Aşınmış kulakları, artık duymuyorlar
Kuyunun dibinde yaşasan bile..!

İşte, kuyulara değil, ahaliye bağıriyorum
Hem de ayan beyan, çığlık çığığa:
Şimdiki zamanda yaşayan krallar
Sadece değil eşşek kulaklı;
Kral çıplak, kral sapık!
Kral çıplak, kral sapık! ...
Haydi muhafızlar yakalayın beni!

(İstanbul; 23 Ağustos 2003)

Esmâ Özdemir

Kulakları Çınlasın Zamanın

Bazen, iple çekilir zaman;
Gelmez bir türlü o an
Saatler, dakikalar sayılır
Güne kavuşmaz zaman.

Bazen, su gibidir zaman;
Akıp gider bir çırpıda o zaman
Ya sevgi saatidir, ya da muhabbet,
Vız..diye geçer kulağının yanından!

Güzel saatlerde, geniş zamanlarda
Kavuşmak umuduyla
Düşlerinizdeki güzelliklerde kalın
Gönüllerde sultan!

Kurulsun dünya yeniden
Sevgi ve muhabbetle sarılsın!
Kulakları çınlasın zamanın
Kalplerimiz titrediği an!

Esmâ Özdemir

Kuluçka

Sana, kendinle övünesin diye
aşklar adadım; uzaktan, karşılıksız...
sıcak göllere daldım
kuluçkaya yattım
senin yerine
bıraktım yumurtalarımı
Kaf Dağı'ndan öteye
attım kendimi -yorgan döşek
çarşaf niyetine, kar beyazı yerlere
bıraktım, umutlarımı -civil civil
ötüşsünler diye ayaklarına
yavrular doğursunlar sana
her gece, kara sevdamız!

(İstanbul; 31 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Kumral

Gün, demini almış
Kor gibi aleviyle
Bırakır suya eteklerinin rengini...
Eritir özünden
Dağıtır gökkuşağı harelerini...

Deryada yarım elma
Yıkar bedenini
Gözlerinden yakamozlar saçarak
Soğutur yüreğini
Yoğurur yeniden
Hazırlar yarına kendini...

Gün, demini almış
Yarım elma...
Bırakır kalbini semaya...
Bir efkâr akşamında
Düşer üstüme
Bakır kızılı saçlarının gölgesi
Vurur gözlerimden
Dolar içeri
Dağıtır renklerini...

Bir tutam perçeme bağlanır ömrüm
Dökülür alınına bir demet; açılır gönlüm
Kumral sevdalarda dalgalanır yüreğim...

(İstanbul; 7 Nisan 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Kuyruklu Yıldız

Ŗu fâni dünyadan göçüp gidersem
Ruhumu göklere salıversinler
Ay, hilâl olup da hüznü çökünce;
Bir Yıldız, önünde vardı, desinler!

Tabutumu al bayrağa sarsınlar
Ellerime kınaları yaksınlar
Gelinlik kız gibi beni yusunlar;
Bir Vatan Aşığı öldü, desinler!

Gökyüzünde uçar, telli turnalar
Göllerde oynaşır yavru sunalar
Ben ölürsem, ağlamasın analar;
Bir Rüzgârdı, gelip geçti, desinler!

Her gece semada yıldızlar kayar
Kervanlar giderken, devranlar döner
Kuyruklu Yıldızı görenler öğer;
Bir Işık, geceyi yaktı, desinler!

Özdemir Esmâ yım, kederim bitmez
Ne ettim feleğe, yüzüme gülmez!
Sevgiyi haykıran aşıklar ölmez;
Bir Şair, yurdumdan geçti, desinler!

Esmâ Özdemir
İstanbul; 30.07.2012

Esmâ Özdemir

Küçük Bir İz

Küçük bir iz...
Küçük bir kız...
Büyük bir söz!
Küçük bir iz kalır
Kalır, hatıralarda...

Şairim söyle bana
Küçük nedir, büyük ne?
Irak nedir, yakın ne?
Nasıl ayırt edersin
Küçüğü, büyüğü
İrağı, yakını
Geçmiş, geleceği
Dünü, bugünü?

Söyle!
Seveni, sevmeyeni
Ağlayıp gülmeyeni
Gidip de gelmeyeni
Söyle mirim
Vefayı bilmeyeni!

Ölüm nedir, dirim ne
Şenin endazen nedir
Ölçün- ayarın ne
Hatıra ne, günce ne
Anı, ne ki..!

Güçlü kimdir?
Zayıf, nasıl olur insan?
Kime verir de gönlünü
Sevgisini...
Nasıl küçücük kalır?
Küçük bir iz...
Olması için
Neye benzemesi lazım?

Biz kimiz, neyiz?
Sen nesin, ben
Neyim ki;
Ne olsunlar diğerleri
Şu hayatta..!
Küçük bir iz mi
Büyük bir söz mü
Acı bir öz mü?

Yürek mi, aşk mı, sevda mı
Sebat mı, dostluk mu
Arkadaş mı
Yoksa, hoşgörü
Anlayış mı?

Biz nerdeyiz?
Yerde mi, gökte mi
Enginlerde, düzde mi
Yoksa uçsuz bucaksız
Bir denizde mi?

Belki de küçük bir havuzda
Elinin altındaki
Berrak, güvenilir, temiz...

Belki de, yalnız ve yalnız
Dillerde, ağızdayız...
Türküde, şarkıda ağıtlarda
Horonda, ellikte, hâlaylardayız!

Belki de şairim biz
Hiç yaşamadık;
Olmamalıyız..!

Esmâ Özdemir

İstanbul;07.06.2003/Cuma
19:12

Esmâ Özdemir

Küme

İşte, bir oyun başlıyor, yine
Bir katakulliyeye açıldı perde!
Üç Birlik Kuralı tamam;
Herkes sahnede!

Çırağı, ustası, çömezi
Şarlatanı, çığırtkanı, trapezcisi
Davulcusu, zurnacısı, tefçisi
Papağanı, maymunu, palyaçosu...

Piresi, devesi, güvesi
Acemisi, kartı, kocası
Hocası, emmisi, dayısı
Tüylüsü, tüysüzü, sakallısı
Şapkalı, peruklu, sarıklısı...

Hırlısı, hırsızı, arsız
Yollusu, yolsuzu, berduşu
Efendisi, ağası, mollası
Karısı, kızı, ablası
Zengini, züğürtü, para babası
Yalancısı, dolancısı, üç kağıtçısı...

Parayı bastıran, her ay kitap bastıran!
Zorla, milletin ağzına dayayan!
Bedavadan şairi, sanatkar özentisi!
Nargilesi elinde, tabancası belinde...!
Enteli, danteli, süslü filozof taklitçisi...
Gangsteri, laf ebesi, zürriyetsizi...
Erdemden dem vuran, erdem fakiri!

Dolamışlar kuyruklarını bir kere
Çitili beyinlerle
Çit çekip düşüncelere
Örmüşler dilimize işte;
Şiir diye, şiirin içine...
Edep diye, edebiyatı
Benzetme peşinde
Kendi çöplüklerine!

Hayır, diyorum
Hayra alamet değil!
Şer, diyorum;
Beşeriyet bu değil!

Sanki, Ali Babalarının
Çiftliğinde
Küme küme
Kümeslenmişler
Bizim Mavi İbikli Tilkiler!

Lâkin, elimde

Ne arpa
Ne buğday
Ne de size göre
Bir avuç darı var...

Boşuna heveslenme!

(İstanbul; 29 Eylül 2005 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Lüle

taşlardan lüle yapıyorum saçlarıma
taşlardan büklüm büklüm
asıyorum gün ışığı boynuna
lepiska akşamlardan sabaha...

düş gözlerime sevdiğim!
gözlerimde düş...
kadehlerin tınısında kristal
kızıl rüyalarım...

bir ışık ver haydi!
bir ışık topla, günden yeni
hüzün arıt!
dağlardan sümbül sıra
gökyüzünden mavi
nevruzlardan mor...
akset, kırılğan aynalara!
lülelerimden
damla damla
çalıntı mutluluklara
sevinçle ağla.

(İstanbul; 23 Aralık 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Maske

öyle bir an gelir ki, maskeler
maske olmaktan usanır hale gelirler
gölgelikten aydınlığa sığınmak isterler
maskelerin de onuru vardır ki
birgün yere düşebilmeyi beklerler...

(İstanbul; 27 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Mavi Mavi Bak Bize Atam!

Mavi mavi bak bize Atam
Maviliklerde saklı hasretlerim var!
Güneş ol, yıldız ol, ak bize Atam
Deryalara sığmaz karalarım var!

Derin derin bak bize Atam
Bak, sana diyecek ne dertlerim var!
Işık, ol, renk ol, çağ bize Atam
Çağımızda nice nursuz yüzlerimiz var!

Bilge bilge bak bize Atam
Kalbimizde sevgini çok görenler var!
Atatürk'üm, varlığım, Sen ölmeyeceksin
Sen, Cumhuriyetimle yaşayacak Sevgimsin!

(İstanbul; 11 Kasım 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Meğer

Dünya dediğimiz meğer dert imiş
Yağmur sandığımız akan yaş imiş
Aldığımız nefes gam çekermiş için için içine
Verdiğimiz nefes meğer, bir avuç toprak imiş!

Yürüdüğümüz yol, yol değil, yılan imiş
Gözlerdeki ışık, umut değil, korku imiş
Ay karanlık, soğuk bir taş, güneş bir ateş
Bu dünyada insan meğer, kavrulup yanar imiş!

Derdimi yüklendim, çıktım yollara
Derin vadilerden geçip, yüce dağlara
Yıldızlara, güneşe ve bütün semaya
Haykırsam, halimden bilen varmola?

Herkesin de derdi kendine yeter
Derdi olan, bu dert birtek bende var zanneder
Derman istiyorsan söyle, derler derdini
Derman Ya Rab! Ancak Sen bilirsin derdimi!

İstanbul; 5 Ağustos 2011 Cuma

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Memleket Türküsü

galaksisini yitirmiş yıldızlar gibiydik
bir sıra türküsünde
insandık ışksız, ışığını yitirmiş
hep gözlerimiz kapalıydı
diyor, Ahmet Aksoy;
Cennetten Kaçış ... şiirinde!

Oysa ben de
Her memleket türküsü dinlediğimde
Göğe dikerim gözlerimi de
Aydınlanır yüreğim;
Her bakışım bir yıldız olur,
Her yıldızım bir umut...
Etrafıma ışıklar saçırım.

Memleketim... türkülerimden öte
Atamam resmini kuytu köşelere!
Gözümün incili yaşı
Silemem seni bir kerede!
Saklarım billur gibi gözbebeklerimde.
Çekerim içimin derinliklerinden de
Nefesime katarım; ses olur, perde perde...

Kuzeye dönerim yüzümü
Çoban olurum ayaz gecelerinde.
Şeyvanlar kurarım; üç tahtadır çadırım
Dağ başlarında ateşler yakarım.
Çoban yıldızı, derler adıma
Şehir vakti türkülerle uyanır,
Türküler çağırırım.

Soğan ekmekle sarıp çıkınımı
Bir genç kızın basma entarisine tutunur,
Cılga yollarına düşerim şafaktan.
Derelerinden geçer, ırmaklarına dolanırım.
Saçlarımı gelincik tarlalarının kızılına boyar,
Ardıç ağaçlarının kokusunu sürünürüm tenime.
Servilerle boy verir, meşelerimle öğünürüm.

Bir yaz gününde ter basar her yanıma da
Söğütlükte bakracımdaki ayranı içer,
Derede oynayan balıklarla avunurum.
Sonra, her ağaçtan bir yaprak
Her çiçekten bir dal
Ve bütün kuşlardan selam toplayarak
Gurbetin umutsuz yollarına savururum.

Yine bir sabah... bir sabah uyanırım sesinle!
Alımı-yeşilimi giyerim üstüme! ;
Üç-peş entarım, köyneğim...
İşlemeli ögnüğüm, tülbentim dut oyası!
Elimde, köyümün kınası...

Saçlarım, kırk örgü; gelin gibi...saçlığım...
Annemin ördüğü boncuklu püskülüm
Koynumda, ipekten sarı yağlığım
Dilimde... bir sıra türküsü ki
Her bir hecesi
Türkü türkü hasret...buram buram!

Ve yine
Salarım gözlerimi yıldızlara da
Memleket memleket bakarım!

(İstanbul; 11 Mayıs 2004 Salı)

(Sevgili Ahmet Aksoyun
Cennetten Kaçış
adlı, şiirine nazire olarak yazılmıştır) .

Esmâ Özdemir

Memleketim İnsanı

Gözü kara
Gönlü aktır
Memleketim insanının
Kalbi altın yaldızlı...

Her biri bir Gazi Osman Paşa
Her biri bir Kara Fatma
Her biri Mustafa Kemal'dir
Her biri aslan parçası...

Toprağı kızıl
Yolları tozlu
Dağları dumanlıdır, sıra sıra
Koyu mavi efkârlı...

Memleketim insanının
Elleri nasırlıdır;
Yüreğinde
Afacan bir çocuğun heyecanı...
Sevgi dolu gözlerinde
Billurdan ışıklar saklı...

(İstanbul; 12 Mart 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Menekşeler

Ne zamandır gideceğim gitmesine ya!
Misafir niyetine değil;
Kalabilsem dört mevsim
Hiç değilse bir kışı daha geçirsem köyümde
Vallahi de ölmeyeceğim!

Çiçeklere karışsa bir daha gözlerim
Öyle ölüme ölüm, demeyeceğim
Menekşeler...her bahar...
Sadece menekşelerle açmak isterim.

(İstanbul; 21 Eylül 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Mercan Teyze

bükülmüş dizlerine inat
ayakları üstünde
dimdik durmaya çalışan
yetmişinde, hırs dolu bir kadını
Mercan Teyze...

merak ederdim ben de
belini bükmeden
o çelimsiz haliyle
yokuş yukarı, son hız
nasıl yürüyor, diye..?

aklımsıra kıskanırdım O'nu...
ve, korkardım
bu kadın, günün birinde
hiç ölmeyecek, diye...
ne yaparsın; çocukluk işte!

ben, İstanbul'a gelmiştim
bir duydum; hastalanmış...
bir duydum; torunları
zavallıyı utanmadan
hergün döğlerlmiş! ..

oğlu-gelini kanserden
kocası, yıllar evvelden
göçmüştü zaten!

aradan birkaç yıl geçti, geçmedi;
duydum ki sessiz sedasız
bir başına
ölüvermiş
Bizim Mercan Teyze...

anladım, nice sonra;
insanı azimle hayata bağlayan
o kudret işte, o metanet...
umutmuş meğerse
umutmuş, Kardeş!

terk edince birer birer evlatları
yalnızlık içinde, sevgisiz...
eriyince yürek yağları
çözülürmüş, tuz misali de
meğer
insan denilen zerre...

ve
insanı hapseden hakim gözleriyle
o güçlü, o mağrur
Mercan Teyze bile
umutları yitince

ölüverirmiş günün birinde...

(İstanbul; 26 Kasım 2004 Cuma)

Esmâ ÖZDEMİR

Esmâ Özdemir

Merhamet

Aslında, ne aklı
Ne de karbeyazı kalbidir
İnsana kaybettiren!

Şu, merhamet dedikleri yok mu
Ölür olmaz çıkıp karşıma dikilen!
Vicdanın doğurduğu
İkiyüzlü kahpe çocuğu!
O değil midir ki
Dostumu ağlatıp
Düşmanı sevindiren...

Merhamet dedikleri yok mu ah
İnsana kaybettiren!

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Mesafelerde Zaman

zaman...
hakim renklerinde mesafeler örülü
çingiraklı bir yılan
sarılı kuyruğunda zehir zemberek;
başında sabır...
göğsünde, sarı sakız çiçekleri ekili
tarlasında uçsuz bucaksız süt çiçekleri
hatta
mavi, beyaz ve narin
fişkiran, yoğurt çiçekleri...
müjdecî bahar!

bir şehir-i mekân ki İstanbul;
mavi gözleriyle haşin, gaddar, iltimassız bakan
hain aslında
sevene, sevmeyene aldırmayan
acımasız... bir yumak; üst üste insanlar
hayvanlardan merhametsiz...

denizleri aldatan
birbirine bağlı kentler
boğazlar, iklimler, köprüler
yeni kıtalar yalan
ki ne yalan;
burnu havada, lacivert
alçaklı- yüksekli
sümbül sıra, gerdanında zümrüt, inci
ovalarına, dağlarına bakmayan!

kibrine yenik
boyalı, kaprisli ve şımarık
kalbinin merkezinde soğuk sular
dalgalarında
lodos vurmuş, ayaz sokakları
buzulları erimiş, sular altında bir çağ;
sevîsi içinde düşürülmüş
soluksuz bir zaman
yaşanamayan...

kuzularından ayrı bir sürü insanlar
koyun koyuna olamayan;
başında gam, keder
başında hasret; dağ, duman ve
sisli gözleri, gözlerine kavuşamayan!

elleri kenetli ve taşkın bentleriyle
tutulmuş bir zaman içinde
gürül gürül akan
şelaleler boyu yükselen
elleri ve yüreğiyle kocaman
pırıl pırıl insanlar
Anadolumdan...

(İstanbul; 5 Şubat 2005 Cumartesi)

Esmâ Özdemir

Millet Put Kesilmiş Yine

Herzaman olduğu gibi
Toplumsal bir meselede
Ezilmiş ezilmiş büzülmüş yine
Herkes sanki
Teslim etmiş ruhunu Azraile!

Ağızları bıçak açmaz kardeşim;
Sesi soluğu kesilmiş
Yüreği iki parmak nasır tutmuş bak;
Sızlamaz gayrı
Ağlayamaz ki!
Cesaret erimiş yavaş yavaş
Yitmiş gözlerinde
Korku mührünü basmış kalplerine!

Ne bir çığlık var, yükselen dillerde
Ne de bir haykırış, 'hürriyet' üstüne!
Hak, hukuk, barış, insanlık nerede?
Yine tutulmuş cesaretin kaleleri
Korku sarmış gözlerini bütününe;
Yürekler işgal altında...
Tabi canım
Ölen ölmüş, kalan yitmiş...
Sana ne!

Asfalt geçmiş üstünden
Yine taşa dönmüş suretler
Gönüller, kara katran...!
Öcü görmüş minik minik ademler
Korkmuşlar ama, çok korkmuşlar; anne...!
Bizim köye sus gelmiş; duydunuz mu kardeşler?
Herzaman olduğu gibi
Toplumsal bir meselede
Gözünüz aydın olsun, bak
Kaybolmuş inançları
Millet, put kesilmiş yine..!

(İstanbul; 22 Ekim 2007 Pazartesi)

Referandum dün yapıldı: %67 katılım; % 30'u 'Hayır'la sonuçandı;

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bu sonuçla değiştirilecek!

Esma Özdemir

Esma Özdemir

Misket

sana
dibi delikli dünya, dediler
yüzü güleç, içi kalbur... faniler
yalanlar affettiler doğruluk üstüne
ve
bir ömür büyüttüler biçare gözlerinde...
bilemediler oysa
sırçadan bir misket olduğunu
kısa pantolonlu bir çocuğun
rengârenk
oyun düşlerinde...

(İstanbul; 26 Kasım 2004 Cuma)

Esma ÖZDEMİR

Esma Özdemir

Mit

Pırpırlarımı takip
Karşına çıkacağım
Bu gördüğün ışığı
Yıldız mı sanacaksın?

Hilaline tutunsam
Zühreler asacağım
Bir an gözlerin kaysa
Geceye batacağım!

Derya dağa ulaşırsa
Kanımı vereceğim
Çöller suya kavuşsa
Kalbimi deleceğim.

Mızraklarımı yakıp
Göğsüme basacağım
Doru atlar üstünde
Arşına çıkacağım.

(İstanbul; 5 Kasım 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Mucize

Bir tufan ertesi
Gönlüm
Mitolojik çağlardan artakalan
Hayat mucizesi...

Yıkıntılar arasından
Sızıveren ışıkla
Duyumsamak nefesini...

(İstanbul; 5 Kasım 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Nasıl Küçülür Dünya?

nasıl küçülür dünya
daha fazla nasıl büyür umutlar?

nasıl kirlenir insan
lekesi nasıl bulaşır gözlerine?
nereye baksan, pislik
nereye baksan, kokuşmuşluk!

bir çift göz...
ah güzelim, neleri anlatmaz ki!
nasıl ağlatmaz beni
dünyanın çamurlu yüzü
o gözlere yakışmazlar!

bu istismar, bu ihmal,
bu koyvermişlik kendini
bu tükenmişlik neden?
hani, terk etmeyecektik kendimizi
korkmayacaktık
inadına haykıracaktık
saflığı, lekesizliği..?
inadına savunacaktık
bulaşmayacaktık
insanları seven kalbimiz
nerede, hani?

nerede kaldı ki erdemlerimiz
söyle direncin nerede,
hani asaletin senin
gururunu hangi hendeğe bıraktın?
şu üstten bakışlarını görmek istiyorum.
haksızlığa başkaldıran
adil kızı özledim!

dünyanın çifteli yüzüdür bu yavrum;
kurşun gibi dökülsün diyedir yaşların!

kölelik hala kalkmadı ey ağa- paşalar!
kaçıncı yüzyıldayız?
kadınlar hala satılıyor modern pazarlarda,
şehirlerde, köylerde,
avrupalarda, aşyalarda
neden diye bağıriyorum
pek kıymetli efendiler
neden?

binlerce yoldaşım;
gelin olun siz de, kuzum gibi
al duvaklara bürünün
yeşillerinizi giyinin
bekaret kemerinizi kuşanın
gelin toplaşalım

nasılsa çıkmıyor sesimiz
nasılsa kimseyi rahatsız etmeyiz
haydi ver elini
kadınım
sarılalım boyun boyuna
değişmeyen kaderimize
ağlaşalım!

(İstanbul; 13 Aralık 2003 C.tesi)

Esmâ Özdemir

Ne Olur Yapma

Seni sevmesem
Umurumda olmazdın
Bu kadar
Aramazdım, sormazdım
Görmezdim
Senin gibi...

Ah...Gönlümün Sahibi
Ah...Sevgi Çiçeğim
Öldürdün beni..!

Kıyamıyorum diye Sana
Gözlerinden ötürü
Sanma ki terk edemem Seni
Silemem sanma!

Dudakların büzülmüş öyle
Ağlamaklı çocuk kırgınlığı bakışlarında...
Görmemek için
Dayanamam
O vakit!

Biliyorsun...
Bir gülüşün için nasıl
Hayatımı verirsem;
Bir üzgün bakışınla da
Yıkarım dünyayı bir anda!

Bak, seviyorum Seni
Gözlerinden çok!
Kendimden çok!
Bak, kıyamam Sana Çocuk!

Ne olur, zorlama
Senden asî
Duvarlarını gururumun!
Senden yenilmez...
Sevgimizden üstün değil ama!

Bak, çiğneme filizi
Ellerindeki..!
Ne olur, dayama önümüzü yokuşa
Ne olur, yapma!

Esmâ Özdemir

İstanbul; 10.10.2007/Çarşamba

Esmâ Özdemir

Neyin Olsam

Çatık kaşın ortasında beneğin olsam
İpek saçın arasında böceğin olsam
Ela gözün içinde bebeğin olsam
Bir kerecik görür müsün sevgilim
Görüp de gönlünü verir misin sevgilim?

Kadife dudağında şarabın olsam
Kül benzinde açan çiçeğin olsam
Burnunda burcu burcu menekşen olsam
Bir kerecik koklar mısın sevgilim
Öpüp öpüp okşar mısın sevgilim?

Ağzının içinde bir inci olsam
Dilinin ucunda bir hece olsam
Göğsünün üstünde bir sancı olsam
Bir kerecik anar mısın sevgilim
Feryadımı duyar mısın sevgilim?

Alnına yazılan ak yazın olsam
Gönül meydanında ozanın olsam
Sesinin telinde tezenen olsam
Bir kerecik çalar mısın sevgilim
Yar diyerek ağlar mısın sevgilim?

Dalgalı saçların avcuma dolsa
Huzur dolu başın bağrımda olsa
Gözündeki ırmak gönlüme aksa
Ağzındaki alev beni de yaksa
Son demde aslına erer misin sevgilim
Küllerine beni sarar mısın sevgilim?

(Fethiye; 11 Aralık 1989 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Niyet

farzet ki dolu gönlüm
gözlerim gibi...

farzet ki
tohum ektim kâşifsiz bir bahçeye
bir avuç yüreğimden
dört yapraklı yonca niyetine;

günlerden bir sabah
aylardan bir Nisan
yağmak isterim
bir yaprak yeşile kavuşsun diye...

(İstanbul; 2 Şubat 2005)

Esmâ Özdemir

Olabilmek

Yazar değilim, yazabilirim
Ressam değilim, çizebilirim
Şair değilim, çoşabilirim
Álim değilim, bilebilirim
Ayağım yerde iken uçabilirim
Uçmaktan kastım; gidebilirim
Düşünce dünyasına göçebilirim
Duygu cennetine konabilirim.
Bütün diyarları gezebilirim
Kendi dümenimde dönebilirim
Bu sözü burada kesebilirim
Derdime derman olabilirim.

(İstanbul-2000)

Esmá Özdemir

Onur Ve Hürriyet Üstüne

Herşeyini iste bir insandan
Herşeyini al;
Öyle ki varını- yoğunu
Bütün servetini al!

Sırtından ceketini
Ayağından pabucunu
Elinden ekmeğini al!

İstersen davarını, malını
Altından atını al.
Ambarından bulgurunu
Ağıldan koyununu
İneğinden sütünü
Üstünden yorganını al!

Herşeyini iste bir insandan
Herşeyini al ama
Ne hürriyetine dokun
Ne de biricik onuruna!

İstanbul; 5 Aralık 2008

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Oyun

Shakespear'e göre, hayat bir oyunmuş...
Aman, ne hoş bir felsefedir bu! ;
Bana göre, erkekler daha iyi oyuncu!

Haydi, açılış gözümüzün hayal perdesi!
Tutuşsun kalbimin zil çalan etekleri
Hele bir kurulsun tahtına, kraliçeler gibi...
Ben, hürmet ederim saltanatına
Eğilirim önünde
Yeter ki, aşk olsun bir yerde
Yaşasın aşk!

Gelsin bu işin mütehassısı
Buyurun beyler
Sahne sizin
Oyun, başlasın!

Siz oynayın, ben şiir yazayım
Şair olurum da aşık olamam belki!
Siz, çalın kalpleri habersiz, hırsız gibi...
Siz, yalanlar söyleyin aşk üstüne, haydi!
Ben inanayım, açayım kapıları
Girsin ilham perileri gönlüme de
Şiir yazayım yeter ki!

(İstanbul; 26 Şubat 2004 Perşembe-10:06)

Esmâ Özdemir

Öfkeli Dişi Kedi

Öfkeli kedimin
Tırnaklarını kesmişler
Bahardan önce...

Kökü ne de olsa sende
Yine yetişir Mart'a diye
Sipsivri, ipince
Keskin bıçak gibi
Tırım tırım tırmalar
Mırıl mırıl mırıldanırsın.
Haydi göster kendini
Mahallem şenlensin!
Ama, şartlar ne olursa olsun
Tüylerine bakmalısın
Havanı atmalısın
Cilveni yapmalısın!

Bırak da salınsın kuyruğun
Dalgalansın rüzgârda
Nazlı nazlı süzölsün
Bir sağa, bir sola, derken
En güzel kokuları
Etrafına yaymalısın.

Öfkeli dişi kedim, unutma!
Günü geldiğinde
Sevdiğine miyavlar
Sevmediğine bağırsın.
Günah seninse eğer
Keyif yine senin değil mi
Kâhya tutmadın ya milleti başına
A benim canım!

Sabret esmer güzeli Karmenim
Mart'a ne kaldı şurda
İssız damlar seni bekler merakla! ...

(İstanbul; 26 Şubat 2004 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Öptüm Gözlerinden

Senin için uyandım bu sabah
Gelirsin diye giyindim, süslendim
Saçımı taradım, dişimi fırçaladım
Sofrayı kurdum, donattım
Çayı demledim, erkenden.
Hatta, sabahın altısında ilk kez
Ruj sürdüm dudığıma.

Aynaya baktım, canım;
Baktım, seni düşündükçe
Onaltı yaşındaydım
Lise çağındaydım
Koyu kestaneydi henüz
Bir tel bile ağarmamıştı saçlarım.
Gözlerim ışıltılı
Yüreğimde pırlantalar...
Mücevherler vardı
Kervan yüküyle gönlümde,
Haramilerin taşıyamıyacağı!
Gözler sürmeliydi
Gözler baygındı
Buğulu hayallerim vardı
Gün görmedik...

Sana uyandı Canım
Bu sabah düşlerim
Düşlerim ki, senin kadar gerçek
Senin kadar aşk!
Düşlerim, kovan peteği, bal rengi!
Düşlerim, gözlerin kadar
İçimi ısıtan!
Düşlerim, içimi yakan
Sımsıcak düşlerim
Uydurma değil!

Seni düşündüm bu sabah
Hasretim kuruttu gözlerimi
Ağlayamadım
Bağışla canım!

Bak işte sevgilim, ruj sürdüm
Kan kırmızı, gül rengi dudığıma!
Bir gülüş aldım önce yanağından
Bir yudum çayından, bardağına..
Bir yudum iz bıraktım dudaklarına
Kalbimden!
Akıttım, dilinden acı, bal rengi
Döktüm, sapsarı hasretimi.
Bir öpücük payı, dudaklarımın arasından
Bir özlem payı bıraktım Canım
Senin için...
Bir yudum içtim, bilmeden

Öptüm gözlerinden!

İstanbul; 14 Eylül 2007 Cuma

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Örümcek

hiç istemesen de bazen
örümcekler talan eder kafanı
gözünde tilki kuyrukları zamanın
kırk pareden bozgun havası çalmakta!
ne gün doğar sabahına
ne de güneşin battığı yerde akşam..!

çivisi çıktı demin;
saatler hipnozda...
inadına dönüyor anın
yelkovan kuşları başımda...

boyu ermez ama
yine de diyorum
bir merdiven dayasan da aklına
süpürgeyi kaptığın gibi
çıksan tavan arasına...

sıkı bir temizlik şart bu duvarlara...!

(İstanbul; 28 Aralık 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Özenti Gündemi

Uzun cümlelerle konuşur
Şiirler yazardı
Kısa dizeler üstüne...

Becerebilseydi, imrenmezdi
Kısa cümleler kurup
Uzun mısralar dizen şairlere...

(İstanbul; 30 Kasım 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Pantolon Cepleri

Herşeyidir
Bir erkeğin pantolon cepleri...
En kıymetli hazineleri
Ve sesli.. ve sessiz...
Bütün malzemeleri
Ceplerinde gizli...

Anahtarları..evinin, işinin, arabasının
Manitasının...
Çakmağı, cüzdanı, tespihi
Bozuk parası, yumurtası, misketi
Damla sakızlı naneli cikleti
Buruşmuş kağıt mendili
Pasaportu, kimliği, ehliyeti
Telefonu, kredi kartı
Kürdanı, kibriti
Vesikalık fotoğrafı,
Aynası, tarağı, çakısı
Jetonu, akıllı kartı
Tırnak makası
Ve hatta otobüs bileti
Daha neleri, neleri...neleri

Şimdi bir erkek, sağ eli pantolon cebinde
Sürekli oynamadan
Karıştırmadan, ne var ne yok, diye bakmadan
Anahtarları canım..en azından; ya kaybederse..! değil mi?
Başını göğe dikip düşünmeden
Hayal kurmadan
Onlarla...
Nasıl yaşasın ki! ...
.....

Hoop! .. Yanlış anlamayın millet!
Allah daha çok versin!
Maksat, muhabbet...
Kimsenin pantolon ceplerinde
Gözümüz yok ki!

(İstanbul; 31 Temmuz 2004 Cumartesi)

Esmâ Özdemir

Patlamış Mısır

Hey! Çocuklar
Gelsenize!
Kese kâğıdı içinde
Yersiniz diye
Öfkeden, patlamış mısır yaptım
Her birinize!

Bak, size söylüyorum;
Manda derisi gerin yüzünüze -aman
Hiçbir tükürük işlemesin içinize!

Hiç komik değil ama
Kulaklarınız davul
Kalbiniz sağır iken
Alnınızdaki sakarı yıldız sanıp
Küheylan gibi kişneyin
Sirtınıza binenlere
Otuziki dişinizle!

Gerçekten çok sıkıldım gençler!
Duramam artık
Bukalemun ve kokarca cennetinizde!

Buralar sizin olsun
Heybetli atlar, develer ve
Rengarenk jokeylerinizle...!

Esmâ Özdemir

İstanbul; 29 Temmuz 2004 Perşembe

Esmâ Özdemir

Pişmanlık

Büyük harflerle söylüyorum;
Pişmanım,
Artık
İnsanları
Eskisi gibi sevemediğime!

Kabahat otuzlu yıllarda mı
Eskimekte mi?
Kabahat, yaşlanmakta mı
Bilemiyorum!

Aynalara bakıyorum,
Değişmişim...
Tam da istediğim gibi
Değişmeliyim... diyordum
Bak işte, değiştim;
Kendimi aynada
Tanıyamıyorum!

Ne kaleler örmüşüm meğer
Yüksek topuklu!
Ne kalkanlar edinmişim kendime
Siyah sürme kapaklı
Dal budak eklenmişim
Gül gibi
Savunmasız güzelliğime...
Kana, dikene bürünmüşüm
İpek bürümcükler içinde
Dokunmuşum,
İşlenmişim bir kere, Gülüm
Örölmüşüm
Kendi iskeletime
Tutunmuşum
Çıplak gerçeklere...

İnsanların, bir yüzü dost
Bir yüzü, insan
Bir yüzü sevecen
Bir yüzü var ya, ahh!
Bir yüzü candan,
Bir yüzü, koruyan
Bir yüzü, beni kendine bağlayan!

Ama, neden çiçeğim
Neden
İnsanların öteki yüzü yok? ...
Neden, bu kapkara boşluk;
Gözlerimde mi...
Kalbimde mi?
Kara bende mi
Kara, yıllarda mı?

Fezada büyük bir karadelik;
İnsanların öte yüzü yok!
Yum gözlerini bebeğim,
Bundan gerisi sadece
Karanlık!

Ola ki, düşme içine
Simetrisiz yüzlerin
Aynada
Kaybolma kendi silinmişliğinde! ...

(İstanbul; 2 Ocak 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Saçları Rüzgârda Uçuşan Kız

Bir sabah uyandım gönül bahçende
Sana ninniler söylüyordu pencereden
Usul usul yağan yağmurlar!
Ritim tutmuştu ağaçlar
Kuşlarla dans ediyordu.
Açılmış yaprak yaprak
Buğu tutmuş pembe dudakların
Bir ilkbahar sancısı başlamış gözlerinde.

Bir sabah uyandım çiğ tanesi gözlerinde
Açılmış papatyalar
Menekşeler nergislere karışmış
Kıvrılmış gül goncasında
Tütün gibi sarılmış kirpiklerin.

Gün vurmuş ıslık ıslık yüzüne
Yine al olmuş yanakların.
Çiğdemler okşamış dudaklarını
Göğsünde sümbüller açmış

Bülbüller dem tutmuş pınarlarında.
Baharı müjdeleyen nidalarıyla
Saçları rüzgârda uçuşan kız
Mavi hülyalara dalmış.

Bir sabah uyandım düşlerinde
Kelebekler ceylanlara karışmış
Beyaz bir ata binmiş doludizgin
Yüce yaylalara çıkmış güvercinlerle
Bir sevda yangısı başlamış yüreğinde.

Yüreği düştü güzel
Sevdası, mavi yolculuklarda beyaz yelkenli
Dalmış düş gözlerin
Uzaklara dalmış!
Saçları rüzgârda uçuşan kız
Mavi hülyalara dalmış!
Bir ilkbahar sancısı başlamış gözlerinde...

İstanbul, 6 Ocak 2011 Perşembe

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Sahilde

Siz, iki sevgili gibi sahilde
boyun boyuna vermiş körpe ağaçlar!
bir yanınızda, bütün ışıklarıyla
görmeli şehir;
bir yanınızda, deniz...
iyot kokularıyla
yapraklarınız, kıpır kıpır...

öylesine çivilenmiş ki
birbirine bakışlarınız...
bir saniye olsun çevirebilseydiniz
lütfedip de başınızı;
Ondördü'ne yakın
size şapka çıkarmış Ay'ı görecektiniz!

...

Bir yaz rüzgârı düşüyor geceye;
usul usul türkü söylüyor
sahilde saçlarıma.
yıldızlar göz kırptıyor,
taşlara tünemiş
sıra sıra
doyumsuz aşıklara...

Ne, bu ışıklar altında parlayan şehir,
ne bu sahil;
aşıkların dudaklarında fısıll fısıll
ne de, uçsuz bucaksız bu deniz
rayiha içinde;
hiçbiri
inan ki
hiçbiri umurumda değil..!

Başınızda bu gökyüzü
ortanızda bu hamak
üstünde ben oldukça
siz ağaçlar
herşeyden güzelsiniz!

(Bakırköy Sahili; 22 Ağustos 2005 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Sakın

Dünya dönsün
İnsanlar gülsün
Hayat hep sürsün
Tökezle ama, düşme sakın!
sürünürsün...

Allah vermiş bir can;
Ona iyi bak!
Çalış, didin ve kazan;
Güçlü ol, sevilirsin...
Ama kaybetme sakın!
Güçsüzsün ezilirsin...

Merhametin, merhametlilere olsun
Sevgin, sevgiyi bilene...
Ey Garibim
Zalim iyilikten ne bile!
"Muhabet Köprüsü"nden geçmesin yolun sakın!
Tepetaklak itilirsin...

Güzel gözlerini kemlerden sakın
Sımsıcak ellere dostluğu sarın
Vefayla çırpınan yüreğe bakın
İnsanlık ölmedi, diyorum
Ey hakikati arayan
Hakikatli dostlarım
Gerçeğe inanalım! ;
Ölüm bizim için, lâkin
Miadımız dolmadan
Değil mi ki gaye
İnsanca yaşayalım!

Bak, bir kuş gibi çırpınıyor
Bir insan... ve yaralı
Kanağını sarın!
Hiç mi için acımaz
Hiç mi yanmaz canın
Vicdanın -insansa- nasıl ağlamaz..?

O zaman, siz hiç rahatsızlanmayın
Ağrımasın başınız
Ey gücün efendileri
Ey büyük.. daha büyük kişiler!
Ey benimsenmişler!
Ey iyi bilinmişler! :
Siz, hep iyi olun
Tökezlemeyin
Düşmeyin sakın!
And olsun ki, görsem o halde sizi
Evimin bahçesinde bile..
Değil kaldırmak
Yönümü bile dönmeyeceğim!

Ve bilsem ilaç olduğunu derdinize
Günahımı bile vermeyeceğim!
O sebeptedir ki
Siz, kıymetli kişiler...
Kendi düştüğünüz yerden
Kendinizi toplayınız!
Ne incinsin bir dalınız
Ne de hiçbir zaman
sakın
h a s t a l a n m a y ı n ı z!

(İstanbul; 30 Ağustos 2004 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Salyangoz

Bir salyangoz olaydım
Arkamda bembeyaz izler bırakarak
Yeryüzüne kendi öykümü yazaydım.

Bir salyangoz olaydım
Cinsiyetim sorulmayaydı
Hem dişi hem de erkek olaydım.

Bir salyangoz olaydım
Bir de eşim olaydı
O bana ben ona sımsıkı sarılaydım.

Bir salyangoz olaydım
Ciğerim olmayaydı
Müslüman mahallesinde satılmayaydım.

Bir salyangoz olaydım
Başımda bir çift duyargam olaydı
Kulaktan kulağa dünyaya barışı yayaydım.

Bir salyangoz olaydım
Hayatım yazmakla geçeydi
Yazdıklarımı silmeye hiçbir ömür yetmeyeydi.

Bir salyangoz olaydım
Yağmur bereketim olaydı
Çimenler üstünde sessizce dolaşaydım.

Bir salyangoz olaydım
Keşiften keşife koşaydım
Zirvelerde kibirsiz yaşayaydım.

Bir salyangoz olaydım
İtibarım olmayaydı
Bir ömür sevgiyi duvarlara yazaydım.

(İstanbul; 23 Mart 2004 Salı)

Esmâ Özdemir

Satranç Oyunu

Bir satranç oyunu gibi
Düşünüyorum hayatı
Ama, ne şah olmak istiyorum
Ne piyon
Ne de kale..!

Atlar... filler ve vezir...
Galiba, bu roller
Biraz daha bana göre!

Fakat, neden kimse oynamak istemiyor benimle?
Zaten, ben de oynamak istemiyorum aslında hiç kimseyle!

Öyleyse, neresindeyim şimdi bu hayatın?
Ne kadar girmişim içine
Ne kadar dışında kalmışım bu oyunun!

Bir satranç oyunu gibi düşünüyorum
Ne ben oyuna göreyim
Ne bu oyun bana göre!

Peki neresinde
Bu işin, mücadele neresinde?
Aklım neresinde?
Nerede
Tırnaklarımla kazıdığım
Didik didik emeklerim?

Oyun neresinde, bu dört köşe hayatın?
Satranç neresinde
Ben, neresinde?

İstanbul; 14 Kasım 2010

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Sebatı Sevebilmek

gerçek dost
ihanetin ortasında bile
sana sırtını dönmeyendir.

yükselirken bütün harıyla
gitgide
bir cehennem ateşi içinde...
karanlığı yakan gözleriyle
simsiyah yüreğinde
bir başkaldırı
bir AliCengi
gecenin orta yerinde!

vefa, öyle bir şeydir ki
insanlık...
merhamet ve bağış ellerinde!
yüreğinde ayaklanan asînin aksine
dostluk... öyle bir şey işte;
ihanetin aleviyle kavrulsan bile
sırtını değil,
yüzünü dönebilmek
yüzüne! ...

iradeyse, budur sana yakışan;
ne mutlu
içindeki kıyameti dindirebilene!

ben yanacağımı yandım
şimdi, sıra sende!

lakin, umduğum
değil dostluğun
şimdi, marifet
s e b a t ı
sevebilmekte...

ahım yoktur; yanma içindeki kıyamette!

(İstanbul; 31 Ocak 2005)

Esmâ Özdemir

Seherde

İstanbul.. Küçükçekmece'de...

kirpiklerin çitini zorlayarak
göz seçebildiğinde
yürek aşırı
hüzün inceliğinde bir kar yağıyor bu şehirde
nokta nokta..
sessizce
sessizlikte....

parmaklarım don
ellerim ayaz
sızmıyor bir damla bile
kan rengi
kızıl bir çizgi bileklerimde...

dışarı vurmuyor
camdan
yağmur kesik
rüzgâr dinlemede...

bütün atıklarıyla bir sanayi memleketinde
seherde...

(İstanbul; 31 Ocak 2005 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Seksenli Yılların Gençleriyiz...

Ben, siyasetçileri hiç sevmedim
Sevemedim,
Karagöz'ün ipine sopa takanları...
Hacivat'ın kafasını kıran
Kırdıran ellere alkış tutmadım.
Gölge oyunlarında
Dilime pelesenk koyamadım.

Ben, siyaset üstünden
Hiç mi hiç
Şiirler yazmadım kendi neslime!
İstemedim çünkü,
Diller yorulsun
Basma kafalar üstüne!

Ama istesem
Bir firavunun kalıbından sıkar
Musa Suyu çıkarırdım âsamlar!
İstesem
Hürriyeti meteliğinden sorulan
Dilsiz O Büyük Halkıma
Cennetler bahşederdim avucumda!

Çok istesem, bir "ist" koyardım sonuna;
Sosyal-ist! olurdu
Topyekün yurtdaşlar!
İstesem sermayeye
"Sermaye" demez;
"Kapital" derdim...gıcıklığına
Para babalarına!

Ben, aslında korkarım siyasetten:
İsyân sabahları
Darbe akşamları gelir aklıma;
Seksenin öncesi; çocukluğum
Sonrası; gençliğim ve yokluğum...

Konuşamadığım gelir aklıma
"Liseli Bir Kız" oluşum...
Suskunluğum
Yutkunmuşluğum...

Ama, siyaset bulaşmamıştır
Asla dilime!
Sömürü için atılmamıştır
Kimsenin önüne!
Arı su gibi saf;
Ana sütü gibi aktır şiirim!

Ve, onuruyla yaşamıştır
Her daim
El değmemiş bir çiçek masumiyetinde!

Boyun eğmez, leke tutmaz
Başı diktir yoksulluğumun!

Biz, seksen sonrası gençleriyiz;
Bir ihtilal sabahı
Ansızın kırılmıştır cesaret güllerimiz!
Ben korkmadım, diyen ancak
Yalancılar padişahıdır!
Korktuk, ama arkadaşlar
Arada ince bir fark vardı ki
Bizler, asla korkaklar olmadık!

İstesek, tükürüğümüzle bile
Boğardık o alçakları! Ama
Sabır dedik, selamet dedik
Pes artık size, pes...
Lanet olsun bütün diktatörlere!
Lanet size
Bir aydın genç nesli yok edenlere!

Biz, seksenli yılların gençliğiyiz!
Ağırbaşlı, dürüst, mert!
Onuruna erişemedi asla
Teklifsiz, hiçbir kaba kuvvet!

Ben, siyasetçileri hiç sevmedim...

Keşke, görebilseydi kör olası gözlerim
Mavi Gözlü Bir Mustafa Kemal'i...
Bir Namık Kemal daha doğursaydı analar!

İsmet, herkes olabilir, ancak
Allah aşkına söyleyin Ağalar
Nerede cesaretiniz, hani

-Kalp gözlerinizde kaç İnönü var!

Esmâ Özdemir

İstanbul;12 Mart 2002

Esmâ Özdemir

Sen İçime Düşende

Sen içime düşende
Sarılım kaleme
Açarım beyaz kağıtları
Asılıym kelimelere

Sen içime düşende
Alırım tespihi elime
Sen bir, sen iki, sen üç...
Çekerim tane tane

Sen içime düşende
Sarılım boğazıma
Dökülür incilerim
Düşer eteklerine

Sen içime düşende
Tutunurum dümenine
Fora eder yelkenlim
Koyulurum maviliklere

Sen içime düşende
Oltalar atılır üstüme
Yutarım zokayı hemen
Dizilirim ipine

Sen içime düşende
Kurulurum saatlere
Çalarım seni erkenden
Âşk zamanı gelende!

(İstanbul; 18 Kasım 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Seni Seviyorum

Dikilir resmin karşımda
Ayaklanır gözlerin
Süzülür üstüme bir hüzme
Tutuşur hüzünle
Düşer bir top çıra
Çınlar göğsümde.

Dizilir anılar karşımda
Kıvrılır boğum boğum
Bükülür inceden
Sarar bir yalım içimi
Irmak olur dolanır
Boğazıma yudum yudum
Dolar acılar
Koynumda ağlaşırlar.

Harman olur duygular
Döven tahtası gibi
Dövülür bağrımda
Ezilir tane tane, saçılır
Kapanır ayaklarına.

Dikilir çivi gibi tüylerim
Çakır çakır çakılır tenime
İşlenir kemiklerim isminle
İnim inim inleşir kovan gibi
Kaynaşır iliklerime
Akar petek petek
Dökülür
Dilimden diline:
Seni Seviyorum!

(İstanbul; 3 Kasım Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Sensizliğim

Duvarlar konuşmaz benimle nedense
Cama vurur solgun yalnızlığım
Çöker başıma sensizliğim
Her gece
Uyanırım sesinle!

Yitik baharları haykırır yağmurlar
Durmadan
Hüzün çizgileri işleyerek yüzüme!
Göçüp gitmiştir gayrı uğurlu kuşlar
Ne gül kalmıştır
Ne bülbül yine!
Kumrular ötüşmez olmuştur
İssız bahçemde...

Nurdan bir top yükselir sonra
Karanlığın içinden
Uyanırım yeniden
Bilirim
Işık yazar yazgısını sevdamin
Her gece biterim ay ışığı gözlerinde!
Sırf bu yüzden
Her sabah yeniden yazarım kendimi
Gökyüzüne!
Ve, düşlerim; dolunay olsun
Mehtap örtsün üstümüzü öylece!
Açayım tomurcuklar gibi
Giz bahçelerinde...

Tutulsun bütün gezegenler
Tutulsun yıldızlar
Ve hatta
Ay tutulsun sevdamıza!
Tutuşsun bedenim
Tütsülensin nazarlık aşkımız
Yer-gök ve aşılmaz dağlar razı gelsin;
İnlesin!
Açayım, tutam tutam
Yeniden
Mor menekşelerle...
Med-cezir gecelerinde
Tutuşan ellerinde, açayım!

Tut ki, yüreğimden bir yıldız kopardım
Tutki gömdüm sensizliğimi
Ay ışığına!

Tut ki yüreğimden
Yeşersin sevdamız
Ay ışığı bahar dallarında!

Tut ki ben yalnızlığımı sevdim

Tut ki, sensizliğimi değil!

İstanbul; 22 Aralık 2010

Esmā Özdemir

Esmā Özdemir

Sevdam Bir Kara Yılan

Sevdam bir kara yılan
Dolan boynuma dolan
Ak göğsümün üstüne
Kıvrın benimle kıvrın

Sevdam bir kara zindan
Dayan yüreğim dayan
Kara kara donlara
Boyan benimle boyan

Sevdam bir oynak çengi
Gözleri sürme rengi
Bir elinde tef çalar
Bir elinde zilleri

Sevdam bir taze çağla
Ağla gözlerim ağla
Sen de bir sevda isen
Sevdağına doyma

(İstanbul; 10 Eylül 2003 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Sevgilisi Yok Olan Şair

Onlarca yıl geçti aradan
Yok halâ, yine yok sevgilin!

Göçmen kuşlar gibiydiler
Önce birer birer geldiler
Tünediler, duldana sığındılar
Sıra sıra dizildiler önünde
Eğilip ısıttılar içlerini
Aşk şarabıyla yıkadılar
Boyadılar kızıla kendilerini.
Sonra, güze döndü mevsim
Azıcık üşüyünce çekip gittiler
Yine geldikleri gibi, birer birer...

Sen şiirler yazdın her birine
Ayrı bir içtenlikli, ayrı bir güzel
Kimini besteledin; bülbül gibi şakıdın
Sen onların vazgeçilmezi
En değerli aşkıydın çünkü...

Fakat, zamanı gelmişti
Yokluğuna düşmeden sevdanın
Gitmek zamanıydı!
Giyinmeliydi insan
Üstüne düşen biçilmiş kaftanı
Şiire, şarkıya, türküye
Hece hece notaya bürünmeliydi.
Belki de anlaşılmalıydı
Ama, mutlaka sonunda
Şairi alkışlamalıydı...

İnsan da haddini bilmeli
Su gibi olmalı insan
Su gibi... akabilmeliydi.
Değirmende dönebilmeli
Çarktan çıkabilmeli
Un gibi akabilmeliydi.
Yani, insan önce
Devrini sürebilmeli
Sonra, devir-daim yapabilmeli
Dümeni çevirebilmeli
Ufku görebilmeliydi.

Sevdanın da hakkını verebilmeli
Günü gelince hak edene
Teslim edebilmeliydi
Günü geceye, geceyi sabaha
Sabahı hayırlara yorabilmeli insan.
Eğer gerekliyse, aşkını da
En güzel yerinde
En güzel şekilde
Bırakabilmeli

Gülyüzüyle
Tebessüm içinde
...Sevgiyle...

(İstanbul; 31 Ekim 2003 Pazar)

Esmâ Özdemir

Sihirli Değnek

Ne başa konmaktır derdimiz
Ne kraliçe
Ne de tacında gözümüz var elmastan!

Ne fukara edebiyatı
Ne sermaye uşaklığı!
Ne taç giyinmek, ne tören
Ne de şımarmak, el-etek öptürerek...
Ne mangiz için dalkavukluk ederiz
Ne de şöhrete kavuşmak peşindeyiz
Sonradan görme bu ucuze sosyetedede!

Bizimki de sizler gibi ekmek davası önce
Alnımızın teriyle
El açmamak için tabi ki, namerde- merde...

Çalışıyoruz, çabalıyoruz
Düşünüyoruz, sonra
Yazıyoruz...
Şair gibi olmasa da
Şiirin etrafında
Dolaşıyoruz
İyi niyetle...

Gün gelir
Biz de uçarız şiirlerimizde!
Sırtından koparırlarsa yaşlı meleklerin
Bildik cadılar kanatlarını, kurnazlıkla şayet!
Kraliçe isterse olur, aslında
Bu memlekette herşey! ;
Atlar, fareye döner
Sürücü, soytarıya
Arabası, bal kabağına...
Külkedisi evine döner
Geceyarısından sonra...
Krallar, palyaçoya döner;
Palyaçolar, krala...!

Herkes susar;
Su istemekten korkar!

Sihirli değnek dokunursa yanlışlıkla kıçına
Sen, şair olursun kardeşim, bir anda
Gün gelir
Ben, şiir!

Şen de palazlanırsın yavru kuşum
Üzülme, gün gelir
Kabarırsın kanatlarınla sen de
Bir o yana, bir bu yana
Eşinir, deşinirsin
Deşinir, düşünürün

Düşünür, şişinirsin;
Senin de havan olur
Onlar gibi, kimbilir
Bedavadan
Sevilirsin!

Üzülme
Bizi de okuyan olur
Gün gelir
Burjuvaya inat
Kurtulur kafesinden
Şiirler; özgür olur
Kuşlar gibi, sevinirsin!

İner maskeler bir bir göklerden
Düşer suretleri yere köhne yıldızların
Balo dağılır
Mum söner.
Birden
Sihirli bir ses yükselir içinden
Dünya değişir
O an
Şiire döner...

İnsan, aşka döner
Sevgi, sanata
Sanat, topluma...

O vakit
Şansın döner belki
Herkes gibi
Sen de
Şairden geçinirsin!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 9 Kasım 2007 Cuma)

Esmâ Özdemir

Son

İstiyorum, bir son vereyim sevda şiirlerine
aşk türkülerine...
Diyorum, aşk güzel bir hayaldir;
kılıktan kılığa girer.
Ya da resmi bir elbisedir;
herkese uyar.
Veya bir sudur;
her kabın şeklini alır.
Lakin, hayal olmadan
aşk, asla olmaz!
kalp yanıp tutuşmadan...
Ya da su görünümünde
kimyasal bir maddedir;
sadece onu aşk ateşi yakar!
ve, kalp-damar-beyin arasında
gidip gelen bir olgudur.

Sonuçta, insan bedeni yorulur
ve, bir son vermek ister;
inanmamak ister
sevmemek ister
huzura ermek ister
kurtulmak ister
ya sevdadan
veyahut da kendinden...

(İstanbul; 21 Nisan 1997 Pazartesi)

Esmâ Özdemir

Sonbahara

bir yaprak düşer suya
salınarak rüzgârda
bir yaprak
bir yaprak daha eklenir
ömrümden sonbahara...

sonra, kış gelir
beyaz hüznler toplayarak
gökyüzünden
şehrime

bu masalda...

(İstanbul; 4 Kasım 2006 C.tesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Söyleyebilseydim

Ellerim kalem tutsaydı keşke
Öldükten sonra da
Seni sevdiğimi
Söyleyebilseydim!

Yine görseydi gözlerim seni
Yine duysaydım sesini
İki Cihanda da seni sevdiğimi
Söyleyebilseydim!

Ya da
Bir avuç toprak olsaydım kalbinde
Ne kalem olsaydı
Ne ben olsaydım!

İstanbul,10 Mart 2012

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Su Gibi Sevdim Seni

Yağmur yağdı dün gece
Sel aldı, götürdü yüreğimi
Ellerinden kopardı...

Biraz umut eksilttim
Biraz gözyaşı içtim
Biraz doldu gözlerim
Taradım kirpiğimden kızılı
Kadehlere boşalttım
Biraz hüznü eksilttim
Şarap tadında
Aşk kıvamında
Bir sevda eksilttim saçlarımdan
Bir yıldız kopardım geceye
Bir düşünce eskittim belki de
Güz rengi yüzünde
Bir bıçak çektim kalbimden sadece
Biraz kan akıttım
Say ki
Avuçlarına
İsimsiz bir hayat bıraktım
Ya da
Yüreğimi sevdaya adadım.

Yağmur yağdı dün gece
Sel aldı götürdü yüreğimin kirini
Ellerimden kazıdı;
Yontuldu tırnaklarım
Çamurdan kurtlunca.
Haçer gibi parladı
Gözlerime ışık vurunca.

Cesaret et haydi
Şimdi bak gözlerime
Korkma!
Pişman değilim;

Su gibi sevdim seni
Su gibi sev diye beni
Su gibi içtim gözlerini
Yüreğimde yitirdim.

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 24 Kasım 2007 Ctesi)

Esmâ Özdemir

Sular da Yürür

Sular da yürür biliyor musun?
İnsan gibi...yol bulduğunca, gider.
Ve, durur o da, bizim gibi
Çıkmazlarda, kuytulara, dinlenir.

Bazen, geri vurur sular;
Gümbür gümbür, sele durur ortalık...
Bazen, dönemez geriye
Kalır olduğu yerde, öylece
Eli-kolu bağlanır...
Döner- durur kendi etrafında
Yükseldikçe yükselir;
Gölet olur önce
Sonra göl olur, göllendikçe.

Aşklar da su gibidir bazen
Yürür gidebildiğinde.
Ama, bir yere kadar ki,
Oraya gelince
Daha fazla gidemez ileriye.
Belki de dönemez geçmişine
Oracıkta kalakalır su gibi, öylece
Döner durur kendi eksenince
Çırpınır durur panik içinde
Kanatsız kalmış kuş eziyetinde...

Bazen de herşeyden farklı olarak
Çoğaldıkça çoğalır
Durdukça, dinlendikçe
Güç bulur, yükselir
Kendi ayakları üstünde...

Ama, bir şey var ki
Hiç yakışmaz aşkların kimliğine
Kin, nefret ve öfke..!

Çirkinlik içinde
Bulaşınca sevgiye
Yüreksizce kirletilince
Olur mu dersin ey can
Yürümeyince...?

Yapılır mı
Kıyılır mı
Katledilir mi
Böyle bir güzellik
Böyle bir yangı
Böyle sevda nerde görülmüş gülüm? ;
Ab-ı hayat gibi kutsi,
Her damlası bir ömre bedel
Her katresi, bütünüyle aşk...

Hiç olur mu heba
Hiç boşu boşuna
Harcanır mı sence
Ziyan edilir mi ki..?

(İstanbul; 11 Kasım 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Susmak

susmak geliyor içimden
hep susmak
ta ki bir çocuk
ağlayana dek
açlıktan
konuşmamak

baktıkça gökyüzüne
ağlamak geliyor içimden
hep ağlamak
ta ki yağana dek yağmurlar
yeryüzüne
hiç durmadan ağlamak...

bağırarak geliyor içimden
hep bağırarak
ta ki görene değin
pes etmiş yüzünü zulmün
bir çocuğun yüreğiyle
bağırarak...

haykırmak geliyor içimden
haykırmak
suskun kalbimi bırakıp semaya
akşam kızılığında kıyamet gibi
gözlerimle denizlere
haykırmak...

yanmak geliyor içimden
hep yanmak
avucun avucumda
gözlerin gözlerimde
sesin kulağımda
ismin dilimde
ben sende
sen bende iken
hep yanmak...

bakarken gözlerine
hep susmak
suskunca hep
duy diye sen
kalpten ağlamak

hep yanmak
hep ağlamak
hep susmak geliyor içimden
hep anlatmak
anlamak...

(İstanbul; 21 Eylül 2008 Pazar)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Sükût İstanbul

Uyuyor İstanbul
Geceyarısında sessiz, sakin
Kocaman İstanbul...

Dev bir kovana benzetiyorum O'nu
Binlerce canlıyı, insanı
İçine alışından.
Tünemiş arılara benzetiyorum O'nu
Bu saatte.

Yalnızca ta uzaklardan
Araç sesleri duyuluyor
Her yanda yıldızböceğini andıran
Işıklar görüyorum.
Mehtapsız bir gece can sıkıntısı veriyor.

Zamanla tüm ışıklar birer birer kayboluyor
Duyulan sesler, duyulmaz oluyor
Ve, kocaman İstanbul'u
Bir karanlık örtüsü kaplıyor
Tüm İstanbul sükût içinde uyuyor...

Bu karanlık gece de
Sükût içinde aydınlığa kavuşuyor.

Herşey sükût içinde başlıyor
Ve sükût içinde sona eriyor.

(İstanbul-Maltepe; 1985 Baharı)

Esmâ Özdemir

Sümbül

gün, senin günün yine
kimsede yok inan senin rahatın!
yediğin önünde
yemediğin ardında
yanıbaşında sevgilin
her an elinin altında...
karnın, tok
sırtın, pek
yatağın sıcacık, hemen şurada!
bir ünlemene bakar
değil mi canım
ablan, emrine amade!
daha ne diyelim sana
oh, gel keyfim gel!

peki ya ben...
benim için de sanki öyle mi?
hiç kolay değil işler
sandığın gibi senin!

ne örsle uğraşırısın
ne çekiç sallarsın akşama kadar
benim gibi, kız başına!
ne çivi çakarsın
ne duvar boyarsın
ne demir doğramadan anlarsın
ne kaynak yaparsın.
kış geldi diye
ne odun taşırısın sırtında
ne kömür kalmadı, diye yanarsın
ne de benim gibi
geçim derdine düşüp de, öyle
erkek işlerine merak sararsın!

ne fırça yersin ev sahibinden
ne dükkan sahibinden kaçarsın!
ne küflenmiş ayakkabı sökürsün!
ne de ağız kokusu çekersin!
yalan mı, söyle?
ne elektrik faturası biriktirirsin çantanda
ne doğalgaz zammına isyan edersin
partinin akı da bir
sarısı da...
yumurta gibi
senin için
siyasetin temizi
yoğurdun ekşisi
sütün karası da...
farketmez

oysa ki
sen de bir dışısın

ben de...
senin de cilven var
benim de...
evlensen
sen de doğuracaksın
ben de...
ama, sen bir defasında üç-beş tane
ben ise, sadece bir tane!
senin gözlerin ela kahve
benimki de...

eee... ne olacak şimdi öyleyse
burada bir haksızlık var
haksız rekabet diye
buna denir işte!
senin kuyruğun var
benim yok ama!
senin sakalın var
benim yok!
senin etrafında herkes pervane
benim yok!

üstelik be kızım
senin erkek gibi
bir tutam bıyığın var
niye benim yok öyleyse?

haydi söyle
bu da haksızlık değil mi sence?
en iyisi şekerim, ne yapalım biliyor musun
durumu eşitleyelim
bu işi düzeltelim

ey sevgili güzel kedim
gülüm, bülbülüm, Sümbülüm!
bak işte yine...
ne işin var kucağımda?
kız, seni ben mi doğurdum
yok ya
ben kedi mi doğurdum?
senin annen kim
senin ablan kim
senin bu evde işin ne?
seni ben mi evlendireceğim?

sen, evin kızıysan, öyleyse
yıkasana bulaşıkları
ben gelmeden önce
evimizi süpürsene...
televizyon seyredeceğine
akşam yemeğini pişirsene!

insaf et haydi
bir patilik olsun
kopar Şu bıyığından
iki tel ver de
bari senin sayende
sözümüz dinlensin
bu alemde...

Esmā Özdemir

(İstanbul; 11 Kasım 2008 Salı)

Esmā Özdemir

Şiir Kanla Yazılır

Şiir yazmak için
yaralanman lazım
ister bir kuş gibi, kanadının arasından
isterse bir düş gibi, muradına varmadan
olacaksın işte, olabildiğince al kanından! ...

durdurmak için kanı, damarların kurumadan
son damla düşmeden yere
işte bu; son çare;
yaralı bir kuş gibi yükleneceksin kelimelere!
mısralar titreyecek ünlemelerinle
merhamet edecek sözcükler
eğilecek önüne lugatiyle.

noktası, virgölüne kadar
dizilecek her biri yerli yerine
harf harf, hece hece
son noktayı koyana dek bir şiire
bütünüyle
kendi kanını basmış olacaksın
mürekkep yerine...

işte, o zaman bağıracak şiir sana
tabibin makamından
-ben buradayım, diye...
kesilecek kanın birdenbire
tütün dökmüş gibi üstüne.

sonunda diyeceğim, sana ey şair
hiç kimsenin şiirine hiçbir laf söyleme
kaç damla akittiğini bilmeden
kanıyla o şiire!

(İstanbul; 8 Aralık 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Şiirde Kavram Kargaşası

Şiir yazmak
Değildir
Kavramların kargaşasında
Kaybolmak.
Şiiri anlamak için
Gerekmez
Müneccim tutmak.
Şiir okumak için şart
Değildir şair olmak.
Şiirin tek amacı
Zaten olamaz
İnsanlara
Karmakarışık
Kavramları tanıtmak
Ya da
Bir kavram okulu açmak.

Şiir yazmak için
Gerekmez
Ne bir deli
Ne de deli güncesi tutmak.

(İstanbul; 1 Ağustos 2003 Cuma)

Esmâ Özdemir

Şiirle Çıkıyor Sesimiz Şimdi

Bütün dünya silahları sussunlar
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi
Savaş, kavga, gürültüler yok olsun
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Uyaklı, uyaksız, aruz ve hece
Ölçüsü insanlık, sevgisi yüce
Cehalet illeti yere düşünce
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Kadın-erkek gönülden bir olunca
Şiddetin karası yüze vurunca
İnsan eksliğini özde bulunca
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Acının kınında boğulur canlar
Sahipsiz iyemiz yiten civanlar
Pazara sürülmez böyle kadınlar
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Selam olsun aydın yüzlü erlere
Kadınını "ana" bilen gençlere
Bundan böyle kadın-erkek el-ele
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Yunus, Karac'oğlan, Abdal Pir Sultan
Aşk-ı muhabbeti yaydılar candan
Kadın sesi ile Ozan ŞahTurnam
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

Özdemir der; "kadıncık"tır adımız
"Eksik etek" diye çıkmaz gıkımız
Adem'den bugüne Havva Anamız
Şiirle çıkıyor sesimiz şimdi

(İstanbul; 10 Temmuz 2004 Cumartesi)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Şu Kemanı İnce İnce Çalmasan ya!

Sussan ya
Şu kemanı ince ince çalmasan ya!
Sigara mı içirteceksin bana yeniden!

Funda Arar söylüyor; 'özledim... çok özledim'!
Funda Arar, çok güzel söylüyor
Kemancı çok güzel çalıyor
Ben çok güzel dinliyorum
Dinliyorum, efkâr topluyorum
Topluyorum başıma çakır keyif melodileri
Kemancı çok güzel çalıyor
Ben ağlıyorum...

Canım her şeyi istiyor bu akşam
Votkalı bira yetmiyor
Canım sigara istiyor, kahretsin!

Canım, içki ve sigaradan başka
Başka bir dost daha arıyor aslında!
Parayla sahip olamayacağın
Gerçek bir dost!
Bir günde bitmeyecek
Bir saatte gitmeyecek
Parmaklarında yitmeyecek...
Elinden düşmeyecek bir dost arıyor;
Bir dost ama
İçinde aşk olmalı mı
Olmamalı mı
Belli değil!
Güven olmalı ama
Güven olmalı...
Bu kesin!

Funda Arar çalıyor bilgisayarda
Funda Arar, şarkıcı gibi şarkıcı!
Funda Arar, iyi yorumcu...
Ama, çok güzel çalıyor sonunda kemancı!

Kafam güzel diye değil, bak
Kemancı gerçekten güzel çalıyor!
Ben, gerçekten çok güzel dinliyorum!
Dinliyorum, hayatın bütün hüznlerini, elemelerini
Bir şarkıda, yüreğimde öğütüyorum!
Ben, gerçekten çok güzel seviyorum!

Efkârım da başka güzel
Gözyaşlarım da başka akıyor bu akşam!
Canım sigara istiyor
Canım sevdiğini arıyor
Allah kahretsin!
N'olurdu
Şu kemanı böyle ince ince çalmasan ya

Sussan ya!
Sigaraya yeniden mi başlatacaksın şimdi?

Ben nasıl yaşıyorum
Nasıl dayanıyorum
İliklerime kadar dolmuşken
Ben nasıl katlanıyorum bunca acıya?

Allahım, ben nasıl dayanıyorum!
Bak, bir de üstelik özledim, diyor şarkıcı
Özledim...
Funda Arar çok iyi şarkıcı!
Özlediğimi o nerden biliyor
Rıyasız bir insan yüzü görmeyi arzuladığımı
Öyle çok?

Bak, bir de ince ince
Tuzu, biberi gibi
Onmadık dertlerimin
Üstüne keman çalıyor!

Dinledim, diyor
Hep aynı şarkıyı dinledim...
Gözyaşlarımı salsam mı, salmasam mı
Bilemedim! ...

Funda Arar, çok iyi söylüyor..!

Ben, ağlıyorum...
Ama, çok güzel çalıyor sonunda değil mi kemancı!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 8 Aralık 2007 C.tesi)

Esmâ Özdemir

Tarihte Kaldım

Sayısal, sözel derken
Hayat dersimi aldım
Vizelere başladım.

Coğrafya, Fen, Edebiyat
Tüm imtihanları verdim.
Ancak, herkes bir üst sınıfa geçti
Bense, tarihte kaldım.

Çünkü, öğretmenim iyiydi benim;
Tarih Öğretmenim Hamiyet Hanımı
Çok severdim.

Hiçbir şey bitsin istemedim
Çünkü, bir çırpıda
Ayağımı yerden hiçbir kuvvet
Kessin istemedim.

Ben, tarihi çok sevdim; kendi tarihimi
O yüzden, herkes gibi
Geçmek istemedim!

Herkes bir üst sınıfa geçti
Ben, tarihte kaldım!

Tozlandı yapraklarım, tozlandı
Kırış kırış oldu yüzüm
Sarardı yapraklarım, sarardı
Ben, tarihte kaldım!

Günler günü atladı
Aylar yılı katladı
Bilgisayar çağ atladı
Ben, tarihte kaldım...

Ne mutlu bugünlere, ne mutlu!
Lakin, ben dün de kaldım.
Düne, önceki güne, günlere...

Şanki, herşey dün daha güzeldi
Önceki gün, dünden güzel
Geçen yıl, neden bu yıldan güzel
Geçen bütün yıllar? ...

Geçmiş, sanki bende hiç geçmemiş!

Diyorum ya, herkes hiç ardına bakmadan
Öyle pervasız, öyle umursamaz
Öyle vurdumduymaz, öyle aymaz...
Ve, herkes öyle mükemmeldi ki
İşte öyle! ...
Bir çırpıda zıpladı geçti

Bir deve hüneriyle hendeği
Ya da bir geyik çevikliğiyle belki
Ağız açık aslanlar çağına atladı
Aslanlar ki ancak, kediler kadar korkunç!

Velhasıl kelimeler canım
Herkes sınıf atladı, atladı, atladı...
Bense tarihte kaldım!

Düşündüm, boşuna gelmişim dünyaya
Boşuna yaşamışım, boşuna!
Boşuna, evrende küçücük bir yer kaplamışım
İçtiğim su, yediğim aş, boşunaymış!

Kurduğum hayaller ve kaba gerçekler...
Bulut kadar geçici, şimşek kadar aldatıcıymış!
Ve yağmur kadarmış her hakikatin ömrü ki
Bir an evvel toprağa girmeyi beklermiş!

Herkes tutmuş bir yol ve
Geçip gidivermiş
Göz açıp kapayınca kadar
Ve hayatta herşey çok hızlı
Ve aynı zamanda çok yavaşmış!
Çok ağırmış...
Çok acıymış
Ve tarih meğerse
Bir kudretlinin elinden tutarmış daima!
Tarih yavaş, zaman hızlı
İnsancıklar şaşkınmış
Şaşkın..!

O yüzden bazı insanlar
Tarihi atlamış
Bazıları ise benim gibi naçar
Tarihte kalmış!

İstanbul; 6 Ağustos 2011 Pazar

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Tekme

Dolaşınca ayaklarım
Çaresiz
Düşerim ayaklarına...

Haydi, tekmele karnımı
Boş böğrüme vur
Parçala üstümde sopanı
Yeter ki kalmayayım öyle
Umut dilenmeyeyim
Tükenince nefesim
Namerde, bile bile..

Tek desteğin bu olmalı
Tek desteğin;
Dayanılmaz acısı tekmelerinin...

Öyle bir vurmalsın ki
Beynime saplansın acısı
Haydi, öğret bana üstat
Öğret ki
sivri bir iskarpın darbesidir hayat...? !
Her darbeye daha çok varsın
Her badirede daha sıkı yaşarsın...

Acılarını sevmeli
Acılarına dayanmalısın
Dayanmalısın acılarına üstat!

(İstanbul; 21 Mayıs 2004 Cuma)

Esmâ Özdemir

Tel Karası

Kaşlarından bir tel kara
Çalsam alnım karartır mı?
Saçlarından bir tutam ak
Düşse bahtım ağartır mı?

Gözündeki benekleri
Kirpiğinden dikenleri
Yüzündeki çizgileri
Çeksem kalbim kanatır mı?

Dilinden acılı ağuyu
İçinden yeisi, kaygıyı
Gönlünden kara sevdayı
Alsam kara ağlatır mı?

Yıldız görmez yüceleri
Ufku siyah geceleri
Tutuklu tüm sevgileri
Yazsam göğ'e anlatır mı?

(İstanbul; 15 Aralık 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Terazi

Gözlerim dolu taşkın
Yüzüme bakma şaşkın
Sakın bana gel deme
Aşkım başımdan aşkın!

Dünya ipek bir elek
Süzüldüm elenerek
Sen bir ak kaşık isen
Yıkamaya ne gerek?

Yaşam ince bir çizgi
Gönül hassas terazi
Sen gözümde bir inci
Kalbim diğer gözesi...

(İstanbul; 21 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Toprağa Sarılmak

Topraktan başka neyin var
Sarılacağın hayatta!
Gücünü toprağından alan insan
Koparılamaz asla
Sökölüp atılamaz bir çırpıda!

Evet, çiçekler dalında güzeldir
Yeşil, yaprakta
Dal, kökünde
Kök, toprakta...
Ağaç isen ol, demişler, dalıyla budağıya!

Eli işleyen
Ayağı toprağa değen
Hiç bir filiz
Unutma
Hiçbir evresinde
Yenilmez hayata
Kavgasında
Yalnız kalsa da.

Şimdi, sarıl çapaya
Tırpana, orağa
Sarıl, divite, kaleme, kağıda
Sarıl insanına!
Gök erir, su ısınır hatta
Yok olur buharda.
Dayanamaz, taş olsa
Çatlar oracıkta.
Yakar kendini çaresiz
Acının kan sıcıağında
İnsan dayanır ama
İnandıkça,
Ayakları bastıkça toprağa...

Sen, ey Anadolu toprağının yetiştirdiği fidan
Dinle, yüreğinin bütün gücüyle!
Korkma, köklerine yaslanmaktan
Toprağından kopmadıkça
Sen eğildikçe üstüne sevgiyle
Toprak da seni sever
Beşlediği bütün madenler gibi
Bağrında
Toprak herşeyi kabul eder.

Sarıl toprağına gayrı
Şen ey yurdum insanı, sarıl!
Öyle engin, öyle ağırbaşlı
Öyle köklü, öyle hoşgörölü
Öyle yumuşak, öyle anlayışlı
Öyle büyük bir bilge ki Anadolu
Her karışında bir tarih yatar

Gör ki
Her denizinde bir medeniyet
Açar dağlarında her bahar binbir çiçek!

Sarıll dallarına haydi
Kucakla onları kardeşçesine!
Ferah ol, sen de toprağın gibi!
Geniş tut yüreğini ki
Sabretmeyi öğren
Hoşgörüyü, Mevlana gibi
Anlayışı, Hacı Bektaş-ı Veli gibi
Büyüt gönüllerde insanlığını
Yunus gibi sev insanı.
Ne kadar genişse göğün
Evrenine o kadar insan sığar işte
Ne kadar yıldızlar içinde açılmış gönlün!
Sense, sevgin kadar insan
Sevgisizliğin kadar kuraksın
Ve ancak
Yüreğindeki toprak kadar kutsalsın.

Hiddeti bırak, sabret ey yurdum insanı
Öyle büyük ki bu coğrafyanın toprakları
Öyle engin, öyle cömert
Öyle geniş ki bir uçtan bir uca Anadolu
Öyle sevgi dolu!
Bu memleket bizim sevdikçe, inanın
Bu güneş, bu ışıklar içinde parlayan cennet
Bu vatan bizim, uğruna öldükçe
Bu sancak, işlenmiş sırma sırma gönlümde
Bu ay, bu yıldız, bu deniz, bu ırmaklar
Bu bayrak bizim, nazlı nazlı
Süzülen cerenler gibi göklerimizde.

Öyle büyük ki bu topraklar
Öyle engin hudutları
Verin el ele haydi
Arkadaşlar
Bu yurt hepimize yeter!

Esmâ Özdemir

(İstanbul; 8 Kasım 2007 Perşembe)

Esmâ Özdemir

Tosbağa

bu kadar
heves ettiğine gore
kabuğundan çıkmaya
tosbağa misali
vazgeçtin, demektir yaşamından
şohret olmak uğruna!

seviyormuşsun,
olüyormuşsun,
bitiyormuşsun,
aşk-meşk...gulum
falan-filan...
bahane bunlar
hepsi bahane!

(İstanbul; 5 Ekim 2005 arşamba)

Esmas ozdemir

Toz

Birgün gelir gülüm, toz olursun
Bir saniye evvel ulu bir çınar olsan da...
Yeşil bir çimen olsan da
İpekböceği, karınca, arı olsan da
Bokböceği, hamamböceği, yılan olsan da
Yaban arısı, lağım faresi, akrep olsan da
Farketmez;
Birgün gelir, toz olursun...
Hatta, dünyanın en sevilen insanı bile olsan
Canlı olsan, hayat olsan, sevgi olsan
Umut olsan, çare olsan da
Toz olur, damla olur, zerre olursun.
Neticede, bir an diri
Bir an sonra yok olursun.
Peki neden?
Herşeyden toz, toprak olabilirsin
İnsandan, hayvandan, insandan
Hastalıktan, çevre sorunlarından
Doğal afetlerden
Yangın, fırtına, sel,
Deprem...deprem... deprem...

(İstanbul,21 Ağustos 1999-Perşembe-22:45)

Esmâ Özdemir

Tutsak ve Hür

Biliyorum meleğim, artık özgürsün;
Tadını çıkar hasretinin, kucakla semayı!
Güneşe, yeryüzüne, merhaba de ışığa
Unut, elini, kolunu, kalbini bağlayanları!

Aklına getirme bağımlılığı
Ne bağı olursa olsun, kurtul!
Ayak bağı, üzüm bağı, boyun bağı
Aile bağı, göbek bağı, kan bağı
Gönül bağı... hele, bu bağı
Hiç mi hiç anma, gülüm!
Gönül bağı; dert bağı, acı bağı...
Unut, yapayalnız ardından
Çaresiz ağlayanları!
Sen, gülümse ve gülenlere merhaba de!
Bundan böyle, kuşlar, melekler ve
Kelebekler
Özgürce kanat çırpın,
Özgürce uçsun
Bırak da, bazıları tutsaklığıyla avunsun
Tutsaklığa doysun
Şana ne ki, el'alemin derdinden
İki gözüm? ! ...

(Turhal; 30 Aralık 1999)

Esmâ Özdemir

Türkü Söyler Misin?

Tilkiye tavuk yer misin, diye sormuşlar;
Gülmeye başlamış...
Ne gülüyorsun, söylesene, demişler;
-Gülmekten konuşamıyorum ki, demiş!

Esmaya türkü söyler misin, diye sormuşlar;
Ağlamaya başlamış...
Ne ağlıyorsun, söylesene, demişler;
-Ağlamaktan söyleyemiyorum ki, demiş!

Esmaya Özdemir

Türkü Yaktım Gözlerine

Bak! türkü yaktım gözlerine
Kınası ellerimde
Buğusu dilimde
Dumanı başımda
Ateşi ta içimde kaldı
Anlıyor musun beni? ...
Biliyor musun
Nasıl yaşadığımı seni?
Görüyor musun gözlerimde
Gözlerini? ...

(İstanbul; 24 Eylül 2003 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Uç Gölüm Uç

Uç gönlüm uç
Uç, sevgili bahçesinde!
Kon gönlüm kon
Kon, yarin sinesine!
Gez gönlüm gez
Gez, sevda yellerinde!
Tut gönlüm tut
Tut ki kopmasın yerinden
Kalbim düşecek
Birazdan ellerine!

Esmâ Özdemir

Uç Uç Böceği

Ben bir uç uç böceği
Sen benim sevgilimdin
Bir öptün, bir ninni söyledin
Bir üfledin; uçtum gittim
Rüzgârlarla kaçtım gittim
Yol uzaktı, dönemedim
Neredesin, bilemedim
Sevgine hiç doyamadım
Aşkınla yandım bittim.

(İstanbul; 1990)

Esmâ Özdemir

Uçurtma

hey çocuk!
neden üzgünsün?
sana şiirden uçurtma yapayım,
ister misin?
salalım gökyüzüne
açılsın pupa yelkenlisi
püskülüne adını takayım
dalgalansın
gökkuşağı gibi
yedi renkli...
harf harf harelensin
hece hece parelensin
burcu burcu tütsülensin
karışsın ilelebet...

(İstanbul; 16 Ekim 2003)

Esmâ Özdemir

Unutulmuyor

Bakarken boşluğa kayıtsız gözler
Yıldız yıldız açan gök unutulmuyor
Yaşarken umarsız fani dünyayı
Sevgiyle sarılan gün unutulmuyor

Bükülür umutsuz boynundan dallar
Sarılar hazanda dökülür güller
Düğüm düğüm boğazında arzular
Uçup giden bülbül dil unutulmuyor

Esmâ Özdemir

İstanbul; 16 Ekim 2006 P.tesi
21:49

Esmâ Özdemir

Uzaktan

sana bakıyorum uzaktan
bir yıldıza bakar gibi

karanlığın ortasında
gözlerini görüyorum

görüyor musun sen de her gece
göğe vuran hayalinin aksini
ölgün gözlerimde?

yine ay yok, diye bu akşam
sular yoksun kaldı
baş aşağı ağaçların gölgesinden
biliyor musun?

birtek rüzgâr sevinçli
sonbahar geldi diye
bir de yapraklar kıpır kıpır...
ey, uzak gönüllerin efendisi!
güz nefesli
esmer yürekli
duyuyor musun
içimde?

oysa
sana sadece gözlerimle dokunabilmişim
unuttun mu?

kızıl alev renginde, sen
kirpiklerini dökmüştün de üzerime
bilmeden!

oysa
kaç yıl geçmişti
kimbilir;
kaç milyon ışık yılı...
mesafelerde yiten
sevdamızın üzerinden?

böyle miydi kavlimiz seninle, söyle?
yine, hatırlattın bana
hatırlamak istemediklerimi!

yine mi kaşıntı başladı kabuklarında
kalbim?
diyorum
aşk değil
yazıklar olsun sana!

küçük kadın
büyü artık;
yaz bitti

iklim değişti!

kanasan da için için
kazısan tırnaklarınla
yolsan da güröl güröl
yağmurlar gelmeden daha
ne olur, bir daha
sonbahara ağlama
saçlarınla!

(İstanbul; 30 Eylül 2007 Pazar; 22:23)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Uzun Menzilli Füze

Hey amerika!
Fatihin Yedi Tepeli İstanbulu'ndan
sesleniyorum sana;
Yıkıntılarından topladığım sözcüklerden
uzun menzilli bir füze gönderiyorum kulağına!

Her gece
Irak'ta öldürdüğü çocukların kefenlerini
örtüyorum beyaz sarayına...

Gemiler geldi, savaş yüklü
uzak denizlerden
Mühimmat yüklü gemiler,
konteynerler...
Tanklar sürüldü üstümden
peş peşe... uçaklar geçti
Adana, Ankara demeden...

yine
'Kuzey-Güney'den sağ kalan
Vietnam'dan..
renk renk bereli, üniformalı
ter bıyıklı askerler geçti, alay alay
piyadeler
amerikanın elliki köyünden
arka mahallelerden...

Beyaz derili,
siyah derili askerler...
Topuyla, tüfeğiyle
Emiri, komutasıyla
Yalancı, iftirasıyla
Zorbası, zavallısı
Tüccarı, yağmacısıyla
Mezepotamyadan,
Mavera-ünnehirden,
İpek yollarından
Asyadan, Afrikadan
Anadolu'dan
Sıcak çöllerden
Kızıl Deniz'e...geçtiler;
petrol ülkelerine...

Yıllarca susturuldu insanlar!
Ağızları parayla tıklandı..
Altı sıfırlı, üç sıfırlı
Dolarlı, Avrolu, Liralı...
Kiminin kalemi kırıldı,
Kiminin sırtına ansızın bir bıçak dayandı.
Kimi kaşelendi, mühürlendi
dudaklarından...
Eşsek kulağını görenin kralların

kitapları ateşe verildi.

Yıllarca sömürdüler
yoksul topraklarda
En zayıf yerlerinden
kanlarıyla
'Büyük Dev'i emzirdiler
Yetmedi;
Hayat damarlarını verdiler,
Canlarını,
Kadınlarını, erkeklerini
Dillerini bağışladılar
Ülkelerini, ırmaklarını
Bağlarını, bahçelerini
Geçmişlerini, dinlerini
Milletlerini...
Yer altı ve yer üstü
bütün servetleri
Canavarı doyurmaya
yetmedi...

Sonra, aradan yıllar geçti
Sular iyice ısınmaya başladı.
Toprak alev aldı kökünden
Kuyular yanardağa dönüştü
Lavlar yedi katını aştılar göğün
Gökyüzünden siyah dumanlar yağdı
günlerce...
Arap çocukların saçları
günahsız... ellerime dolaştı.
Yağmur yerine
gözlerime iki damla
kan bulaştı.

Ve, içimin bütün ırmaklarından geçtiler;
Ayak ucumdan, saçımdan tırnağıma
Akdeniz'den, Ege'den
Çanakkale'den koparak
kesik başlarıyla
Karasularım'da çocuk ölüleri
sıraya dizildiler...
Dilsiz dilleriyle yalvardılar;
Ne olur, 'etme-bulma'
Ne olur, gülme-bana!
Ne olur, Gül Ülkende
Gül Çocukların hatırına
Sen de Güllerini
ne olur,
Bu Sulardan toplama!
Gül, dedi, sen, Gül
Vatanından ayrılma!

'Bıçak kemiğe,
Can geldi Boğazım'a dayandı.
Bak, artık
seni düşünüyorum;
aman amerika,
buşunuz üşümesin!

Avrupam'dan, Asyam'dan
Anadulum'dan
Dünyanın bütün dillerinden
Bütün milletleriyle
Laik Ülkem'den
Atatürk Türkiyesi'nden sesleniyorum;
Ey pentagon!
Savaş meydanlarından
Paramparça çığlıklar topladım,
Barış türküleriyle
senin için
Paramparça cesetler arasından...
O çığlıklar ki, üstünde tüm sınırların;
Her renkten, her dilden, her dinden..!
En çoğu senin evlatların, o gençler,
O askerler, hepsi; öldüren, öldürülen...
Onlar bizim evlatlarımız; onlar bir insan!

Yeter artık, dursun bu kan, bitsin bu savaş
İnsan olana yakışmaz katliam!

(İstanbul; 28 Aralık 2005 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Uzun Yaşamak Hayali

Uçuşur hayalleri
Güvercin kanatlarında
Asılı kalır umutları...
Mavi gökyüzüne öykünür
İnsanoğlu!
Herşeyi sonsuzluk sanır
Yaşarken
Herşeyi ölümsüz sanır.

Ama ölür;
Herşey havada kalır!
Gökyüzü ağlar;
Mavisini suya bırakır...
Mezar taşları yalnız kalır;
Beyaz güvercinleri çağırır
Güvercinler, umutları...

Umut, maviyi çağırır
Mavi, bulutları...
Döker, içini denize
Bulutlar yalnız kalır!

Oysa,
On ömre yetmez hayalleri!
Düşlediği gibi yaşaması
Mümkün olsa insanın
Bin ömre bedel!
Bin yıllık ağaçlar gibi...

Ama
Yalnız başına değil elbet;
İlle de aşkıyla
İlle de sevdiğiyle...
İlelebet!

Uzun yaşamak ister her insan!
Sevgisiyle sonsuz
Hayalleri kadar uzun
Yaşamak..!
Ama, herşey yarım kalır!

Mezar taşına kapanıp da
Ağlayan
Bir başına, yârim kalır!
Bir başına...
Dünyada...

Ama, yaşamak..?

İstanbul; 7 Ocak 2011 Cuma

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Üstü Kapalı Şiir

O bende olacaktı, beyler
O, bende olacaktı!
Görecektiniz o vakit
İşe kadınlardan başlamadığımı...

Bendeki sende olsaydı, demiyorum
Biliyorum çünkü, aklını yiyeceğini o an!
Sizi biliyorum
O yüzden, sizi demiyorum...
Şizdeki diyorum
İşte o
O, bende olacaktı da
Neylerdim sakalı, bıyığı, tarağı
Neyderdim tespihi, cakayı
Sadece diyordum
Bir günlüğüne, tamam mı
O, bende olacaktı..!

(İstanbul; 23 Ocak 2008 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Vazgeçemem

Umutlarım azalıyor nedense
Parmaklarımın arasından kayarak giden
Bir yarısı tatlı, diğer yanı acı da olsa
Elimde tutamadığım hülyalarım var sevdicek! ...

Ne edeyim ciğerparem, söyle bana
Yeniden umutsuzluğa yelken mi açayım
Yeniden hayalsiz, yapayalnız mı kalayım
Neden vazgeçeceğimi söyle bana?

Nasıl vazgeçerim
Kalbimin tatlı tatlı çırpınışından?
Nasıl vazgeçerim
Elimden, ayağımdan, kolumdan?
Gözümünden kulağımdan?
Ne anlarım yaşamaktan
Ağız tadım olmadan?

Vazgeçemem direncimden
Vazgeçemem umudumdan
Tek kazancım, ilk kazancım
Variyetim, servetim, aşkım;
Ne sen benden vazgeç,
Ne de ben senden!

(İstanbul; 5 Nisan 2000)

Esmâ Özdemir

Vazgeçtim

her defasında bir kuş havalanıyor
sana doğru yüreğimden
her defasında... öldürüyorum

bir kurşunda...

vazgeçtim... bu hayat benim değil!
bu kalp, bu göz, bu eller
bu ten bana ait değil; vazgeçtim..
ve bütün aşk kokulu dizeler
vazgeçtim; atın bütün oklarınızı
göğüs kafesim artık bir kalkan değil!

gayrı içimde hiçbir alazı söndüremez
bu gözyaşları
parmakları merhem değil
dokunuşları onaramaz yaraları...

artık, sütliman değil deniz bakışlarında
ve hiçbir ser dik duramaz didik didik edilmiş
bu bedende...
ne adım at, ne yürü, ne ilerle
dur artık; vazgeçtim!

anladım; sevgiler de kuşlar gibi.. pır pır
uçmak ister özgürce/maviliklerde
ve ancak gökyüzüne tutuklu kalabilirler, anladım!

alın emanetinizi gökyüzü;
kalbimde kanatlanmış bütün sevgiler sizin!
vazgeçtim...

içinde dopdolu hayat
dışında mavi, yeşil, turkuaz, ela
hareketlerindeki estetik, uyum ve dans
kıpırtılarında pırıltılı hareler, med-cezir ve ay...
çoştığında başa çıkamadığımız çılgın ve
güçlü dalgalarıyla d e n i z...
taşkınlarıyla güzel, değil mi? ...

beyaz köpükler içinde
kayalıklara vurdukça çoğalan sesiyle
adeta yeleleriyle rüzgârda süzülen
dişi bir kısrak
çılgın, körpe bir tay!

tadıyla, kokusuyla büyüleyen
bir tutku ve
t a ş k ı n l a r ı y l a
bir yürek kadar
bizi kendine çeken...

_insan... kabına sığamadığıyla güzel
su gibi, deniz gibi...
ele geçirilmeyen
hapsedilmeyen...

bir yürek taşkını
bir sabah sana...
bir günaydın!

bir yaşam belki, bir nefes
hayat öpücüğü denilen bir bebeğin;
belki de, bir ihtiyarın ölümü
nefessizlikte...

düşün!
herşey nefeste...

nefesi olmalı insanın;
alınca, doğmalı yaşama
bırakınca, vedalaşmalı!

ve başından aşkın
uçsuz bucaksız mavisini
dalga dalga;
ben diyeyim, deniz; sen de, gökyüzü...
hatta, kumsalı da olmalı yüreğinin
kahve kadar sıcak gözleri de...
belki, bir yudum mola
belki de kırk yıl
girdiğinde, dinlenebilmelisin!

veda ve nefes...
nefesin hep olsun hayat!

(İstanbul; 15 Şubat 2005 Salı)

Esmâ Özdemir

Yaban

Bir boşlukta dolaşırsın biçare
Karanlığın ortasında divane
Kör, sağır, dilsiz kaldın kime ne!
Özlemler, umutlar, arayışlar nafîle...
Nerde benim dünyam, insanlar nerede?
Ailem, arkadaşlarım, aşklarım nerede
Neden bu suskunluk, bu şaşkınlık neden
Neden bu kadar yabancı insanlar birbirlerine?
Mahşer günü mü geldi, alıp veremediğin kime...

Esmâ Özdemir

Yalnız Sen Anlarsın Halimden

gurbet kuşlarıyız, diyordun
sinemizde, memleket hasreti...
en iyi sen anlarsın halimden
umdum ki, ey sevgili!

hani, ezik yetişmişiz ya
incelmiştir özümüz birkez
öyleyse
biz, bizim derdimizi biliriz!

deşseler derimizi
bilsek ki hasmımızdır kati
bir bedel için dikilen karşımızdaki
yine de kıyamayız!
çünkü,
ezelden yufkadır özümüz;
affetmek üstüne kurulmuştur bünyemiz.
hem, duruyorken içimizde
dipdiri
bunca insan sevgisi...
istesek de, acımasız olamayız!

umu için yaşayan
o kadar çok canlı var ki dünyada:
mesela, menekşe;
sevdiği gelmedi diye
boyun bükmüş ve
yüzünü dönmüş
yalvarırmış güneşe...

sonra, kuşlar var;
guguk kuşlarının sesine
ibibikler cevap verirmiş
bilir miydin?

turnalar var, yine
hasretin simgesi
gökyüzünde katar katar turnalar...

güvercinler var;
masum, beyaz güvercinler...
onlar da barışın
dostluğun habercisi

nihayet, insanlar var;
insanlar ki
kendi mutsuzluklarının tek fedaisi!

biliyorum, bundan böyle
kimseyi uzun süre sevmeyeceğim!
biliyorum ki, şeker tanem
düşündükçe

kendimi ve seni
Öyle herkesler gibi kolayca
affetmeyeceğim!

umdum ki yalnız sen
anlarsın halimden!

(İstanbul; 25 Şubat 2004 Çarşamba)

Esmâ Özdemir

Esmâ Özdemir

Yalnızlık Denizi

serin bir sonbahar akşamında
soğuk bir ilkbahar sabahındaki
çığ damlası kadar
taze, duru ve
saflığın sevinciyle
yağıyorum; ince ince sessizce
akıyorum; uzun uzun derince
ağlıyorum; içli içli gizlice
gözyaşı kalabalığı içinde
yalnızlık denizinde
çoştum delice...

(İstanbul; 1988)

Esmâ Özdemir

Yâr Kürem

onca şiir bıraktım uğruna
döktüm patikalarda,
biliyorsun
yâr küremin ekseninde dönen
gezegenleri
tanıyorsun
'merkezkaç kuvveti'min
sarsılmaz dengelerini;
daha, nelerimi nelerimi...
biliyorum,
benimle ilgili tüm bildiklerini!
saklıyorum
annemin gelinlik sandığında
oymalı, çam kokulu
çeyizlik düşlerimi!

biliyorsun sevdiğim;
derdim ne şiir, ne şarkı...
ne de kafiye, adamakıllı!
maniler anlatamaz içimdeki çalkantıları!
türküler ağıt olsa, ne yazar!
aruz vezni, çığır açsa ismimle
notalar dans etse dudaklarımda
Horon, Halay, Ellik
yer- gök bir olup ayağa kalksa
anlatabilir mi! ...

hangi Uzunhava'ya katsam sesimi
koysam yüzüme elimi ve
dalsam uzaklara...?
gitse gözlerim zümrüt çayırlarda
otlanan ceylanlarla sulansa!
kendimi vursam yollara
atsam, bıraksam umutlarımı
dayasam sırtımı
aman vermez sıra sıra dağlara;
ne çare, gül ile gelen güllüm!
ne çare, iki gözüm!
anlatamazlar hiçbiri
senin dizelerindeki kadar içli
ve hüzünlü benim derdimi!

bana senden
benim seni sevdiğim kadar
bir sevda dilerim yalnız
ve, o kadarcık sevebilseydin beni
yeterdi ancak!

fakat, bilir misin
derdimin hece, ölçü
uyak, durak olmadığını?
ninni makamında bestelenmiş şarkımı...

gurura tekme vurup
divaneliğe böylesine tutkunluğumu
el-gün demeden sana vurgunluğumu
yalnızca sen bilmelisin
ve sadece sen beni sevebilmelisin gülüm
sadece sen!

(İstanbul; 30 Eylül 2003 Salı)

Esmā Özdemir

Esmā Özdemir

Yastık

Başımı yastiğe koydum;
Sen yanımdaydın...
Bir gözüm akıyordu durmadan
Kanaviçe üstüne
İplik iplik kıvranıyor
Sanki kendi öyküsünü yazıyordu
Yaş yağmur içinde
Şırılsıklam...
Ötekinde ise,
Sen varsın diye
Susuyordu...

(İstanbul; 21 Ekim 2003 Salı)

Esmâ Özdemir

Yaşamak Meselesi

yaşamak, diyorlar; ardına bakmadan...
yüz sene yaşasan da, düşeni kaldırmadan...
yaşamak; ağlamadan ağlatan!

marifetse yaşamak;
çiçek gözlerinden bakabilmektir dünyaya!
insansan, koparmak değil;
as'lolan, incitmeden toplamak!
kaybetmekse düşeni yerden almak
eğilmek bir gül için,
usulca kaldırmak dalından;
güçsüzün elinden tutmak
kibirsizlik! ayıp değil!

düşün...kaç yürek tazeledin gözyaşlarından!
kaç yaprağa ömrünü verdin
goncalarından kaç bahar getirdin..?

topladığım çiçekleri kuruyunca, atamadım
düşen her yaprakta, azalan benmişim;
farkına varamadım!

kimsesizim...
sevgisiz
yok...
bu, ben değilim!

(İstanbul; 1 Şubat 2005 Salı)

Esma Özdemir

Esma Özdemir

Yayla Ateşi

Yurtsuz-yuvasız kalmış
Kırık-dökük bedenim...
Yaşıyoruz
Bir acayip garabette!
Ölü müyüz, diri miyiz
Bilinmez!
Ne aranır, ne sorulur
Bilinse de, kime ne!

Yayla ateşinde bir duman olsam
Çöksem gurbet ellerin başına
Yıkılsa feleğin çarkı
Ne ölüm olsa, ne zulüm...
Yokluk olmasa!

Binsem, bir kuşun kanadına
Varsam, güneş doğarken
Anayurduma;
Nevruz toptasam, çiğdem toptasam
Menekşe koklasam...
Ve toprak koksam, yağmurdan sonra
Gökkuşağı olsam!

Kardelen olsam, açsam
Işıl ışıl karların arasında.
Çiğ olsam, çimen olsam
Sis olsam, buğu olsam
Koyun olsam, kuzulasam
Çoban olsam, kaval çalsam
Ağlasam...
Nergis olsam, sırma olsam
İlkbaharda açan
İlk papatya olsam!

Gül olsam, güldürsem
Sümbül olsam, maviş maviş
Yamaçlarda süzülsem.
Çeşme olsam, şırıldasam
Yaprak olsam, kıpırdasam
Dut olsam, dökülsem
Irmak olsam,
Büklüm büklüm bükülsem

Yol olsam, yoldaş olsam
Sır olsam, sırdaş olsam
Kar olsam, dolu olsam
Cümle hasret çekenlerle
Silada kardeş olsam!

Çıksam, Dünek Dağı'nın
En yücesine;
Bulut olsam, rüzgâr olsam

Gezsem, bütün diyarları
İçine memleketimi koysam...
Ayrılık olmasa!
Öksüzlük, yetimlik
Gariplik hiç...

Ben sılada olsam
Sıla, bende..!

Tozanlı Çayı çoştukça
Yeşilirmak çağlaşa
Ben, yağsam yağmurun yerine
Yağmur, benim yerime ağlasa!

Esmâ Özdemir

İstanbul; 18.07.2018

Esmâ Özdemir

Yılanın Gözünde...

Bal çaldım dilime
Girdim yılanın deliğine

Dolandım ince beline
Sımsıcak ellerimle

Seslendim; ses vermedi
Kestim dilimi ikiye
Çatallandı sözlerim
Kâh öyle, kâh böyle
Karıştı sesler birbirine

Gözlerime bak, dedi yılan, gözlerime
Bakamadım çifte çatal yüzümle

*Al gözlerimi...al, dedi yılan
Yalan, dolan ve al...
Gayrı bana lazım değil
Benim olmayan..!

Bakakaldım melûl melûl
Bala ceylan gözüne

...Gözlerime bak, dedi yılan, gözlerime...

(İstanbul; 30 Haziran 2004 Çarşamba)

*al: hile, oyun

Esmâ Özdemir